

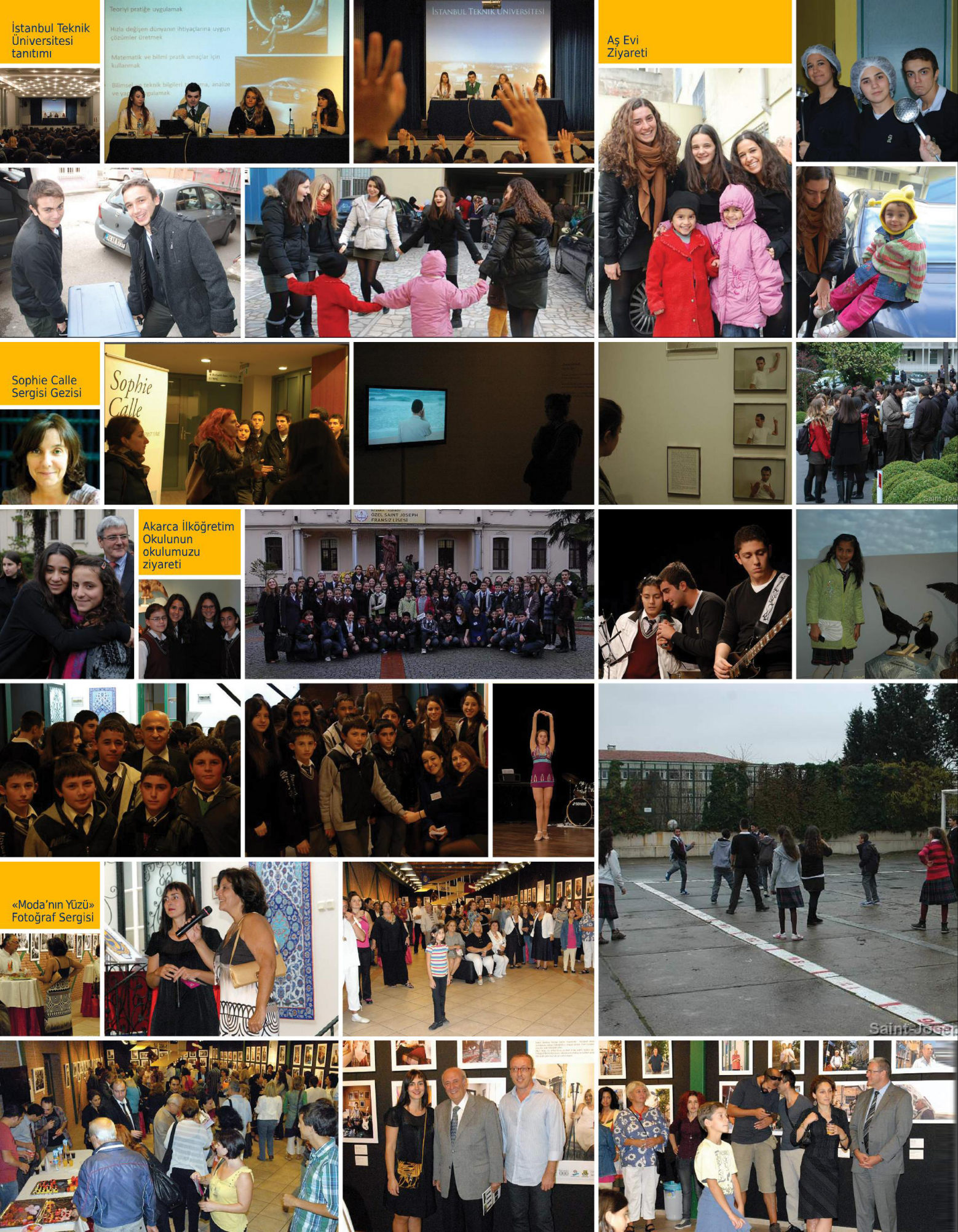
Kardelen

Kardelen@sj.k12.tr

2011-2012 Sayı: 26 [Ocak 2012]

İSTANBUL ÖZEL SAINT-JOSEPH
FRANSIZ LİSESİ YAYIN KULÜBÜ
KÜLTÜR EDEBİYAT SANAT DERGİSİ

İstanbul Teknik Üniversitesi tanıtımı

Aş Evi Ziyareti

Sophie Calle Sergisi Gezisi

Akarca İlköğretim Okulunun okulumuzu ziyareti

«Moda'nın Yüzü» Fotoğraf Sergisi

Editörden Merhaba...

Yaz mevsimi hep daha çok sevilir. Deniz-güneş ikilisi, sıcak çikolata-sinema ikilisinden daha caziptir çoğu zaman. Halbuki kış, dinginliktir, huzurdur. Sakinliğin en güzel halidir belki de. Doğa, en uysal kılığına bürünmüştür, uyumuyordur ama sıcacık koltuğunda mayışmış bir tekirin rahatlığındadır adeta. Onu izlemek, iyi gelir. Yazın, güneşi izleyebilir misiniz? Hayır, bakamazsınız bile, gözlüğünüzün arkasına saklanırsınız hemen. Kışınsa, karın yağışını saatlerce izleyebilir, yağmurun sesini sıkılmadan dinleyebilirsiniz, kimseye çaktırmadan içinizden ritm tutarak hatta. Her şey öylesine bir armoni içindedir ki, gözleriniz ayrılmak istemez bu muhteşem doğa eserinden. Yeni güne, üzerinize usulca örtülmüş, bembeyaz, pamuk gibi bir örtüyle uyanmak, günün stresini bir nebze olsun azaltmıştır bile, siz hissetmeden. Böyledir kış, geçirilen her gününde, yaza bir adım daha yaklaştığına inanılan, "hoş geldin kış", "kışa veda" başlıklı, coşkulu partileri olmasa da, mütevazı ama kendinden emin bir duruşu vardır. Bazen de korkutur bizi, sinirlenir, kızar. Belki umursamazlığımızdır tepkisi, belki de varlığını hissettirmek ister; sesini yükseltir. O zaman farkına varırız, tahminimizden güçlüdür. Ne kadar müdahale edersek edelim, bir yerden sonra doğaya boyun eğmek durumunda kalırız ve kış bunu başarır. Bunun yanında, her yıl bir kış günüyle biter, bir başkasıyla başlar. Yeni yıl, her daim yüzümüzü güldürür, günler öncesinden başlarız beklemeye saatin tam on iki olmasını ve sevdiklerimize sarılmayı. Her ne kadar, bulutlu günlerin pozitif enerji vermediğini düşünseniz de, kış sonunda, içinizi sıcacık tutan polarlarınızı kaldırırken üst raflara, sessizce veda edersiniz kışa, bir sonraki gelişiniyse yine minik, içten bir tebessümle karşılayacaksınız.

Kardelen; kışın en özel çiçeği, ona boyun eğmeyenlerden, belki de kışın en naif yanı...

En doğal halimizle, yine sizlerleyiz...

Une autre relation au «temps», "Zaman" a *değişik bir yaklaşım*, Jean-Michel TRICART ---- 4
 ÖğretmenHer Şeyi Bilir ... mi?, Ender ÜSTÜNGEL ----- 5
 In Memoriam, Frère Ange Michel Anısına, Discours du Frère Régis ----- 6

s. 4/6

Atatürk'ü Andıkça

Atatürk'ü Anmak, Düşlemek, Anlamak ----- >

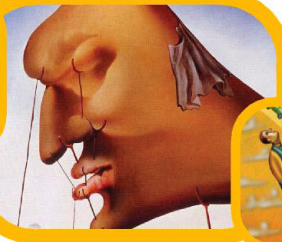
s.7

Röportaj

Kan Bağışı - Valérie Soulerin ve Yaprak & Laurent
 Chapdelaine ile Röportaj ----- 8
 Osman Fikri Sertkaya ile Röportaj ----- 9

s. 8/9

Eleştiri / İnceleme

Hippiler Neden Hippî?	47
Kadın	44
Deneme Tadında Eleştiri	44
Nükleer Santrale Gerek Var mı?	45
Günde 8 Saat Uykü	46
Osteoporoz ve Önemi	46
Nietzche'yi Başka Okumak	47
Sanayi Devrimi ve	
Osmanlı Devleti Üzerine Etkileri	48
Tiyatro Bir Eğitim Aracı mıdır?	48
Ağrı Kesiciler Bağımlılık Yapıyor	48

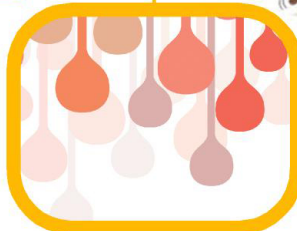
s. 43/49

Şiirler

3. Dünya Bir Rüyadır	50
Alacalı Karga	51
L'HÔTESSE DE L'AIR	51
Les PLA font rimer les sons	52
Maniler 1	53

s. 50/53

Öyküler

Tanıdık-mış	54
Le Petit Béret Turquoise?	54
LE PAUVRE PETIT LOUP	55
Le Petit Chaperon Bleu	55
La Fabuleuse Aventure du Prince	56

s. 54/56

Kültürel Etkinlik

Kevin Spacey Atölyesi ve Oyunu «Ill Richard»	10
«Moda'nın Yüzü» Fotoğraf Sergisi	11
Sophie Calle Sergisi Gezisi	11
Sophie Calle Fotoğraf Sergisi İzlenimleri	12
«Sen Balık Değilsin ki» «Mais Tu N'es Pas Un Poisson»	13
Trio Alev	13
Birleşmiş Milletler Simülasyon Konferansı	14
Rencontre MFINUE	15
Diplomatik Bir Gençlik Akımı	16
MUN Model United Nations	17
La Belle Aventure dans le club MUN	18
Yoga du rire	18
Türk Dili ve Edebiyatı Zümresi Etkinlikleri	20
Çocuk - Öğretmenler Fotoğraf Sergisi: 4	21
İstanbul Lüfere Hasret Kalmasın!	22-23
"Jokond'un Hatıra Defteri" Enstalasyon ve Resim Sergisi	24-25
Kısa Kısa	26-27

s.10/27

Deneme / Makale

Ben Bir Element Olsaydım...	28-29-30
İnsan Haklarının Gerçekleştirilmesinde Karşılaşılan Sorunlar	31
Zeka mı, Akıl mı?	32
Le temps est-il notre ennemi ou notre ami?	32
Temeldeki Adalet	33
Kültürel Miras	33
Etre de son siècle	34
La survie de l'homme dans la nature	34
Le livre dont nous ne lisons qu'une page	35
Hayatımızın Kilometre Taşları	35
Civilisation Actuelle	36
Yaşam Değişkendir	37
Ağlatarak Güldüren Mevsim	37
Sauver La Vraie Vommunication	38
L'informatique, un monde de rêves	38
Bilgi, İyilik ve Kararlılık	38
L'ignorance Sociale et les Valeurs Perdues	40
L'ennui, un vice impitoyable	40
Hititler	41
L'Education: pilier ou obstacle de la république?	42

s.28/42

Kültür-Sanat-Spor

Bağlanmayacaksın	57
Bir insana evini ne terk ettirebilir?	57
La ville et l'artiste	58
Vive les loisirs	58
Endüstriyel Futbol	60
Hentbol	61
Sporcularımızı Kutluyoruz	62

s.57/62

Rehberlik Sosyal Sorumluluk

Gönül Köprümüzün Karşı Kıyısındaki Sevgili Saint Joseph Ailesi	63
Deprem sonrası Van'daki kardeş okul ziyareti	64-65
Yukan Bakraçlı İlköğretim Okulu	66-67
Yardım	68
L'aide sociale à Van	69
Anne - Baba - Öğrenci İletişimi	70
Çocuk İletişiminde Zaman Yönetimi	71
Önerdiğim Kitaplar	72

s.68/72

İSTANBUL ÖZEL
SAINT-JOSEPH FRANSIZ LİSESİ
YAYIN KULÜBÜ KÜLTÜR
EDEBİYAT SANAT DERGİSİ

Kardelen

KARDELLEN@SJ.K12.TR

2011-2012 SAYI: 26

[OCAK 2012]

MÜDÜR

Jean-Michel TRICART

TÜRK MÜDÜR BAŞY.

Ender ÜSTÜNGEL

GENEL YAYIN YÖNETMENİ

Mișel TAGAN

İNCELEME KURULU

Özcan AKÇAKAYA

Esin ALPAN

Zeliha BARLAS

Mișel TAGAN

SEÇİCİ KURUL

Eslin BEYHAN

Beliz BOZDOĞAN

Katya PAUS

Alaz YALIM

Tılsım YİĞİT

KAPAK FOTOĞRAFI

Halil KEFAL

GRAFİK TASARIM

Görsel Sanatlar Öğretmeni

Ali YILMAZ

BASKI

Şentürk Matbaacılık

Tel: 0216 347 57 44 - 0216 414 29 30

e-mail: senturkmatbaa@gmail.com

Une autre relation au «temps» “Zaman” a değişik bir yaklaşım

C'est une idée largement répandue aujourd'hui que notre relation au temps s'est profondément modifiée ces dernières décennies par les progrès technologiques, l'amélioration des moyens de locomotion, les nouveaux modes d'information et de communication,... Nous vivons de plus en plus dans le présent immédiat, l'instantané. Les médias sollicitent davantage notre émotion que notre raison qui demande la patience d'un travail de réflexion. Ce nouveau rapport au temps va de pair avec le développement d'une société de consommation, valorisant la satisfaction immédiate de besoins parfois artificiellement créés.

Onar yıllık zaman dilimlerinde, teknolojik gelişimin sonucu olarak zamanla ilişkimizin derin değişiklikler geçirmekte olduğu, günümüzde yaygın bir anlayıştır. Seyahat araçlarının daha iyi hale gelmesi, bilgi edinmede ve iletişimde yeni yöntemler, bu anlayışın yansıdığı alanlardır. Yaşadığımız anı gittikçe daha hızlı geçiriyor, anlık yaşıyoruz. İletişim araçları heyecanlarımıza, düşünme çabasında sabretme gereksinimi duyan aklımızdan, daha fazla yardımcı oluyor. Zamanla oluşan bu yeni ilişki, bazen yapay bir şekilde yaratılan gereksinimlerin anlık tatminini değerlendiren tüketim toplumuyla çok da uyumlu gözüküyor.

Si le loisir ouvre à un plaisir immédiat, il n'en est hélas pas de même pour le travail scolaire qui demande un effort continu dont le bénéfice attendu est parfois lointain. Compte tenu de ces «temps» différents, c'est peut-être plus difficile d'être un jeune saint-joseph-li aujourd'hui qu'hier, même si les facilités matérielles sont plus grandes.

Boş zamanı değerlendirme anlık bir haz verse de, ne yazık ki beklenen yararları uzak bir gelecekte olan, sürekli çaba isteyen okul çalışması için durum aynı değildir. Söz konusu bu değişik “zamanlar” dikkate alındığında, belki de günümüzde genç bir Saint-Josephli olmak, maddi kolaylıkların daha büyük olmasına rağmen, dünden daha zordur.

Saint-Joseph reste bien sûr un de ces lieux et un de ces temps conçus pour introduire le lycéen dans une culture qui le précède. Cette transmission, qui reposait avant sur l'autorité donnée au passé, est aujourd'hui questionnée. La culture désignait un héritage qu'il fallait s'approprier pour construire son avenir. C'est toujours vrai mais le savoir connaît aujourd'hui une mutation considérable. Les jeunes ont un accès immédiat (smartphones en classe par exemple) et illimité à une croissance exponentielle des savoirs et à un développement sans précédent des sciences et techniques.

Bilindiği gibi Saint Joseph, lise öğrencisini kendisinden önce var olan kültürle içselleştiren bir kurum olarak varlığını sürdürüyor. Geçmişte, tarihten gelen bir yetkiye dayanan bu aktarma işlevi günümüzde sorgulanır hale gelmiştir. O zamanlarda kültür, geleceğini görmek için edinilmesi gereken bir miras olarak algılanırdı. Bu anlayış günümüz için de doğrudur, ancak bugün, bilgi çok köklü bir değişim geçirmektedir. Gençler, gittikçe büyüyen bir alanda çok değişik gereksinimlerle, daha önceleri görülmemiş bilimsel ve teknik bilgilere, anında ve sınırsız olarak ulaşabiliyorlar (örneğin sınıfta “smartphon”lar).

Entre les professeurs et les élèves, cette relation au «temps» est vécue différemment. J'entends parfois des professeurs regretter le manque de persévérance ou la passivité des élèves. Ils ont raison car l'acquisition de la culture (littéraire,

artistique, scientifique, ...) demandera toujours un effort mais ces nouvelles modalités de transmission constituent un nouveau défi pour les éducateurs:

- avons-nous suffisamment pris conscience de ces changements?
- quel doit être le contenu de cette culture dans un parcours de 5 ans à Saint-Joseph?
- quel pont construire avec les modes d'expression des jeunes aujourd'hui?
- au-delà des apprentissages techniques nécessaires, quelle maîtrise de cette nouvelle culture numérique?

“Zaman”la ilişkinin bu anlayış tarzı, öğretmenle öğrenci arasında değişik bir şekilde yaşanıyor. Bazen, öğrencinin çaba eksikliğinden, pasif halinden yakının öğretmenler duyuyorum. Onları haklı buluyorum; çünkü, edebi, sanatsal veya bilimsel olsun, kültür edinme olgusu her zaman bir çaba gerektirir, ancak bilgi aktarımındaki yeni yöntemler eğitimcileri kendilerini sorgulamaya davet ediyor:

- Bu değişimler hakkında yeterince bilinçlendik mi?
- Beş yıllık bir süre için bu kültürün içeriği ne olmalıdır?
- Günümüzün gençleri ile nasıl bir iletişim köprüsü kurmalı?
- Teknik öğrenimin ötesinde, oluşan yeni kültür için nasıl bir öğretmen yeteneği oluşturmali?

Ce sont des questions difficiles et passionnantes mais notre «vieille maison» a assez de ressources pour s'adapter progressivement à ce nouvel univers, en gardant la rigueur et la recherche permanente de qualité qui ont fait sa renommée.

Bunlar zor ama aynı zamanda heyecan verici sorular; ancak “köklü yuvamızın” yeni dünyaya, geçmişten gelen şöhretinin kaynağı ciddiyetini ve sürekli nitelik arayışını muhafaza ederek, yavaş yavaş uyum gösterecek epeyce kaynağa sahip olduğu da unutulmamalıdır.

Jean-Michel TRICART
Directeur

İstanbul Saint - Joseph Fransız Lisesi Müdürü

Öğretmen Her Şeyi Bilir... mi?

Öğrencilerin bize bakışı çok önemlidir benim gözümde. Her meslektaşımın aynı düşüncede olmadığını biliyorum ama benim yaşam felsefem bu bakış üzerine kurulu. Öğrencilerimin fikirlerime değer vermediğini veya onlara gereken değeri ve saygıyı göstermediğini düşünmeleri ceketimi alıp köşeme çekilmem için yeterli.

Bu konuda çaba göstermeyen ve kendilerini öğrencilerden daha yukarıda gören meslektaşlarının da olması ihtimali, beni her daim rahatsız etmiştir. Her yaştan öğretmenin diğer meslektaşlarından, öğrencilerinden öğreneceği ve onlara öğreteceği bir şeyler olmalı değil midir?

Zihniyet olarak orta yaşı geçenlerin - ki gelişmeyi bir nokta değil; süreç olarak görenleri, her doğan günü yine yenilenmek için fırsat bilenleri ısrarla bunun dışında tutuyorum - kafasında "Ben öğreneceğimi öğrenmişim, benim metodum iyidir, kendimi geliştirmeme ne gerek var?" düşüncesi dolaşırken... Gençlerde de "İnternet bir derya. Ne ararsam var. Kafamı ne diye tonlarca bilgiyle doldurayım. Gerekirse cep telefonumdan bakarım." düşüncesi hâkimken sürdürülebilir gelişme, tam öğrenme ve "fikri hür, vicdanı hür, irfanı hür" zihinlerden söz etmek, sanırım mümkün olamayacaktır. Çözüm ise kanımca bu iki düşüncenin arasında bir yerde olmalı.

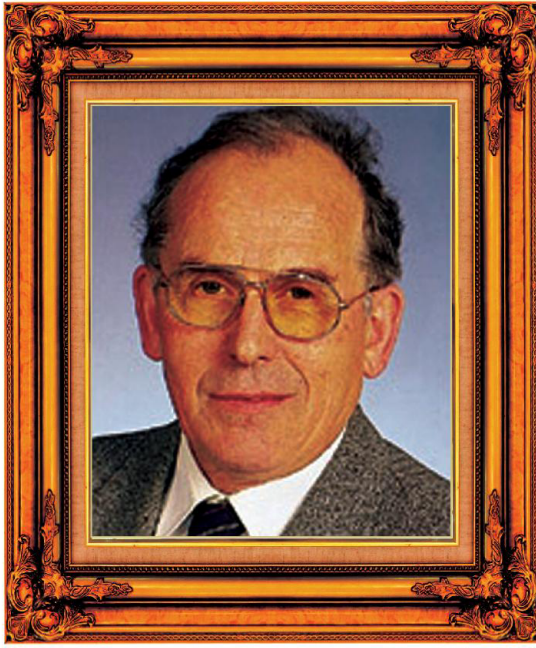
Her iki gruptan da kolayca ikna edilebilenler, araştırmaya, öğrenmeye asla ara vermeyenler, önerilen eğitim programlarına katılanlar olduğu gibi değişim kabul etmez, sert yapılarıyla yenilenme gerekliliğine direnenler de var. Asıl tehlike, "Ben bu mesleği yıllardır yapıyorum, doğrusu yeni bir bilgiye de pek ihtiyacım yok" diye düşünmek; okumak, bilgi edinmek, teknolojik yeniliklerden yararlanmak yerine kendi muhakememizi mutlak doğru kabul ederek; güncellenmiş bilgiye sahip olmaksızın kafamızda oluşturduğumuz çözüme en doğru çözüm, yıllar önce edindiğimiz bilgiye en doğru bilgi gözüyle bakabilmek...

Ülkemiz ilginç bir ülke. Herkesin her konuda bir fikri var. Kimsenin bir konuyu derinlemesine bilmeye ve okumaya ihtiyacı yok gibi. Durum böyle olunca bilgiye ve araştırmaya duyulması gereken saygı da yerlerde sürünmekte. Geçenlerde bir bilgisayar dergisinde büyük bir teknoloji firması yöneticisi ile yapılan röportaj yayımlandı : "Ülkemizde bilgisi olmadan fikri olma olgusunu ortadan kaldırmadıkça kat edilecek pek bir yol olmadığı aşikâr." diyordu yönetici. Durumu net biçimde ortaya koyan bu tümceye ne eklenebilir?

Sözü edilen durumun biz eğitimcilerde de gözlemlenme olasılığı, bir felakete davetiye çıkarmak değil de nedir? Öğrencilerimizin ve iş arkadaşlarımızın gözünde bizlere değer kaybettiren tam olarak bu her şeyi ben bilirim tavrı değil midir? Ben ise anlattığım dersin özelliği dolayısıyla olmalı sürekli yeni bir konu, yeni bir programlama dili, yeni bir teknoloji öğrenmek zorunda olduğum için kendimi çok ama çok şanslı hissediyorum. Durağanlık tehlikesinden uzak olmak keyifli.

Biz öğretmenlerin ve öğrencilerimizin durmaksızın değişim, sürdürülebilir gelişim yolunda; bilmin, iletişimin ve her zaman bir sonraki adımın hayalini kurmanın vazgeçilmezlerimiz olması dileğiyle...

Ender ÜSTÜNGEL '1983
Türk Md. Başı.

In Memoriam

Discours de Frère Régis fait le 28 Octobre 2011 à l'Eglise Assomptionniste de Moda à Istanbul

Nous rendons grâce à Dieu pour la vie de Frère Ange toute donnée au service de la jeunesse et de l'éducation. La France, Madagascar et la Turquie ont été des champs d'action dans lesquels, pendant des décennies, Frère Ange a pu proposer toutes ses compétences et faire fructifier les talents que le Seigneur lui avait donnés. Passionné par le service des jeunes, il se lança dans des recherches minutieuses sur l'action éducative des Frères et des éducateurs dans les écoles de Turquie et plus particulièrement à Istanbul. Tout le captivait dans cette histoire du service des jeunes depuis l'arrivée des Frères sur cette terre de Turquie en 1841 et cela explique son désir et sa volonté de transmettre par écrit ces pages de l'histoire lassallienne .

Nous avons tous vécu des moments agréables en compagnie de Frère Ange. Il était très fraternel , simple et communicatif. Partout où il passait

il semait la paix et la bonne humeur. Dans notre monde de tensions, nous avons besoin de témoins de la fraternité . Pour cela remercions le Seigneur de nous avoir donné Frère Ange.

Frère Ange était ouvert aux autres et il entretenait de nombreuses relations sur Istanbul. Il n'hésitait pas à participer aux diverses rencontres tant culturelles qu'ecclésiales. Il participait aux réunions des Eglises, des prêtres et des religieux sur les deux rives du Bosphore. Les réunions de la Fédération des Ecoles et celles des lycées étaient une priorité pour lui. Tout ce qui se vivait dans les établissements le passionnait et il encourageait les initiatives éducatives. Chacun a pu apprécier les soutiens qu'il prodiguait.

Que le Seigneur soit loué par cette vie toute donnée à son service , pour toutes les graines de paix et de joie que Frère Ange a semées sur cette terre. Puissent d'autres témoins à sa suite se lever dans cette région.

Frère Ange Michel Anısına...

Gençliğe ve eğitime eksiksiz adanmış bir yaşam, Frère Ange Michel için, Tanrıdan rahmet diliyoruz. Fransa, Madagaskar, Türkiye, Frère Ange Michel'in yıllar boyunca yeteneklerini sunduğu ve Tanrının ona bağışladığı üstün niteliklerinin meyve verdiği alanlardır.

Frère Ange Michel; gençlere hizmetin tutkusuna kapılmış Frère'lerin ve diğer öğretmenlerin, Türkiye ve özellikle İstanbul okullarındaki eğitici eylemleriyle ilgili derin çalışmalara girişti. Frère'lerin Türkiye topraklarına gelişle başlayan süreçte gençlere hizmet ile ilgili her şey onun ilgisini çekirdi. Bu durum da Lasalyen tarihinin iki kitabını yayımlaması için ondaki merak tutkusunu anlatır.

Hepimiz Frère Ange Michel'le keyifli zamanlar yaşadık. Kardeşçe, yapmacıksız ve hep açık yürekliydi. Her geçtiği yere barış ve neşe getiriyordu. Gerilim içindeki dünyamızda kardeşliğe her zaman gereksinimiz vardır. Bunun için bize Frère Ange Michel'i vermiş olan Tanrıya şükredelim.

Frère Ange Michel, herkese açıktı ve İstanbul'da pekçok insanla iletişim halindeydi. Değişik kültürel ve dini toplantılara katılmayı görev sayıyordu. İstanbul'un her iki yakasındaki kilise ruhbanlarının onun için bir önceliği vardı. Eğitim kuruluşlarında yaşanan her şey ilgisini çekiyordu ve eğitimle ilgili her girişimi destekliyordu. Hepimiz sarf ettiği çabalardan faydalanmışızdır.

Bu akşam insanlık hizmetine adanmış bir yaşamın temsilcisi Frère Ange Michel'in ülkemiz topraklarına ektiği tüm barış ve sevinç tohumları için Tanrıya şükredelim ve bize Frère Ange Michel gibi değerli eğitimciler göndermesi için dua edelim.

Atatürk'ü Anmak, Düşlemek, Anlamak...

Sevgili Öğrenciler ve Değerli Meslektaşlarım,

Bu konuşmayı yapma görevi bana verildiğinden beri yapacağım konuşmanın başlığının ne olması gerektiği meselesi kafamı kurcalayıp duruyor. Genelde önce konuşmalarımızın içeriğini belirler sonra da ona bir başlık koymayı tercih ederiz. Ama bu sefer sanki bu konuşmayı hazırlayabilmek için öncelikle başlığı belirlemem gerektiğini hissettim. Ona verdiğim başlığa göre tüm içeriğinin de değişeceği duygusuna kapıldım. Çeşitli alternatifler gidip geldi kafamda. Bazılarını sizinle paylaşmak istiyorum.

Atatürk'ü Anmak. Anmak. Hatırlamak. Unutmamak. Hatırasına saygı göstermek. Tarihimizin en zor dönemlerinden birisinde sorumluluk alarak ülkeye liderlik yapmış önemli bir insana karşı asgari ödevimizi yerine getirmek. Evet bu asgari bir görevdir; bunu yerine getirerek vicdanımızı rahatlatır ve hayatlarımıza devam eder gideriz.

Hayır benim yapmak istediğim konuşma bu mesajı vermekle yetinmemeliydi.

Atatürk'ü Düşlemek. Hayal etmek. İmgeleminde canlandırmak. Sonuçta hiçbirimiz onunla tanışmadık, yüz yüze konuşmadık ya da onu hayattayken görme şansına sahip olmadık. Onu elimizdeki yetersiz bir kaç film ve fotoğrafta "gördük", hakkında bolca anlatı "dinledik". Onunla kurduğumuz ilişki hep dolaylı oldu. Oysa belki de dolaysız bir karşılaşma yaşamak, gerçekten kendimize ait bir Atatürk imgesi yaratmak için biraz da düş gücüne ihtiyaç duyuyor olabiliriz.

Tüm o tarihsel dekor içerisinde Atatürk'ün önemli anlarda nasıl kararlar verdiğini, neler hissettiğini, neden öyle değil de böyle davrandığını hayal etmeye çalışmak, fotoğraflarında ve tablolarında konuşmadan hareketsizce duran o figürü yaşayan bir insana dönüştürebilir kafamızda.

Evet, evet. Düşlemek belki de yeni bir kapı aralamanın ilk adımı olabilirdi ama hala yeterli görünmüyordu bana.

Atatürk'ü Anlamak. Anlamak. Anlamak için önce bilmek. Öğrenmeye çalışmak. Düşlerimizde canlanan o tarihsel figürün aslında bizim öznel tasarımımızdan farklı birisi olabileceğinin farkına varmak. Çok daha somut bir eylemde bulunmak. Bakmak. Fikirlerine. Yazılarına. Çeşitli anlarda sergilediği somut eylemlere. Ve bunlardan yola çıkarak onu anlamaya çalışmak. Önemsediğimizi iddia ettiğimiz bir insana yönelik en büyük saygı gösterisi, yazarak çizerek yıllar öncesinden bize ulaştırmaya çalıştığı sesinin boşlukta kaybolup gitmesine izin vermemek, ona kulak vermek, onu gerçekten duymaya çalışmaktır herhalde.

Önce anmak, belki biraz düşlemek ve nihayetinde anlamaya çalışmak.

Bugün 10 Kasım 2011. Burada Atatürk'ü anmak için toplanmış bulunuyoruz. Umarım içinizden bazıları için bu tören, ilerleyen zamanlarda Atatürk'ü anmaktan onu anlamaya doğru gidilecek bir yolun ilk adımlarından birisi olur.

Kan Bağıışı

Valérie Soulerin ve Yaprak & Laurent Chapdelaine ile **Röportaj**

18.11.2011 Cuma tarihli bu etkinlik on sekiz yaşından büyük öğrencilerimiz için 11:30-15:30 arasındayken, öğretmenlerimiz, öğrenci velilerimiz ve dışarıdan katılım için 19:30'a kadar sürdürülmüştür. Kızılay ile işbirliği içerisinde gerçekleştirilen kan bağıışı etkinliğimize öğrencilerimiz ve öğretmenlerimiz son derece duyarlı bir davranış sergileyerek, büyük bir katılım da bulunmuşlardır. Öğrenci velilerimizden ise bir kişi bu bağıışa yardım etmiştir. Toplam katılım yaklaşık altmış beş kişi olmasına rağmen, çeşitli problemler yüzünden kırk dördünden 490 ml.'şer kan alınmıştır.

Rakamlardan da görebileceğimiz gibi, çoğu insan ne yazık ki kan vermekten korkmaktadır. Ancak hemşiremiz Valérie Soulerin'in de dediği gibi, bu miktarda bir kan vermek, hücrelerimizin yenilenmesini sağladığı için sağlığımız için son derece yararlıdır.

Vücutumuzun direncini artırır ve bağıışıklık sistemimizi düzenler. Ayrıca kan bağıışı çok özel bir amaç için yapılır, kan her zaman için bir ihtiyaçtır, kana ihtiyacı olan insanlara yardım etmek sağlığı yerinde olan insanlar için bir görevdir. Genellikle insanlar kan vermenin sağlık açısından tehlikeli olabileceğini düşündüğü gibi 'Acaba hijyenik mi?' problemi de yaşar. Fakat kan bağıışı düzenleyen kurumlar bu işin ciddiyetinin farkındalığı içerisinde, steril ve hijyenik ortamlarda tek kullanımlık, kişiye özel malzemelerle çalışırlar. Tüm bunları göz önünde bulundurarak, kan vermek sağlığımız için tehlike arz etmez aksine çok yararlıdır.

Okulumuzda her yıl yapılan bu etkinlik sırasında ayrıca biyoloji öğretmenlerimizden Laurent Chapdelaine, müzemizi gezmek isteyenler için Doğa Bilimleri Müzesi'ni açarak isteyenlerin buradaki çalışmalarını da takip edebilmelerini sağlamıştır.

Bu tür çalışmaların kişisel farkındalıkları ve toplumsal duyarlılığı geliştireceğine inanıyor, önümüzdeki yıllarda katılımcı sayısının giderek artacağını umut ediyoruz.

Osman Fikri Sertkaya ile Alî Şîr Nevaî hakkında *röportaj*

İstanbul Üniversitesi Edebiyat Fakültesi Türk Dili ve Edebiyatı Bölümü Eski Türk Dili Anabilim Dalı Başkanı Prof. Osman Fikri Sertkaya ile Alî Şîr Nevaî hakkında yapılan bir röportaj:

- *Nevaî'den önce Türk dilinin edebi seyri nasıldı?*

Bilindiği üzere Türkçemizin en eski metinleri Göktürk Yazıtları'dır. Türkçe'nin yaşı bu metinlerle ölçülür. Daha sonraki dönemde ise Uygur yazısı geliyor. Ancak Uygurların bir kısmı Budizm dinini benimserken (Karluklar), diğer kısmı ise İslam dinini benimsiyor (Karahanlılar). İşte bu Müslüman olan kısım, Karahanlılar ise İslam dininin etkisi ile Arap yazısına geçiyorlar. Bu yeni dönemde ise iki önemli isim vardır: Yusuf Has Hacib (Kutadgu Bilig, İranlıların Şehnamesi'ne karşı) ve Kaşgarlı Mahmud (Divanü Lügati't Türk, Türk kelimelerinin sözlüğü, 7630 kelimededen oluşuyor ve eser Arapça kaleme alınıp halifeye sunuluyor.). Cengiz Han'ın ölümünden sonra ise Türk dünyası Asya'da yayılıyor ve Asya toprakları Cengiz Han'ın üç oğulları arasında bölüşülüyor. Cengiz Han'ın ilk oğlu Cuci, Tataristan ve etrafını alıyor, Cengiz Han'ın ikinci oğlu Çağatay, Türkmenistan, Afganistan, Özbekistan bölgelerini ve hanın son oğlu Ögödey (Türkçe adıyla Oktay) ise Çin bölgesinde hüküm sürüyor.

- *Nevaî'nin çok yönlü kişiliği, Türk dili tarihindeki yerini ve edebi yönünü anlatabilir misiniz?*

15. yüzyılın ortalarında Ali Şîr Nevaî adlı çok iyi yetişmiş bir edip ortaya çıkıyor ki bu çok yönlü edip aynı zamanda asker ve bir devlet adamıdır. Cihangir bir insandır. Sultan Hüseyin Baykara'nın yakın arkadaşı. Devlet adamlığından ziyade edebiyat sahasında çalışıyor Ali Şîr Nevaî. Geleneğe göre (O dönemde gelenek İran edebiyatından geliyordu -özellikle Nizami etkisiyle-) hamse yazması gerekiyordu Nevaî'nin ve hamseyi yazdı. Ömrü boyunca yazdığı gazellerini dört divanda topladı ki bunları Türkçeye -tam karşılığı olmamakla birlikte- gençlik, orta yaşlılık, olgunluk ve yaşlılık şiirleri olarak isimlendirebiliriz. Bu edebi eserlerin dışında Ali Şîr Nevaî başka eserlerde yazıyor fakat bir tanesi çok mühim, bir fikir eseri: Muhakemetü'l Lügateyn (İki Dilin Karşılaştırılması -Türkçe ve Farsça-). Bu eserinde Nevaî iki dili ifade bakımından karşılaştırdı. Türkçe kelimelerin üstünlüğünü farklı örneklerle ortaya koydu. Mesela ördek kelimesi için Türkçede seksen farklı (ördekler türlerine göre isimlendiriliyor) adı varken Farsçada tüm ördek türlerini "su kuşu" kelimesinin karşılığını gösterdi. Yüz tane filli karşılaştırdı. Türkçenin eşanlamlı kelimelerini ele aldı. Türkçe'nin şiir yazmaya daha elverişli bir dil olduğunu bir bilimadamı titizliğiyle, delilleriyle ortaya koydu.

Nevaî'den önceki en önemli Çağatay şairleri Sekkaki ve Lütfî idi; ancak edebi dil Farsçaydı. Nevaî, Türkler arasında neden Farsça şiir söyleyenlerin başladığını araştırdı ve verdiği eserlerle şairleri Türkçe yazmaya teşvik etti ki nitekim Temürden itibaren şairler Türkçe şiir yazmaya başladılar. Nevaî'nin eserleri arasında ikisi özel bir yer tutuyor, bunlardan ilki Mecalîsü'n Nefais (ilk yazarlar sözlüğü; şiir vadisinde at koşturana şairlerin yer aldığı tezkire...). Diğeri ise Asya halkları arasındaki tasavvuf cereyanının çok önde gelmesi üzerine yazdığı Nesaim-ül

Mehabbe adlı sufiler sözlüğüdür. Burada Nevaî tüm mutasavvıfları özellikleriyle anlatıyor.

Ali Şîr Nevaî'nin bir diğer özelliği ise birleştirici olmasıdır. Divanlarını Türk halklarına gösteriyor ve onun kullandığı edebi dilin adı Nevaî Türkçesi oluyor. Yirminci yüzyılın başına kadar Türk dil birliğini sağlıyor ve edebi tesiri beş yüz sene devam ediyor.

Bu tesir öyle kuvvetli ki Osmanlı şairleri (Nedim, Şeyh Galip vb..) nazirelerini Çağatayca - Nevaî Türkçesi'nde - yazıyorlar. Azerbaycan şairleri (Başta Kışverî olmak üzere) ve Özbek şairleri de Nevaî'ye nazireler yazıyorlar. İşte bu Nevaî'nin edebî tesirinin büyük yayılımını gösterir.

Tüm Türk Dünyası'nın en büyük şairi Ali Şîr Nevaî kendi dilini Orta Asya konuşma dili haline getiriyor.

- *Nevaî'nin şiirlerini nasıl anlayabiliriz ve onun bizlere, özellikle biz gençlere vermek istediği mesaj sizce nedir?*

On dörtten kırk yaşına kadar olan devrede insan zihni perdeli.. Bu yaştan sonra insan zihninde bir başka örtülü perde açılıyor. Felsefi ve dini meseleleri çok daha iyi anlıyor insan. Dolayısıyla onun şiirleri farklı yaşlar için farklı mânâlar saklıyor...

Eğer Nevaî yaşasaydı gençlere alanlarında çalışıp, uzmanlaşmalarını öğütürdü. Ülke için başarılı olmalarını söylerdi. Din, mezhep, parti gibi nedenlerle gençlerin bölünmesini istemezdi. O bölücü değil birleştirici idi. Gençlerin de böyle olmasını isterdi.

- *Sizin gençlere söylemek istedikleriniz nelerdir?*

Bugünün gençliği eski gençlikten çok farklı, gıdayı sağlam alıyor her şeyden önce. Teknolojiyle doğuyorlar ve teknolojiye hakimler. Teknik becerileri gelişmiş. O zaman gençlerin yaratıcılığı artıyor. Bilgiye erişimleri hızlı. Bu gibi avantajları iyi bir şekilde kullanıp alanlarında başarılı olmaları -farklı uç akımlara sapsadan- gerekir.

Yoğun programına rağmen, dergimiz için vakit ayırıp, röportajın gerçekleşmesini sağlayan Sayın Prof. Dr. Osman Fikri Sertkaya'ya gönülden teşekkür ederiz.

Metin YETKİN - 2011 mezunu
(İstanbul Üniversitesi Türk Dili ve Edebiyatı Bölümü Öğrencisi)

Kevin Spacey Atölyesi ve «III Richard»

L'atelier Kevin Spacey et «Richard III»

İstanbul Kültür ve Sanat Vakfı Uluslararası İstanbul Tiyatro Festivali 5-9 Ekim 2011 tarihleri arasında Harbiye Muhsin Ertuğrul Sahnesinde Old Vic Theatre'ın «III Richard» adlı oyununa davet etti. Oyun Sam Mendes tarafından yönetilirken, başrolde dünyaca ünlü Kevin Spacey vardı.

Bu turne kapsamında Kevin Spacey Vakfı, 18-30 yaş ve 15-18 yaş aralığındaki gençlere atölye çalışmaları düzenledi. Koç Lisesi ve Şişli Terakki Lisesinin de öğrencilerinin bulunduğu atölyeye İstanbul Saint Joseph Lisesi'nden Zeynep Özakay 10 F, Alara Turan 10 G, Nisan Berkol 11 A, Alican Altıparmak 11 F, Bengüsü Güvendi 11 G ve Rakel Aroyo 12 TMB katıldılar. Atölye sonrasında öğrencilerimiz «III. Richard» adlı gösteriyi izlediler. Gösteri sonrasında ise Kevin Spacey ve tüm oyuncu ekibiyle gerçekleşen söyleşiye katıldılar.

Le comité du Festival de Théâtre International d'Istanbul, IKSVA a invité la pièce "Richard III" de Old Vic Theatre en tournée à Istanbul du 5 au 9 Octobre 2011. La pièce est montée par le célèbre directeur de cinéma Sam Mendes avec le célèbre Kevin Spacey dans le rôle de Richard III.

Dans le cadre de cette tournée, La Fondation Kevin Spacey a organisé des ateliers de théâtre pour les jeunes de 18 à 30 ans et aussi pour des lycéens de 15 à 18 ans. Six élèves de Saint Joseph d'Istanbul; Zeynep Özakay 10 F, Alara Turan 10 G, Nisan Berkol 11 A, Alican Altıparmak 11 F, Bengüsü Güvendi 11 G et Rakel Aroyo 12 TMB ont participé à l'atelier avec les élèves de Koç Lisesi et Şişli Terakki Lisesi. Suite à l'atelier de théâtre, nos élèves ont vu le spectacle «Richard III» et ont eu la chance d'avoir une rencontre avec tous les comédiens après le spectacle.

Atölyeden izlenimler

Kevin Spacey Vakfı'nın düzenlediği atölye çalışmasına katılma ve ardından «III. Richard» adlı oyunu izleme şansını buldum. İnanılmaz bir deneyimdi. Atölyede tiyatro tekniği ve grup olarak hareket edebilmek üzerine eğlenceli çalışmalarda bulunduk ve kendimizi geliştirip yeni teknikler öğrendik. Ayrıca yeni insanlarla tanışıp ortak bir şeyler çıkarmak çok eğlenceliydi. «III. Richard» oyunu ise hayatımda izlediğim en güzel tiyatro oyunuydu. Oyuncular, ışıklandırmalar, dekor... Her şey inanılmazdı. Bütün bir günün ve söyleşinin ardından kesinlikle bu işin içinde olmak istediğimi daha da iyi anladım. Hayatım boyunca unutamayacağım bir deneyimdi.

aperçu de l'atelier

J'ai eu la chance de participer à l'atelier de la Fondation Kevin Spacey et de voir la pièce "Richard III". C'était une expérience incroyable. Pendant l'atelier on a fait des exercices de technique théâtrale et des exercices de groupes. C'était une formation très enrichissante. De plus, c'était très amusant de travailler avec les autres. La pièce, «Richard III», est le meilleur spectacle que j'aie vu. Les acteurs, les lumières et le décor... Tout était magnifique. Je n'oublierai jamais cette expérience qui me confirme qu'il s'agit bien du métier que je veux pratiquer.

Bengüsü GÜVENDİ

4. Burunda Sanat Festivali «Moda'nın Yüzü» Fotoğraf Sergisi

Istanbul Saint-Joseph Lisesi
4. Burunda Sanat Festivali-Moda
kapsamında «Moda'nın Yüzü» sergisini
ağırladı.

22 Eylül - 12 Ekim 2011

Lokomotif Derneği'nin 2009 yılında Uğur Ataç, Adil Gültekin ve Muhsin Akgün adlı fotoğrafçılar ile birlikte geliştirdikleri bu sergi, Modalıları işyerlerinde, sokaklarında veya onlar için özel olan bir eşyayla görüntülüyor. Sergi, bu üç sanatçının gözünden Modalıların yaşamlarına ve tarihlerine « pan » yapıyor : bir mekânın, bir saç kesiminin, bir fetiş eşyanın, bir oturma odasının veya sokaktaki bir bankın bu kişiler için taşıdığı değeri görüyor, onların aracılığıyla hikâyelerine tanık oluyoruz. Sergiye, fotoğraf çekimleri sırasında alınan, Moda'nın değişen ve gelişen yaşamına tanıklık eden, Fransızca konuşan, konuşmayan her kesimden insanın düşünceleri, ayrıca Fransa ile ilgili izlenimlerini de anlatan ses kayıtları eşlik ediyor.

«Moda'nın Yüzü» ilk olarak Moda esnaflarında, ardından Tüyap'ta, ardından Fransa'da Türk Mevsimi etkinlikleri çerçevesinde Paris'te yer aldıktan sonra İstanbul Saint Joseph Lisesi'nde son kez sergilendi.

www.lokomotif-art.com

Le Lycée Saint-Joseph d'Istanbul a
accueilli l'exposition "Le Visage de Moda"
dans le cadre de 4. Burunda Sanat
Festivali-Moda.

Du 22 Septembre au 12 Octobre 2011

L'association culturelle Lokomotif propose en 2009 aux photographes Uğur Ataç, Adil Gültekin et Muhsin Akgün de photographier des habitants de Moda avec un objet intime, dans leur rue ou dans leur commerce. A travers le regard de l'artiste, c'est un « pan » de la vie d'un individu qui s'entrouvre, son histoire, ce à quoi il est attaché et ce qui permet de le définir : un lieu, une coupe de cheveux, un objet fétiche, une pièce de vie, un banc public... Les images sont accompagnées de témoignages sonores livrés par des habitants francophones ou turcophones lors de la prise de vue, évoquant la vie et l'évolution du quartier de Moda mais aussi leur vision de la France...

Proposée d'abord chez les commerçants de Moda, à Tüyap puis à Paris, dans le cadre de la Saison de la Turquie en France, l'exposition a été présentée une dernière fois au lycée Saint Joseph d'Istanbul.

Sabancı Müzesi'nde Sophie Calle Sergisi Gezisi

Visite Guidée en Français
de L'exposition de
Sophie Calle à Sabancı Müzesi

15 Kasım Salı günü, 11 TM öğrencileri Sabancı Müzesinde yer alan Fransız fotoğraf sanatçısı Sophie Calle'in «Son Kez, İlk kez» başlıklı sergisini gezdiler. Bu gezinin rehberliği, Bilgi Üniversitesi Felsefe ve Toplumsal Düşünce bölümünde görev alan Yrd. Doç. Dr. Selen Ansen tarafından Fransızca yapıldı.

Sergi gezisine ek olarak, 17 Ekim Perşembe günü, Yrd. Doç. Dr. Selen Ansen okulumuzun video-konferans salonunda Sophie Calle'in eserlerini, ilk çalışmalarından bugüne kadarki yapıtlarını anlatan bir konferans gerçekleştirdi.

Les élèves de 11ème TM ont visité l'exposition de l'artiste-photographe française Sophie Calle, "La dernière fois, la première fois" à Sabancı Müzesi le Mardi 15 Novembre 2011. La visite était guidée en français par Selen Ansen, Maître de Conférence au département de Philosophie et Pensée Sociale à Bilgi Üniversitesi.

L'exposition a été suivie d'une conférence de Selen Ansen le Jeudi 17 Novembre dans la salle de vidéo-conférence à Saint Joseph avec un aperçu général sur l'oeuvre de Sophie Calle, depuis ses débuts jusqu'à aujourd'hui.

Sophie Calle Fotoğraf Sergisi İzlenimleri

Her yer karanlık. Bir daha annenizi, babanızı, sevgilinizi hatta çocuklarınızı hiç göremeyeceksiniz. Belki de onların yüzlerini bile unutacaksınız. İşte Sophie Calle de "Son Kez, İlk Kez" adlı iki bölümden oluşan sergisinde hayatlarında her şey yolunda giderken, bir anda kör olmuş insanların ve denizi daha önce hiç görmemiş İstanbulluların davranışlarını, onların acılarını, coşku ve heyecanlarını, bazen onları gözlemleyerek bazen de dinleyerek saptamaya

çalışmış dünyaca ünlü bir Fransız sanatçıdır. 15 Kasım 2011 Salı günü ziyaret ettiğimiz bu serginin "Son İmge" adlı ilk bölümünde, bu insanların hatırladıkları son görüntüleri incelemiş ve hikayelerini fotoğraflamıştır. "Denizi Görmek" adlı ikinci bölümde ise İstanbul'da yaşayan; ancak denizi daha önce hiç görmemiş insanların denizle ilk karşılaşmalarını görüntülemiştir.

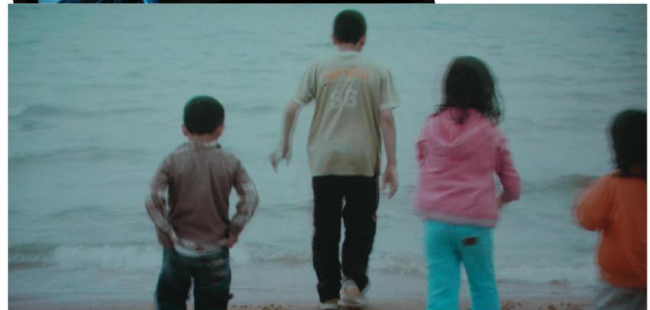
Serginin ilk bölümünde, birbirinden tamamıyla farklı hayatlara sahip her yaşta insanı görebiliyorduk. Sekiz yaşında, son gördüğü görüntü bir doktorun önlüğü olan küçük bir kız da kırk yaşında, çocuğuyla oyun oynarken kör olan bir adam da bu talihsiz hikayelerde yer alıyordu. Aklimızda yer eden bir diğer örnek ise yolcusunu gideceği yere yetiştirmeye çalışan taksicinin kendine sinirlenmiş bir diğer sürücü tarafından tabancayla kör edilmiş olmasıydı. Bizleri etkileyen başka bir hikaye ise; gece lambasını söndürüp uyuyan ve sabah "gözünü kör olarak açan" genç bir adamın yaşadığı bu talihsiz olaydı. Sophie Calle aynı zamanda sergisinin bu ilk bölümünde bu insanların fotoğraflarına da yer vererek, hikayelere gerçeklik katmıştı.

Serginin ikinci bölümünde ise durum ilk bölümün hem tam tersi hem de tıpatıp aynısıydı. İstanbul'da yaşayan denizi hiç görmemiş insanlar oldukça fazlaydı. Küçük çocuklar da, yaşlı kadınlar da denizi ilk kez görmenin heyecanını paylaşıyorlardı. Gözlerine, ilk kez gördükleri bu sonsuz su kütesinin onlarda uyandırdığı heyecan yansıyor. Tıpkı küçük çocuklar gibi mutluluklarını gizleyemeyen büyükler de çocuklarla birlikte suyun içinde oynuyorlardı.

İki zıt kavramı harmanlamış olan Sophie Calle, sergiyi gezenlerde çok farklı duygular uyandırıyor. İnsan bir yandan sahip olduğu şansın değerini anlayıp ilk bölümdeki insanların kederlerini hissederken, öteki yandan da ikinci bölümdekilerin coşkusuna ortak oluyordu. Hayatımızda çok önemli bir yer tutan görme duyusunu konu aldığından hepimizi derinden etkileyen bu sergi, sahip olup kaybetmeden değerini anlayamadıklarımızın da önemini tekrardan görmemizi sağladı. Bir sabah uyandığında kör olduğunu fark eden, ailelerinin yüzlerini onlara dokunarak hatırlayamaya çalışan ya da denizi ilk defa gören insanların sarı hikayeleri, bizi "gözlerimizi açıp" da çevremizdekilerin değerini tamamıyla kavramaya çağırın bir uyarı niteliğindedir. Bizde bu düşünceyi uyandırmayı başarması da Sophie Calle'in sanatını ne kadar iyi icra ettiğinin bir göstergesidir.

"Gördüğüm en güzel şey denizdir, öyle uzaklara uzanır ki görmez olursunuz."

İlayda ALYANAK - Yasemin KIR
Fotoğraflar: Mert HARMANDAR

Saint-Joseph'te Açık Akşam

«Sen Balık Değilsin ki»

Çıplak Ayaklar Kumpanyası

12 Ocak 2012 Perşembe saat 20.00

Medya Haftası Etkinlikleri - 11-12-13 Ocak 2012 çerçevesinde

gösteri – sergi
12 Ocak 2012 Perşembe
saat 19.00
Medya Haftası etkinlikleri çerçevesinde
(11-12-13 Ocak 2012)

spectacle – exposition
Jeudi 12 Janvier 2012
à 19h
dans le cadre de la Semaine des Médias
(11-12-13 Janvier 2012)

AKIŞ AKSAM
Halka Açık - Özgür

Istanbul Özel Saint Joseph Fransız Lisesi Dr. Esat İplik Caddesi no: 66 34710 Moda / Kadıköy / İstanbul www.sj.k12.tr

Suyun yolunu kesersin, kum çuvalları dizersin, beton özersin; ama ne yapar ne eder, bir yerden bir çatlak bulur ve özgürce akmaya devam eder. Yolculuğu her seferinde başka engellerle karşılaşacak, bulanacaktır elbette... Bu hep böyledir ve böyle olduğunu bile bile 'su cinayetleri' işlerin durmadan bu ülkede. Bu eser suyun yolculuğunu kendi yolculukları yapanların ve her türlü suyun sularında gezinenlerin hikayesidir.

Bavul açılır ve içinden dökülenler çatlaklarını bulur.

Konsept / Uygulama / Performans: Mihran Tomasyan
Tasarım: Cem Yılmaz
Şiir: Oktay Rifat "Ahmet"
Müzik: Neva Hicaz Gazel / Mahmut Celalettin,
Bzdig Navag (Küçük kayak) - Rouben Hakhverdian
Süre: 40 dak.

Portes Ouvertes à Saint-Joseph

«Mais Tu N'es Pas Un Poisson»

Çıplak Ayaklar Kumpanyası **Jeudi 12 Janvier 2012**

Dans le cadre de la Semaine des Médias - 11, 12, 13 Janvier 2012

Tu peux essayer de couper le chemin de l'eau; tu peux y entasser des sacs de sable, l'endiguer avec du béton. D'une façon ou d'une autre elle trouvera une fente et coulera à sa guise, indépendante. Durant son voyage, elle sera affrontée à d'autres obstacles et elle sera troublée sans doute.. On connaît l'histoire, tout le monde la connaît, or ce pays ne cesse d'être témoin aux «meurtres des eaux». Le spectacle créé à partir du poème d'Oktay Rifat, raconte l'histoire de ceux qui s'identifient au voyage de l'eau, de ceux qui flânent au bord des eaux.

La valise s'ouvre et tous ceux qui s'échappent partent trouver leur fente.

Création / Avec: Mihran Tomasyan
Scénographie: Cem Yılmaz
Poème: Oktay Rifat "Ahmet"
Musique: Neva Hicaz Gazel / Mahmut Celalettin, Bzdig Navag (Le petit navire) - Rouben Hakhverdian
Durée: 40 mns.

Trio Alev Saint-Joseph'teydi

Açık Akşam: 27 Ekim 2011 Perşembe

Trio Alev était à Saint-Joseph

Soirée Publique: Jeudi 27 Octobre 2011

İsmail Khan (saz-vokal), Christian «Kiane» Fromentin (kemençe, gheytkhak-vokal) ve Benjamin Lauber'den (vurmali çalgılar) oluşan Trio Alev, «Steplerden Akdeniz'e» adını verdiği bu konserinde geleneksel Türk ve doğu müziğini, akustik ve modern bir yorumla seyirciye taşıdı.

Les trois virtuoses d'Alev, Ismail Khan (saz-chant), Christian «Kiane» Fromentin (kamantcheh, geytkhak, choeurs) et Benjamin Lauber (percussion) ont présenté autour de leur nouvelle création «De la steppe à la Méditerranée» un son acoustique et moderne à partir de la musique traditionnelle turque et d'autres pays d'Orient.

Ani HADDELER PEKMAN
Coordinatrice des événements culturels

İstanbul Saint-Joseph, Birleşmiş Milletler Simülasyon Konferansı'nı ağırladı

Saint-Joseph d'Istanbul a accueilli la deuxième session du MFINUE

Bu yıl 2.kez İstanbul'da, Saint-Joseph Fransız Lisesi öncülüğünde düzenlenen Birleşmiş Milletler Simülasyon Konferansı (MFINUE) Türkiye ve Avrupa'nın pek çok kentinden gelen 300 liseliyi 25-26-27 Kasım tarihlerinde buluşturdu.

Organizasyonda, lise ve üniversite seviyesindeki gençler Birleşmiş Milletler'de konuşulan, tartışılan ve çözüm aranan önemli dünya sorunlarını masaya yatırdı. Her öğrencinin farklı bir ülkeyi veya sivil toplum kuruluşunu temsil ettiği konferans için bu yıl 7 komite kuruldu; Güvenlik Konseyi, Silahsızlanma, İnsan Hakları, Çevre, Yasalar, Ekonomik ve Sosyal Yaşam, 2011 Birleşmiş Milletler Orman Yılı konuları çevresinde oluşturulan ekipler Fil Dişi Sahilleri'nin durumu, Kore Sorunu, Biyolojik Silahların Kullanımı ve Eko-turizm sorunları için çözümler aradılar. Konferans sırasında bütün komiteleri sırasıyla gezip gözlemleyen genç basın görevlileri, o gün içinde sunulan çözüm önerilerini ve çektikleri fotoğrafları konferans gazetesi olan "Le Monde" de yayımladılar.

MFINUE'ye bu yıl Türkiye'den Üsküdar Amerikan Lisesi, Koç Lisesi, Sainte-Pulchérie, Saint-Benoit, Saint-Michel, Notre Dame de Sion, İzmir Saint Joseph Lisesi, Ankara Tevfik Fikret Lisesi, Polonya Varşova'dan British School, İsviçre'den Lycée Ferney - Voltaire, Fransa'dan Ecole Honoré de Balzac de Paris, ve l'Externat Notre-Dame de Grenoble katıldılar.

Le MFINUE (Modèle Francophone International des Nations unies d'Eurasie), jeu de rôle diplomatique sur le modèle de l'ONU, intitulé cette année "Des arbres et des hommes" s'est déroulé les 25, 26 et 27 novembre dans notre établissement. Pour sa deuxième session, MFINUE a inauguré l'instauration du modèle de la Cour Internationale de Justice et l'ouverture de nouveaux comités tels que le comité légal et ECOSOC.

Cette conférence a rassemblé environ 230 participants, issus de différents établissements stambouliotes (American Uskudar, Koc lisesi, Sainte-Pulchérie, Saint-Benoit, Saint-Michel, Notre Dame de Sion..), venant d'Izmir (Lycée Saint-Joseph) ou d'Ankara (Ecole Tevfik Fikret) et de l'étranger, de Pologne (British School de Varsovie), de Suisse (lycée Ferney - Voltaire), de France (Ecole Honoré de Balzac de Paris, l'Externat Notre-Dame de Grenoble).

Les débats ont tourné autour de la protection de l'environnement, des guerres cybernétiques, de l'assistance humanitaire, des Objectifs du Millénaire sur le Développement, de la situation en Corée et du différend frontalier entre le Costa Rica et le Nicaragua.

Cette rencontre a impliqué près de 80 élèves (de 9èmes, 10èmes, 11èmes et 12 èmes) de notre lycée répartis en organisateurs, animateurs de débats, délégués, journalistes, messagers...

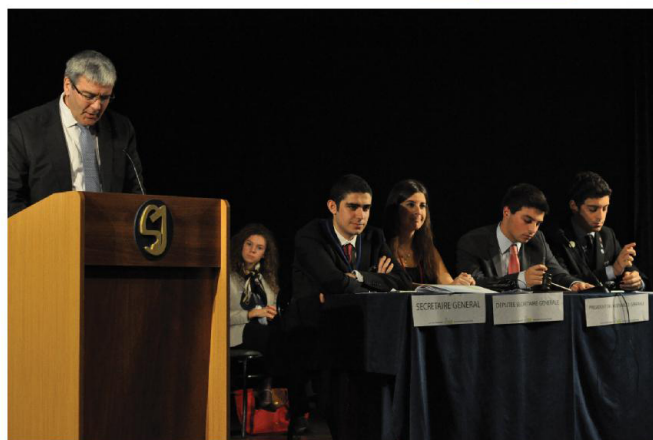
Rencontre MFINUE

La deuxième session de MFINUE a eu lieu le 25-28 novembre 2011 au lycée Saint Joseph. Etant très jeune, cette conférence se distingue du fait qu'elle est une des deux seules conférences MUN en français organisée dans le monde. Les professeurs Madame Christelle Séguy, M. Jean Michel Ducrot et les élèves expérimentés comme Berkay Uçan et Can Eltutar, Burak Alici, Cem Kuter et Selin Soyupak, ont beaucoup travaillé pour organiser cette conférence.

L'ambiance de cet événement s'est ressentie quelques semaines avant l'organisation. Les élèves qui allaient héberger les élèves de la Pologne, de la France, d'Izmir et d'Ankara et les participants étaient très excités à l'idée de les rencontrer. Enfin le grand jour est arrivé! 250 élèves turcs et étrangers se sont réunis le 25 novembre 2011 dans les locaux du lycée Saint Joseph.

Avant les débats, il y a eu la cérémonie d'ouverture. Les participants ont assisté à la présentation du thème de la conférence, « Des arbres et des hommes » grâce au discours de Eda Başgöl, Chargée de projet auprès de l'AFD (Agence française de développement) et au documentaire de Yann-Arthus Bertrand réalisé pour les Nations unies à l'occasion de l'année internationale de la forêt. Après les discours des ambassadeurs de chaque délégation, la conférence a été officiellement déclarée ouverte avec le coup de maillet du PAG (président de l'assemblée générale).

En défendant leur idée par rapport à la vision du pays qu'ils représentent, dans les comités, les délégués ont débattu avec enthousiasme et virulence des sujets proposés. Malgré les différends entre les pays, la conférence s'est déroulée dans une ambiance très amicale et fraternelle.

Grâce à MFINUE, les participants de différents pays et de différentes villes ont la chance de faire la connaissance d'autres cultures et d'être sensibilisés à la politique mondiale et à l'importance de la négociation diplomatique.

Lalin MERCAN

Diplomatik Bir Gençlik Akımı

Birleşmiş Milletler Örgütü, kendi tanımıyla "adalet ve güvenliği, ekonomik kalkınma ve sosyal eşitliği uluslararası platformda tüm ülkelere sağlamayı amaç edinmiş küresel bir kuruluş"tur. 24 Ekim 1945'te II. Dünya Savaşı'nın ardından Dünya'nın tekrardan küresel bir savaşı kaldıramayacağı düşüncesiyle kurulmuştur ve şu anda bünyesinde 193 ülke bulunmaktadır. Model Birleşmiş Milletler Kulübü ise bu örgütün öğrenciler için düzenlenmiş bir simülasyonudur. Kökenin Birleşmiş Milletlerin kendisinden bile eski olması oldukça ilginçtir; çünkü 1920'lerde Amerikalı öğrenciler Milletler Cemiyeti'ni kendi okullarında canlandırmaya başlamışlardır bile; fakat Harvard Model Birleşmiş Milletler konferansı 1955 tarihiyle kurulan en eski konferans olarak sayılmaktadır. Katar'dan Hollanda'ya, Afrika'dan Yunanistan'a, Hollanda'dan Türkiye'ye, Dünya'nın her yerinde öğrenciler silahsızlandırma, insan hakları ve çevreyle ilgili sorunları tartışıp çözüm önerileri üretmektedirler. Kendi bireysel düşüncelerini bir kenara bırakıp temsil ettikleri ülkelerin menfaatlerini sonuna kadar savunmaktadırlar. Yaptıkları münazaralar, fikir mücadeleleri, yarattıkları çözüm önerileri Birleşmiş Milletlerin kendisinde olduğu gibi Dünya'yı derinden etkilese de öğrenciler bu çalışma sayesinde kendilerini birçok alanda geliştirme şansı bulmaktadırlar. Savundukları fikirleri kendi fikirleri olmasa bile büyük bir topluluğa kabul ettirmek, bu topluluğu yönetmek, dünya sorunlarıyla derinden ve detaylı ilgilenip genel kültür seviyelerini arttırmak, her türlü soruna anında çözümler bulmak, pratik zekâlarını geliştirmek, yeni kültürleri hem yeni insanlarla tanışarak hem de diplomalarını araştırarak öğrenmek, yabancı dillerini kendi yaşittlarıyla hem günlük kullanımda hem de diplomasi dilinde geliştirmek kazandıkları belli başlı becerilerden. Birleşmiş Milletler Kulübü sayesinde gençler kendilerini çevreleyen o küçücük dünyalarından dışarı çıkıp, başka dünyaların kapılarını aralama şansını bulmaktadırlar. Teoride de olsa, gençler Fildişi sahillerinde katledilen masum sivillerin haklarını savunurken, Haiti'de olan depremin yaralarını sarmaya çalışırken, güvenlik konseyini yeniden yapılandırırken, Kuzey Kore ile Güney Kore arasında bir uzlaşma yolu ararken veya Dünya'yı nükleer silahlardan arındırmaya çalışırken aslında kendi doğrularında çıkıp bambaşka doğrularla ve değerle tanışmaktadırlar. Bu sayede kendilerine bilinçli veya bilinçsiz bambaşka bakış açılarıyla harmanlanmış bireysel değerlere saygılı evrensel bakış açıları oluşturmaktadırlar.

Ben de üç sene önce okulumuzda bu şansı yakalamış öğrencilerden bir tanesiydim. Başlangıçta kulübe giriş sebebim okul dışında enternasyonal bir aktivite yapmaktı. Siyasal bilimlere olan ilgim, topluluk önünde konuşma yapmayı sevmem, her an münazara ruhuna girebilme kabiliyetimse beni yine bu kulübe yöneltti; ancak daha ilk konferansımızda

Model Birleşmiş Milletler beni kendi dünyasının içine alıverdi. İlk konferansımızda daha önce adını bile duymadığım bir ülkeyi savunmam gerekiyordu: Namibya; fakat bu konferans sayesinde tek bir konuşmayla elli kişilik bir grubun düşüncesini nasıl değiştirebileceğimi öğrenmiştim. Arkadaşlarımı takım elbiseler içinde ciddi kıyafetlerde görmek, toplantılarda saygılı bir biçimde konuşmak, hemen o anda Dünya'yı kurtaracakmış edasıyla münazaraları ciddiye almak kendimi bambaşka bir dünyada hissetmemi sağlıyordu. Üstelik bu dünyada düşünce ve ifade özgürlüğü en demokratik ülkelerde olmadığı kadar iyi korunuyordu. Komite başkanından izin alıp podiuma çıkarak konuşma yapmak kendime olan güvenimi arttırıyordu. Bunun yanında her konferansta bambaşka konular araştırıp güncel olayları yakından takip etme şansı buluyordum. Her konferans benim için yepyeni arkadaşlıklar, kültürler, deneyimler demektir. Her katıldığım konferansta ise bu yeniliğin heyecanını yaşadım, yaşıyorum. Model Birleşmiş Milletler sayesinde delege olduğum zamanlarda hazırcevap olmayı, heyecanlanmadan topluluk önünde konuşmayı, diplomasiyi, dünya sorunlarına gerçekçi çözümler üretmeyi öğrendim. Komitelere başkanlık ettiğim zamanlarda ise otoriteyi sevecen bir tavırla mantık ve mizahla nasıl sağlayabileceğimi, beklenmedik sorunlara anlık çözümler bulmayı, sıkıcı olmadan ciddi olabilmeyi öğrendim.

Bu diplomatik gençlik akımına ise Saint-Joseph geçen sene MFINUE (Modèle Francophone International de Nations Unies en Eurasie) adlı konferansı ile kapılarını açtı. Konferansımızın özelliği ise Birleşmiş Milletlerin ikinci resmi dili olan Fransızca'yı Dünya'da ikinci kez konferansın da resmi dili olarak kabul etmesi. Saint-Joseph'te Birleşmiş Milletler Kulübü'nün daha çok yeni olmasına rağmen geçen sene de bu sene de düzenlenen MFINUE oldukça başarılı geçmiştir. Konferansımızı ziyaret eden Lahey Model Birleşmiş Milletler başkanı Dr. Linda Dubock ise oldukça olumlu geri bildirimlerde bulundu. Aynı başarıyı arttırarak her yıl yakalayacağımıza ve çok daha fazla frankofon okula ulaşacağımıza inanıyorum.

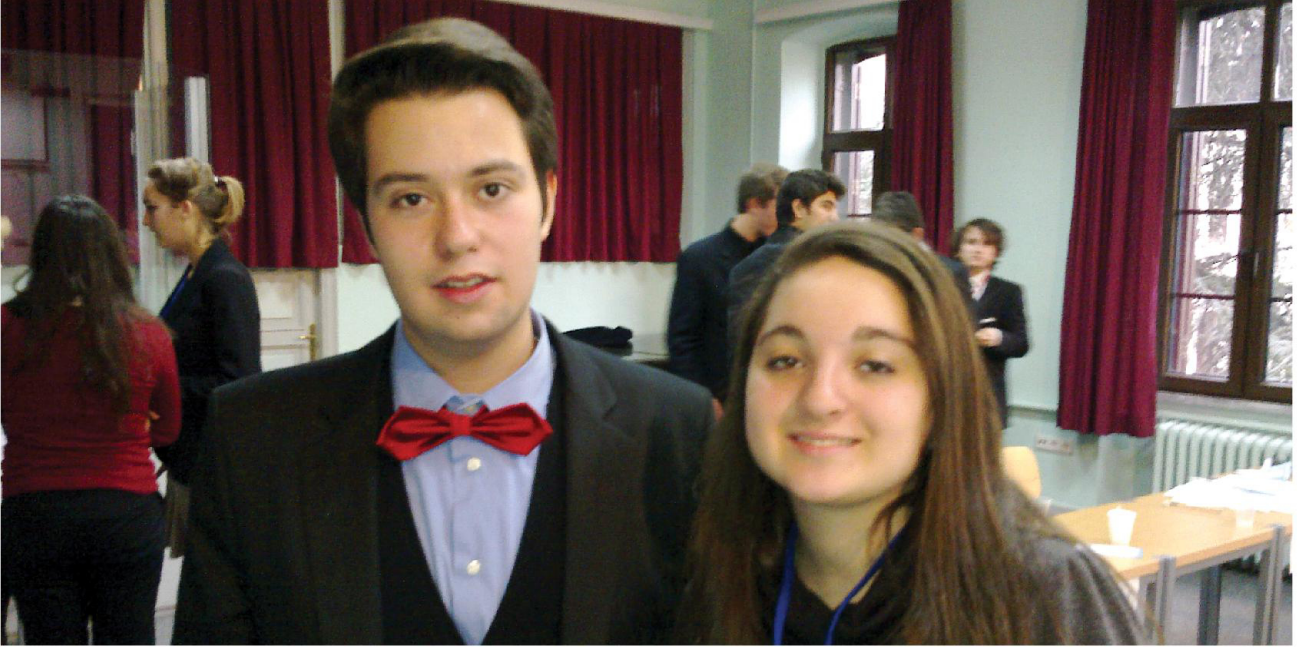
Model Birleşmiş Milletler Kulübü gençleri doğdukları gerçeküstü ütopyadan çıkartıp kendilerini daha gerçekçi, mantıklı, hayata hazırlayan, bireye saygılı, toplumsal sorunlara ise duyarlı bir simülasyonun içinde bulmalarını sağlamaktadır. Bizlere özgüveni, toleransı, hazırcevap olmayı, pratik ve analitik düşünceyi, toplum önünde konuşmayı öğretirken belki de dünyaya gençliğin gücünü kanıtlamamızı sağlıyor. Şimdi Dünya'yı değiştirecek gücümüz olmasa da bu tarz çalışmalar sayesinde dünyayı daha yakından inceliyor, tanıyor, eleştiriyor ve gelecekte neleri değiştirmemiz gerektiğine şimdiden karar verebiliyoruz.

Billur BEKTAŞ

SJ 140

Türkiye, Fransa ve Polonya'dan gelen öğrencilerin katılımıyla gerçekleşen, "İnsan ve Orman" temalı konferansta, dünyayı meşgul eden sorunlar tartışıldı. Birleşmiş Milletler' in bir simülasyonu olan bu konferansta Güvenlik Konseyi, İnsan Hakları gibi birçok komite yer aldı ve ilk defa Ulusallararası Adalet Divanı'nın bir modeli başarıyla gerçekleştirildi.

Konferansta öne çıkan olaylardan biri de Güvenlik Konseyi'nde yaşanan heyecanlı dakikalardı. Konseyde Çin delegasyonu sık sık veto hakkını kullanırken, Amerika Birleşik Devletleri, Fransa ve İngiltere ortak bir çözüm yolu bulabilmek için tartıştı; fakat konseye ulaşan bir haberle Ortadoğu'nun yeni bir krizle çalkalandığı öğrenildi.

Irak'taki bir Amerikan kampında beş yüz ölü ve bin yaralı olduğu haberi yeni sorunlara zemin hazırladı ve konferansın başından beri birbirleriyle çelişen Çin ve Amerika Birleşik Devletleri'nin tartışmasıyla ortam daha da alevlendi . Salondaki tüm delegeler gerginliği hissederken, Konsey Başkanı Billur Bektaş (11-A) ve Başkan Yardımcısı Jean Galve de salonda dengeyi sağlamaya çalıştı.

Konferansın sonunda konseyin en iyi ve en şık delegesi seçilip, kırmızı papyonuyla dikkat çeken Çin delegesi Muratcan Sabuncu'dan o anları öğreniyoruz:

Ö.E: Tartışmanın nasıl alevlendiğinden bahsedermisiniz?

M.S: Amerika delegesi krizin müsebbibinin Müslüman gruplar olduğunu beyan ederken suçu kendinde aramayarak, sadece sonuçla ilgilendi. Ben de Çin delegesi olarak Amerika'nın bakış açısının yanlış olduğunu savundum. Gerçekten de Amerika Irak'taki gayrimesru işgali örtbas etmek için Çin'e karşı atağa geçti.

Ö.E: Sizce bu tartışma kişisel bir tartışmaya dönüştü mü?

M.S: Zaman zaman Amerika'nın konu dışına çıkarak , Çin'in haklı olarak öne sürdüğü delilleri ve sorduğu soruları geçiştirip Çin'i yıpratmaya çalışması tartışmayı bir nebze olsun kişiselleştirdi.

Ö.E: Siz de diplomasi kuralları çerçevesinde her zaman nezaketinizi ve saygınızı korudunuz. Pekî, Güvenlik Konseyi'nin en iyi delegesi seçilmenizi neye bağlıyorsunuz?

M.S: Okulumuzun gerek üstün kalitede verdiği eğitim, gerek edebiyat, tarih, Fransızca öğretmenlerimizin bize kattıkları ve özellikle okulumuz Fransızca öğretmeni Christelle Seguy'in bize her zaman verdiği destek ve yükselttiği Fransızca seviyemizle Konsey Başkanımız Billur Bektaş'ın yardımsever ve nazik tutumu konferansta beni rahatlatmış ve kendime güvenmemi sağladı.

Ö.E: Çok teşekkür ederiz. Sana Model Birleşmiş Milletler'deki kariyerinde başarılar diliyoruz.

M.S: Ben teşekkür ederim.

La Belle Aventure dans le club MUN

Je peux dire que les quatre années où j'ai fait partie du club Modèle Nations Unies du lycée Saint Joseph, furent pour moi une belle aventure. J'ai été admise en 2008 au club, qui avait seulement un an, avec un discours que j'ai fait pendant le débat des candidats au lycée Saint Joseph. Je n'étais qu'une élève de pré lycée, j'avais peur de m'adresser au public et j'avais eu seulement peu de connaissance sur les politiques des pays en ce temps-là. C'est vraiment étonnant, comment ces quatre années se sont passées? Ce temps écoulé si vite me rend compte encore une fois du fait que le temps ne connaît aucun obstacle dans sa course; comme c'était le temps de faire mon discours d'adieu au club MUN pendant la cérémonie de clôture de la treizième conférence à laquelle j'ai participé, j'ai regretté encore une fois la vitesse folle du temps et cette dernière conférence, nous l'avons fondée tous ensemble: le MFINUE organisé dans le même endroit où j'ai été élue comme une MUNiste.

Contrairement à plusieurs gens suspects, le MUN ne demande pas des connaissances politiques très approfondies. Ces connaissances sont acquises pendant que vous faites des recherches sur les pays que vous allez représenter, et petit à petit vous vous rendez compte que vous savez les problèmes divers tout autour du monde et en plus vous pouvez réfléchir afin de proposer des solutions. Ce que le club MUN demande c'est du courage et de la passion. Sans courage, vous n'arrivez jamais à vous mettre devant les gens et les convaincre à accepter la résolution que vous proposez. Il y aura toujours d'autres délégués qui essayeront de vous piéger avec leurs questions, vous devez rester toujours calme même si vous ne connaissez pas la réponse et vous devez répondre d'une manière vraiment politique. Et bien il faut en avoir la passion, parce que parfois on doit mettre du temps, peut-être passer des nuits blanches pour la préparation des conférences et des documents nécessaires.

J'ai eu le courage et la passion comme tous les autres membres de notre club, c'est pourquoi je crois que nous avons eu un grand succès pendant ces quatre années. Quand j'étais entrée au club, il y avait une vingtaine de membres et on participait aux quatre conférences. Aujourd'hui nous sommes une grande

famille de cinquante qui envoie des participants à une dizaine des conférences internationales. Mais, ce qui me paraît plus important de tout cela c'est que nous avons apporté une différence au monde MUN et nous avons attiré l'attention sur notre école. Le MUN été fait dans une seule conférence en français. La conférence MFINUE de notre école n'est pas seulement la deuxième conférence MUN en français dans le monde où plusieurs francophones se réunissent tous les ans, mais cette conférence est aussi un symbole du travail des MUNistes de Saint Joseph, le MFINUE est vraiment notre bébé et un rêve qui a été réalisé. De plus, j'ai eu la chance d'établir la Cour Internationale de Justice sur un modèle lycéen en français pour la première fois dans le monde pour le MFINUE 2011 et ce projet inouï a eu un grand succès.

Le MUN n'est qu'un club pour ceux qui font partie de cette famille. Nous essayons de faire notre mieux pour développer le travail que nous faisons et on peut voir l'élaboration significative depuis 2007 où le club MUN de notre école a été fondé. Nous trouvons ainsi la chance de créer les projets de nos rêves et nous nous développons sans arrêt. Je peux sans doute dire que personne dans le club MUN n'est plus timide, n'hésite plus à s'adresser au peuple ou bien n'a plus peur de diriger un comité d'une centaine de gens. Quand je vois les nouveaux membres du club de MUN je ne me sens pas du tout triste d'avoir dit adieu car je suis en terminale ; je me sens fière de tout ce que j'ai fait et je sais que chacun de ce club aura autant d'expérience qu'il n'oubliera jamais de sa vie.

Meltem AKALP

Yoga du rire

Pendant la Semaine des Talents, le 4ème jour, on s'est réuni pour le yoga du rire. On ne savait pas ce qu'on allait faire exactement. Le terme «yoga du rire» nous était inconnu et inouï. J'estime que vous ne l'aviez pas entendu non plus.

On s'est rencontré dans les jardins de Saint-Joseph. Je ne m'étais jamais assise sur les pelouses de notre jardin et je pensais toujours qu'on n'en profitait jamais assez. Donc le yoga du rire nous a donné tout d'abord une occasion de nous servir de la beauté des jardins de Saint-Joseph.

La prof de yoga nous a expliqué ce qu'était le yoga du rire. On a mis nos nappes par terre et on s'est allongé l'un à côté de l'autre. Il y avait aussi des professeurs parmi les participants. Par exemple à côté de moi, il y avait mon prof de maths Mme. Chapdelaine, M. Paul Georges était aussi là.

Quand la prof de yoga a fait signe avec la sonnette on a dû commencer à faire des éclats de rire. Pas pour une minute, pour vingt minutes exactement! Ça paraît impossible mais on ne se rend pas compte du temps qui passe. La première minute a été facile. Mais après, pour moi c'était difficile. Avec la sonnette, on devait arrêter de rire. Mais bien avant la sonnette, il me semblait qu'il y avait beaucoup de temps et que je ne pouvais plus rire. Au moment où vous ne pouvez pas faire des vrais éclats de rire, vous pouvez en faire de faux, parce que ça ne fait pas de différence pour votre corps. Vous exercez les mêmes muscles et vingt minutes de yoga du rire est égal à une heure d'aérobic.

Après vingt minutes de rire, mon corps a tremblé pendant quelques minutes. Après, on est resté allongé et on a relaxé toutes les parties de notre corps une par une.

Enfin, c'était une très bonne expérience et ça a été une séance de relaxation pour nous. Je la conseille à tout le monde et moi aussi je veux bien la répéter!

Merve MOLLAHMETOĞLU

Türk Dili ve Edebiyatı Zümresi Etkinlikleri

Türk Dili ve Edebiyatı zümresi olarak bu yıl içinde yapılan ve yapılması planlanan etkinliklerimiz hakkında sizleri kısaca bilgilendirmek istedik. İlk olarak Hazırlık sınıflarımız Medyatek'te 1. dönemde 3 saat etkinlik yapmış olup, gelecek yıl için de Hazırlık ve 9. sınıfların katılacağı etkinlik düzenlenmesine çalışacağız.

Öğrencilerimizin ilk yıldan başlayarak Medyatek ile yapacağımız ortak çalışmalarla kitap okuma zevklerinin geliştirilmesi ve araştırma yaparken nasıl bir yol izlemeleri gerektiği konularında bilgilendirilmelerini amaçlamaktayız. Diğer yandan 9. sınıflarla 12 Nisan 2012 tarihinde Saint Josephli değerlerimizden "Cahit Sıtkı Tarancı ve Şiirleri" etkinliğini rehberlik ders saatinde 10. ve 11. sınıfların da katılımıyla gerçekleştirerek öğrencilerimize Saint Josephli sanatçılarımızı tanıtmayı ve şiir zevklerini geliştirmeyi hedeflemekteyiz.

Bu etkinliklerimiz dışında mart ayında Saint Michel'de düzenlenecek münazara etkinliğine katılacağız ve öğrencilerimizin okul içinde olduğu gibi dışında da yapılacak olan münazaralarla daha fazla soran, sorgulayan, araştıran ve fikirlerini özgürce ifade edebilen bireyler olmalarına katkıda bulunacağız. Ayrıca, İzmir Saint Joseph'de düzenlenecek "Kitap Okuma Haftası" etkinliğine seçilen öğrencilerimizle birlikte katılacağız.

11. sınıflar arasında ise "Atatürk'e Mektup" ana başlıklı kompozisyon yarışması düzenleyerek öğrencilerimizin hem Türkçeyi güzel kullanmalarını hem de düşüncelerini etkili bir biçimde ifade etmelerini, Atatürkçü düşünce sistemini iyi anlamalarına katkıda bulunmayı hedefledik.

Etkinliklerimizden bir açılım;

2011 - 2012 Eğitim Öğretim Yılı 10. Sınıflar Münazara Programı

1) 19.10.2011

10/A - 10/B

Yabancı oyuncu sınırlaması olmalıdır/ olmamalıdır.

2) 16.11.2011

10/C - 10/D

Yurttaşların doğruyu öğrenme hakkı ulusal güvenlikten daha önemlidir/ değildir.

3) 14.12.2011

10/E - 10/F

Türkiye'de ve dünyada nükleer araştırmalar sürdürülmelidir/ sürdürülmemelidir.

4) 15.02.2012

5) 28.03.2012

6) 18.04.2012

tarhleri arasında münazara çalışmalarımız gerçekleştirilecektir. Diğer etkinliklerimizi de sizinle paylaşmaya devam edeceğiz.

Gelenekselleşen sergilerimize devam ediyoruz. Yeni temamız çocuk.

Amatör ruhla hazırladığımız sergilerimizin açılışını profesyonellerin yapmasını tercih ediyoruz. Bu defaki sergimizin açılışını fotoğraf sanatçısı, eski öğrencim Sergen Şehitoğlu'dan rica ettim. Sizleri, sözü fazla uzatmadan Metin Bey'in tanıtım yazısıyla başbaşa bırakıyorum:

"Kent ve çocuk... Biri oldukça çeşitli, kalabalık bir nüfus içermesine rağmen yalnızlık, güvensizlik, ürkeklik çağrıştıran; diğeri ise tam tersine, güven, sıcaklık, sevgi ve masumiyet odaklı iki farklı kavram.

Biri ne olduğu bilinmeyen, kökleri belirsiz, sadece yararlanılan hatta yağmalanan, sahipsiz, herkese ait bir yaşam alanı; diğeri ise mutlaka bir sahiplenme duygusuna, aileye ve köklerine dayanmak isteyen, istismara kapalı, tanıdık yüzler arayan ve öznel davranış görmeyi bekleyen bir varlık.

Aslında ikisinin tek ortak özelliği doğalarında masumiyet taşımalarına rağmen işlenmeye, her türlü etkiye çok açık, kırılkan

olmaları ve büyüdükçe bozulmaya yüz tutmalarıdır. Ve ne yazık ki ikisinin de ortak düşmanı yetişkin insanlardır. Başlangıçta ikisi de masumdur ancak doğalarını bozan yetişkinlerdir.

Yetişkinler... O her şeye sebep olan ve masumiyetlerini kanıtlamak ya da vicdanlarını dindirmek için çocukları sevmeye çalışan, çoğunlukla onları sever gibi görünen yetişkinler.

Kenti gezerken dört olgu sürekli dikkatimizi çekiyor: mahalle, çocuk, sokak hayvanları ve sokak satıcıları. Sergilerimizde bir ana tema belirlemekle birlikte bu dört olguyu iç içe yansıtmaya çalıştık. Şimdiki temamız çocuk. İyi seyirler..."

Arto Kantarcıyan '79, Ender Üstünel '83, Metin Ergin, Onur Erman

Not: Sergideki fotoğraflar kardeş okulumuz Akarca'nın eski müdürü Aziz Karakaş'ın göreve yeni başladığı İlk Öğretim Okulu'na bağışlanmıştır. Aziz Bey geçirdiği trafik kazası sonucu yaşamını kaybetmiştir. Bu vesileyle kendisini sevgiyle anıyoruz.

Ender ÜSTÜNEL '83, Türk Md. Başy.

İstanbul Lüfere Hasret Kalmasın!

Sene 2035. Serin bir yaz akşamı ve çocuklarınızla balık yemeğe gittiniz. Hatta birkaç eski aile dostunuz da geldi. Çocuklar etrafta koşuşturup oynarken siz de eski günler hakkında laflayıp, mezelerden atıştırdınız. Derken garson yanınıza gelip o günkü taze balıkları saydı ve size tercihinizi sordu. Gerçi garson çocuk taze balıklar arasında saymamıştı ama sizin canınız inanılmaz lüfer çekmişti. En son ne zaman lüfer yediğinizi düşündünüz ama hatırlayamadınız. Son zamanlarda gazetelerde lüfer hakkında birçok yazı okumuştunuz. Artık lüferin çok zor bulunduğunu anlatıyordu hepsi, hatta soyunun tükenmiş olduğunu söyleyenler bile vardı. "Lüferiniz olma ihtimali var mıdır?" cümlesi çıkıverdi ağzınızdan. Garson çocuk daha ağzını açamadan sizin zevkinize çok güvenen küçük oğlunuz "Ben de lüfer istiyorum!" dedi. Garson çocuk üzgün bir şekilde, maalesef yok anlamında başını salladı. Demek ki gazeteler haklıydı. Oğlunuzun asılmış suratına yanına oynamaya gitmiş, bir süre onu göremeyeceğiniz canım." dediniz.

İstanbul'un incisi, Marmara'nın sultanı biricik lüferimizin tehlikede olduğundan haberdar mısınız? Çok üzülerek söylüyorum ki eğer bir farkındalık yaratmaz, lüferleri korumak için harekete geçmezsek bir kaç yıl sonra çocuklarımıza hesap vermek zorunda kalacağız.

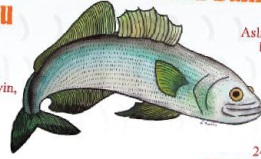
Balık "etli" Yenir !!!

İstanbul'un en lezzetli balıklarından biri olan lüfer şu an tehlikede. Eğer avlanmak için yumurtlama boyları olan 24 cm'e ulaşmaları beklenmezse yakında

Lüferlerin Soyu Tükenecek!!

Gelin ucuz ama cılızından sa etine buduna dolgun lüferler yiyecek onları da üreyip türlerini devam ettirmelerine şans tanıyın.

Yoksa Siz Hala Lüfer ve Çinekopu Farklı Balıklar mı Sanıyorsunuz?

- Yanılıyoruz. Aslında çinekop ve sarıkanat, lüferin farklı boylarına verilen adlardır.

Sizden Ne İstiyoruz?

-Yediğiniz o çinekop ve sarıkanatlar, aslında "yavrular". Biz sizden bu yavrular yerine 24 cm'i aşmış lüferleri yemenizi istiyoruz. Çünkü lüferler ancak bu boya eriştiklerinde yumurtlayabilirler.

Daha fazla bilgi için
LÜFER ŞENLİĞİMİZE
katılın!

14-17
Ekim
2011

İşte biz, bu yüzden biz, ekim ayının üçüncü cumartesi kutlanan Lüfer Şenliği'ni bu yıl okulumuza da taşıdık.

Öncelikle sizi bu konuda biraz bilgilendirmek istiyorum. Lüfer adını verdiğimiz balık yumurtasından çıktığı an lüfer olmuyor. Lüferin 0-10cm boyutlarındaki haline Defne Yapağı, 15-18cm boyutlarına Çinekop, 18-25cm boyutlarına Sarıkanat, 25cm'den daha büyük haline ise Lüfer adı veriliyor. Başka bir deyişle aslında çoğu insanın farklı birer balık sandıkları defne yapağı, çinekop ve sarıkanat lüferin henüz yavrulamaya hazır olmayan yavruları. Üstelik kısa bir süre öncesine kadar bu balıkların avlanması yasaldı. Lüfer boyutuna erişip yumurtlama fırsatları olmadan bir çoğu tezgahlara diziliyordu. Şu an lüferin avlanma boyutu 20cm'e çıkarılmış durumda ve umuyoruz ki siz, lüfer severlerin yardımlarıyla bu boyut olması gereken 25cm'e çıkarılacak.

Şu an içinde yaşadığımız dünyada, bugüne kadar yok olmuş birçok hayvan, birçok bitki, birçok güzellik var.

AÇIK AKŞAM
Halka Açık - Ücretsiz

Balkların sadece müzede
sergi nesnesi olmaması için,
DBM dengeli avlanmayı
destekliyor.

pour que les poissons ne
deviennent pas juste des pièces
de musées, le DBM oeuvre
pour une pêche durable

20 Ekim Perşembe
2011
Jeudi 20 octobre

Konferans / Conférence
Fikir Sahibi Damaklar
18:30 - 19:30

İstanbul Özel Saint-Joseph Fransız Lisesi
Dr. Esat Işık Cad. No: 66 34710
Moda / Kadıköy / İstanbul
www.sj.k12.tr

DBM Ziyaret
Visite DBM:
18:00 - 20:30

Bunların çok büyük bir çoğunluğunun suçlusu biz, insanlarız. Ama tüm bunların yanında hala kurtarabileceğimiz güzelliklerin de olduğu bir gerçek. Lüfer de bunlardan birisi. Bu leziz balığı çocuklarımızın da tadabilmesini sağlamak bizim elimizde. Tek yapmamız gereken çevremizde olanlara karşı biraz daha dikkatli ve duyarlı olmak. Lüfer Şenliği için okulumuzda düzenlenen açık akşamın düzenlenmesinde işbirliği yapan öğrenciler, desteğini bizden esirgemeyen Sayın Müdürümüz, Müdür Yardımcılarımız, öğretmenlerimiz, zamanını ayırıp akşama katılan herkes ve sizler, şu an merak edip bu yazıyı okuyanlar, lüferlerin bizlere ihtiyacı var.

Dikkat çekici bir başka nokta ise ; Açık Akşam'a katılan Fikir Sahibi Damaklar'ın kurucusu Defne Koryürek'in konuşmasıydı. Fikir Sahibi Damaklar insanların tercihlerini gerçek gıdadan, mevsiminde yetiştirilmiş meyve sebzedden, organik yoğurttan, ekmekten yana yaptığında üretimin de iyi, temiz ve adil olacağına ve ancak bu şekilde gelecek nesillere iyi bir dünya bırakacağımıza inanan "şehirli" bir grup. Defne Hanım akşama katılanlara, kendi hayatından örneklerle ve bu konudaki engin bilgileriyle harika bir konuşma yaptı. Eğer tüm bu anlattıklarımın sonunda ben lüferleri korumak istiyorum peki ne yapmalıyım diyor iseniz, Defne Hanım bunun da cevabını verdi. Tabii öncelikle boyu 20cm altında lüfer yemeyi reddetmelisiniz. Yapabileceğiniz bir diğer şey de herhangi bir yerde 20cm boyutunun altında lüfer satıldığını veya servis

edildiğini gördüğünüzde Alo 174'ü arayarak ihbar etmek. Bu sayede yasadışı bir iş yapan bu satıcılar uyarılacak, gereken ceza kendilerine verilecektir.

Yaptığımız düşüncesizce hataların bedelini aslında çocuklarımızı bile beklemeden ödemeye başladık. Çocuklarımız için kurtarabileceğimiz her şeyi korumak adına harekete geçelim. Fikir Sahibi Damaklar'ın dediği gibi "İstanbul lüfere hasret kalmasin!"

ELİF KULÖZÜ

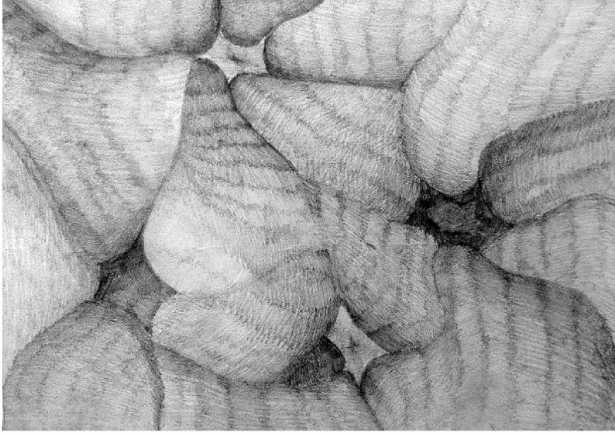
“Jokond'un Hatıra Defteri” Enstalasyon ve Resim Sergisi

31 Mayıs - 1 Temmuz 2011

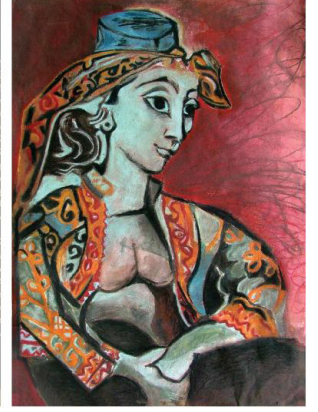
... Bu yıl yapacağımız çalışmayı belirlerken bir şiir, Nazım Hikmet' in “Jokond' un Hatıra Defteri” şiiri bize itici güç oldu. Nazım ustanın sevdiği arkadaşı Si - Ya - U ' nun ölümü üzerine yazdığı bir şiir.

Louvre müzesini gezerken yalnızlık duygusu ile iç sıkıntısını, La Jokond ' un yüzündeki yağlı boya çatlakları ile ifade eden şair, müze atmosferini tasvir ediyor ve La Jokond ' un çift kanatlı pır pır uçakla Louvre müzesinden kaçırılma hikayesine devam ediyor!

Sanat tarihine baktığımızda, ressamın edebiyatçılar ile (romancılar, hikayeciler ve şairler) neden yakın arkadaş olduklarını anlıyoruz. Picasso - Apolliner, Rodin-Balzac ve Victor Hugo... gibi. Üretmenin doğurganlık sürecinde belli ki, birbirlerinden besleniyorlar.

Biz de Nazım' ın yapıtındaki resimsel unsurları alarak, hem sanat tarihinde ışığın babası (Gölgesel üslubun ve Barok Resmin temsilcisi) Rembrandt Van Rijn' nin eserlerini ve hem de Antik Yunan heykellerini yorumlayarak teknik çözümlerini öğrenmek fırsatını bulabilecektik. Ayrıca hikayedeki uçağın maketinin yapımı da endüstriyel tasarım açısından eğlenceli bir uygulama tecrübesi kazandıracaktı. Yapacağımız konuya karar verdikten sonra, enstalasyonu meydana getiren parçaların, simgelerin oluşturulması önemliydi bizim için. Nasıl ki Nazım usta, bir müze ortamını, belki de tenha bir zamana tesadüf etmesiyle, ruh yıkıntısını dışa vurmak için bir fırsat,

bir çeşit araç gibi kullanıyor; Milo venüsünü' nün kolsuz vücudunu dünya savaşı askerine, La Jacond' un yüzündeki yağlı boya çatlaklarını iç sıkıntısı ile özdeşleştirip, sözcüklere ve sembolere çok farklı anlamlar yükleyip özgün bir dil oluşturmakta ne kadar usta olduğunu gösteriyor. İşte biz de Nazım ustanın tasvirini, tasviri oluşturan simgeleri üçüncü boyuta yansıtmaya çalıştık. Doğal olarak çalışma zamanı çok kısıtlı olduğundan, en önemli tasvir unsurlarını (yapabileceklerimizi) seçip, yeniden bir dünya kurgulamaya çalıştık. İzleyiciyi belli bir süre için kendi dünyasından alıp, Nazım ustanın ışığında kurgulayacağımız bu küçük dünyada gezintiye çıkarmak amaç.

(Aslında Sanatın ve Sanat Eğitiminin amacı çok yönlüdür. Toplum - birey ilişkisi ve çelişkileri açısından ve bu etkileşimin toplumsal ve bireyin biçimlenmesi bakımından psikolojik değerlendirmelerin, sosyal yaşama dönmesi, yani bir dünya görüşünün, felsefi bir disiplinin toplumun, yarattığı sanatçının etkisinde yeniden biçimlenmesi ve bu döngünün sürekliliği düşünsel gelişimi, kültür zenginliğini getirecektir.)

Böyle bir çalışma, projede yer alan genç sanatçı adaylarına; hem dünyanın en önemli şairlerinden birini, Nazım Hikmet'i (02 Haziran Nazım Hikmet' in doğum günüdür.) tanımak, hem şiirinde söz ettiği antik Yunan sanatını ve eserlerini incelemek, barok resmin ve gölgesel üslubun temsilcisi Rembrandt van Rijn' ı, eserleri ni (Altın miğferli asker portresini) dünyaca ünlü büyük tablosu; Gece Bekçisi' ni hikayesi ile öğrenmek imkanı vermiştir.

Ayrıca şiirde La Jakond' un kaçırıldığı uçağın da tasvire uygun yeniden tasarlanması ve (3 m) maket olarak uygulanması, hem eğlenceli bir çalışma, hemde teknik uygulama çözümleri bakımından önemli tecrübeler kazandırmıştır.

Sergi salonunda, düzen kapıdan girişte tam karşıya gelen duvarda, Gece Bekçisi' ni özetleyen yorum kopya çalışması, Sol tarafta Nazım Hikmet' in portresi, portrenin arka tarafından kısmen portrenin üzerine gelecek şekilde şiir, şiirin ikinci bölümü sağ taraftaki boşlukta, resim ve şiir alanı 7m. Sol tarafında Altın miğferli asker, hemen yanında Milo Venüsü (mdf üzerine yağlı boya) ve sağ ön tarafında Louvre müzesindeki Venüslerden biri ..

Genç arkadaşlarım, yaptığımız çalışmalarda, yalnızca teknik çözümlerle, sanat tarihinde yer alan ustaların yaşamlarını, özelliklerini, yaptıkları eserleri hikayesi ile birlikte öğrenmekle kalmıyorlar, sergileme sırasında basit olarak, bir resim duvarına nasıl asılır in karşılığını ve heykel, maket veya diğer tasarım ürünlerinin nasıl sergilendiğini, bir enstalasyon düzeninin nasıl kurulduğunu da öğrenmektedirler.

Tabii ki en başta öğrenilmesi gereken; sevindirici olmakla birlikte henüz gerçek öneminin kavranmadığını bildiğimiz GÖRSEL SANATLAR DERSİ (IVIR, KIVIR, ZIVIR şeklinde adlandırılan; Resim, Beden ve Müzik dersleri) nin "Önemsiz dersler" olarak görülmesi, öğrencide olumsuz etkiler oluşturmaktadır. Bu dersler kolay, önemsiz boş zamanların değerlendirileceği uğraşlar olarak görülmektedir. Ne yazık ki, bu görüşün yansımalarıyla hala karşılaşmak olası...!

Bir öğrencinin; Neden biz kurban edildik hocam.? Şeklinde sorusu can yakıcıydı..!
Yani, daha önceki dönemde yoktu.! Şimdi GÖRSEL SANATLAR, ders olarak neden kondu.? diye sorması..! Bu sorunun, Sanatın ve sanatçının karşılaştığı sorunlarla aynı zamana denk gelmesi, bir sanat eğitimcisi olarak insanın canını yakıyor. Aslında bile bile lades..! Yani, 75 milyon nüfusu olan ülkede 3.5 milyon gazete ve dergi okuru..! bunun da içerik ve seviye farklarına bakarsak...! Bir milyon var, yok!

Gazi Mustafa Kemal' in tüm çabası ve umudu; okuyan, araştıran, tasarlayan ve üreten bir toplum yapısı gerçekleştirmektir. Bu nedenle, tavsiyeleri doğrultusunda, mezunlarını ziraat, hayvancılık, tekniker ve sağlık uzmanı olarak yetiştirecek öğretmen okulları kuruldu. Bu mezunların görev alacakları Köy Enstitülerinin kuruluşunu, Krupps uçak fabrikasının kuruluşu takip etti. İşte bu üç önemli kurum, üreten toplum modelinin iskeletini, sac ayağını oluşturuyordu. Ne yazık ki bu oluşum "Marshall yardımı" ile noktalanmış oldu.! Dolayısı ile uluslararası piyasalarda tanınan marka üretmekte bir hayli zorlandık, zorlanıyoruz...!
Arçelik, Mavi Jeans...

Aslında iyi ki böyle bir ders kondu! Hem kültür alt yapısı olarak, çevresinden estetik değerlerle sorumlu olan bilinçli bir kuşağın yetişmesine yardımcı olacak, hem sanat eğitimine kararlı olan öğrencilerin donanımlı olarak üniversite eğitimine uyum sürecini kolaylaştıracak bir hazırlık , hem de bilinçli sanat tüketicilerinin biçimlenmesini sağlayacak fırsat olacaktır.İ şeklinde bir tepki olmalıydı bu..!

Her şeyden evvel, projelerin uygulama aşamasında gerekli imkanları ve destekleri bizden esirgemediği için Okul Müdürümüz, M. Jean Tricart' a, teşekkürü borç biliyoruz...

Ayrıca, Türk Müdür Bayyardımcısı Sn. Ender Üstünel' e, ihtiyaç olduğunda, gruptaki öğrencilere izin veren öğretmen arkadaşlarıma, sabırla malzeme ve gerekli ihtiyaçlarımızı her zaman karşılayan idari amirimiz, Sn. Salih Acar'a ,yürekten teşekkürler.

Her ne kadar tasarımları, usta - çırak ilişkisinde öğrencilerimle birlikte yaptıysak da, uygulamada olağanüstü becerisi, tecrübesi, işini seven bir ustanın, çalışma disiplini ile sevgili Ergun ustamızın katkıları üst düzeydeydi. Ellerine, yüreğine sağlık...

Ali Akbaş'a, Özcan Adalı' ya teşekkürler ...
Yapılan işe dönüp bakıldığında, her zaman bir eksik görülebilir veya farklı eleştiriler yapılabilir...
Sürç ü lisan ettiyse affola..!
Sanatseverlerin, sanatçıların ve sanat eğitimcilerinin takdirlerine sunuyoruz.

Selçuk KIZILIŞIK
Güzel Sanatlar Kulübü
Rehber Öğretmeni

Güzel Sanatlar Kulübü Sergisi

Sanat ve Yetenek Haftası kapsamında yapılan etkinliklerin ikinci gününde, Güzel Sanatlar Kulübümüzün hazırladığı resim sergisi yapıldı. Fuayede yapılan bu sergide, karşılıklı duvarlarda öğrencilerin derslerde yaptıkları ve ders dışında hazırladıkları resimler asılmıştı. En arkadaki duvarda ise siyah arka fon üzerine Nazım Hikmet'in resmi ve "Jokond'un Hatıra Defterinden Parçalar" isimli şiiri yazılmıştı, yanlarında da betimleme amaçlı insan figürleri vardı. Fuayenin tam ortasında tepeye 100 kiloluk bir model uçak asılmıştı ve üzerinde "SJ-GSK-'11" yazıyordu. Uçağın özelliği, Nazım Hikmet'in şiirini canlandırma amaçlı ucundan, Leonardo da Vinci'nin Jokond tablosunun küçük bir

örneğinin düşmüş gibi asılı olmasıydı. Serginin değişik bir özelliği de hiçbir resmin altında yapan öğrencinin ismi yoktu. Sergiyle ilgili olarak Jean-Michel Tricart konuşma yaptı ve öğrencilerin yeteneklerinin böyle sergilenmesini, öğretmenlerle birlikte takdir ettiklerini söyledi. Ardından, Güzel Sanatlar öğretmenimiz Selçuk Kızıllık günün anlam ve önemiyle ilgili konuşmasını yaptı ve yapılan resimlerin Nazım Hikmet'in şiirinden esinlenilerek yapıldığını söyledi. Sergiye okulumuz öğrencileri, öğretmenleri ve birçok insan katıldı. Bu haftanın en sanatsal gününün ikinci etkinliği de bu sergiyle sona erdi.

Öykü ÖZBAL

Türkçe Tiyatro Kulübü

Sanat ve Yetenek haftasının ikinci gününde yapılan son etkinlik, Türkçe Tiyatro Kulübümüzün oyunuydu. Oynadıkları oyun, Georges Feydeau'nun "Kadınlar Terzihanesi" oyunuydu. Yönetmenliğini Bengisu Güvendi ve Gökhan İçöz'ün yaptığı oyun, gerek kostümler, gerek dekor, gerekse de oyunun akıcılığı nedeniyle seyirciyi sıkmayan, eğlenceli bir oyundu. Oyundan önce bir barkovizyon izletildi, oyuncular tanıtıldı ve kamera arkası gösterildi. Okulumuz öğrencilerinin başarıyla oynadığı oyunu izlemeye birçok öğrenci, öğretmen ve veli katıldı. Türkçe Tiyatro Kulübümüz bu oyunla ödülleri de kazandı.

Öykü ÖZBAL

Moulin Rouge

La Semaine des Artistes et des Talents s'est achevée avec la pièce du Club de Théâtre Français. Nous connaissons tous la pièce "Moulin Rouge". Comme toutes les années, cette comédie musicale a apporté beaucoup de bruit et il y avait beaucoup de spectateurs. C'était une pièce musicale avec des musiciens performant en direct en bas de la scène. La pièce a duré 90 minutes. Le professeur de théâtre français, Kazan, a dû avertir les élèves sur quelques petits points, par exemple, avant la pièce, sur l'ouverture des portes. Le spectacle était magnifique et tous les spectateurs ont applaudi avec enthousiasme. Merci aux comédiens, danseurs et aux musiciens qui nous ont fait passer une soirée inoubliable.

Öykü ÖZBAL

Concert de musique:

Le deuxième jour de la Semaine des Artistes et des Talents, les élèves de Saint Joseph ont présenté un petit concert de musique. Le concert a commencé à 18 h. La première élève était Zeynep Besler avec la chanson "Je Veux" de Zaz. Après, İpek Özgen, la chanteuse et Esin Özlem Aydingöz, la pianiste, sont venues sur scène. Elles ont joué trois chansons et puis, une vidéo de Bengisu Önal et Esin Özlem Aydingöz dans une compétition de musique des Ecoles de Hisar a été diffusée. Ensuite, elles ont joué la chanson d'Esin. Après les filles, Alp Erbuğ a joué au piano les ballades de Brahms et de Chopin. Ce petit concert a fait commencer "le jour d'art".

Öykü ÖZBAL

Exposition des photographies «L'enfant»

Pendant la Semaine des Artistes et des Talents, ce n'est pas seulement les élèves qui expriment leur talent! Nos professeurs Onur Erman, Metin Ergin, Ender Üstünel et notre ancien diplômé Arto Kantarcıyan, qui prennent ensemble des photos depuis trois ans, ont présenté leur quatrième exposition des photographies. Cette fois, Sergen Şehitoğlu, ancien élève de SJ, les a accompagnés dans cette exposition. Les photos qui étaient exposées représentaient des enfants qui vivent à Eyüp, Balat, Eminönü, Kasımpaşa, Tarlabası et Sultanahmet. La particularité de ces enfants est que peu de personne

peuvent connaître leur vie et les difficultés qu'ils ont rencontrées et que nous pouvons voir leurs émotions en observant leurs yeux. Ce qui est choquant c'est que ces petits enfants vivent juste à côté de nous mais on ne peut même pas imaginer ce qu'ils ont vécu. Nos professeurs ont essayé de nous faire voir ces vies et d'ouvrir nos yeux à des vies plus dures que les nôtres.

Öykü ÖZBAL

Felsefe Günü

30 Mayıs günü tiyatro salonunda, Sanat ve Yetenek haftası içindeki ilk etkinlik olan Felsefe Günü, okulumuzun Felsefe Kulübü ve felsefe öğretmenlerimiz Gökçen Yılmaztürk ve Ayça Dinçer rehberliğinde hazırlandı. Herkesin aşına olduğu, üzerine pek düşülmemiş ve alışıldan farklı bir açıdan, aşk açısından felsefeye yaklaşan bu etkinlik kapsamında güne "Felsefe Tarihi Açısından Aşk" konulu sunum ile başlandı. Sunumda ünlü filozoflardan olan Platon, Descartes, Kant, Schopenhauer,

Nietzsche gibi bilim insanları tanıtıldı, aşk hakkındaki düşünceleri ortaya kondu ve birbirleriyle karşılaştırıldı. Sunumdan sonra küçük bir piyano dinletisi yapıldı ve Plotinos'un aşk kuramı ile ilgili bir başka sunumla devam edildi. Bu etkinliğe Prof.Dr. Atilla Erdemli ve Ergun Kocabıyık katılarak izleyicileri bilgilendirdiler.

Öykü ÖZBAL

Sj Memoire

Le deuxième jour de la Semaine des Artistes et des Talents, il y avait une surprise que notre professeur de philosophie, Mlle.Ayça Dinçer et ses élèves de 11èmes avaient préparée. Ils ont ramassé des photos de nos professeurs en début de leur carrière et les ont éparpillées dans une classe. Parmi ces photos, on pouvait voir la jeunesse de nos professeurs comme Ayça Dinçer, Rengin Tamkan, Eren Kalelioğlu et Eda Gürdamar et les photos de nos professeurs qui étaient encore des

professeurs comme Metin Ergin, Selçuk Kızılışık, Gülnaz Pekin Hışırıcı, Patrice Carino, Berna Söğütlü, Mişel Tagan, Suna Güneysu, Mme. et M. Chapdelaine. Il y avait aussi de nouvelles photos des élèves de 11ème. Dans la classe, la musique du fond était faite avec les voix des élèves de Saint Joseph, pour donner l'ambiance du bon vieux temps. C'était un très beau "déjà vu" pour nos professeurs.

Öykü ÖZBAL

Joli Mois de Juin:

Le célèbre "Joli Mois de Juin" a commencé avec la balance des groupes qui allaient performer ce jour-là. Tous les élèves de Saint Joseph ont été libres après le 7ème cours. Le premier groupe était "Little Joe's", composé des pré-lycéens. Ensuite les groupes "Ifrit", "Six Blade Knife", "Püskevit", "Montofon" et "Sickbromance" sont montés sur scène. Il y a eu de petites erreurs dans le système sonore mais les groupes ont accompli leur performances avec succès. Pendant les concerts, il y avait le "Marché Bio" où on vendait des produits faits maison, des cookies, des confitures et des verres en plastiques. Une partie des revenus des ventes a été versée aux instituts de charité. Aussi, il y avait de la glace de Maraş, avec les plaisanteries

bien sûr. Après les performances des groupes de l'école il y avait une petite pause pour que les gens puissent manger dans le jardin du petit quartier. Il y avait un barbecue. Après le barbecue, les élèves se sont retrouvés au terrain de basket et tout le monde a écouté les chansons de Enzo İkha. Enzo İkha est venu de Kongo et il fait de la musique africaine qui est différente pour nous. Les paroles de ses chansons donnent un message à l'humanité. Ce soir-là les gens se sont amusés et ils ont dansé avec Enzo İkha.

Ayşe DİCEL et Öykü ÖZBAL

Ben Bir Element Olsaydım...

Kimya Bölümü tarafından düzenlenen yarışmada ödüller sahiplerini buldu.

2011 yılı kimya bilimine katkıları nedeniyle **Marie Curie**'nin radyoaktiflikle ilgili buluşlarının 100. yıldönümü anısına, kimya bilimine ilginin artırılması, kimya bilincinin yaygınlaşması, kimya alanında eser ve buluşları olan bilim kadınlarına dikkat çekilmesi amacıyla, Uluslararası Kimya Yılı ilan edilmiştir. Okulumuzda kimya bilimine olan ilginin artırılması, bilimle sanatın ortak noktalarında bir paylaşımın gerçekleştirilmesi, öğrencilerin yaratıcı düşünceye yönlendirilmesi amacıyla Kimya ve Türk Dili Edebiyatı zümrelerinin ortak bir çalışmasıyla "**Bir element olsaydınız hangi element olurduunuz?**" konulu bir kompozisyon yarışması düzenlendi.

Yarışmaya, okulumuz öğrencilerinin yanı sıra Notre Dame de Sion Lisesi, Sainte-Pulcherie Fr Lisesi, Saint-Benoit Fr Lisesi, Saint-Michel Fr Lisesi öğrencileri katılmışlardır.

Düzenlenen yarışmada birincilik ödülünü Notre Dame de Sion Lisesi'nden Yasemin Mildon, ikincilik ödülünü Sainte-Pulcherie Fr Lisesi'nden Lisy Reyna ve üçüncülük ödülünü Notre Dame de Sion Lisesi'nden Müge Melis Candoğan almaya hak kazandı.

İkilem

Element olmak lazım. Sıcaklık-basınç hikaye olmalı, kendini, kendi özelliklerini bilmek lazım. Hal değişse de tutarlı olmak, kendi türünden çok farklı bir elementle karşılaşınca, bambaşka özelliklere bürünmeyi, belki sonsuz bir elektron kavgasını göze alarak bileşik oluşturacak kadar tutkun olmak değişime, cesur olmak lazım; element olmazsa bileşiğin de, çeşitliliğin de kalmayacağını unutmuyarak. Sonra, sevmek lazım element olmayı, yoksa o kadar elektron tutulamaz yörüngede.

Ben bakırla özdeşleştirdim kendimi. Tam bilemiyorum neden bakır olduğumu ama başkası olamayacağımdan eminim. Buna rağmen altın, çok yaklaşılabildi beni yoldan çıkarmaya. Ama bakır. Benim için bakır özdeş çünkü.

Sarışın değilim bir kere. İsalet, güzellik anlayışım da daha başka bir şey zaten. Göze batan değil, bakılınca görülen güzellik, ağırlığı olan benim sevdiğim. Ben mesela, bakırdan bir heykel olarak hayal ediyorum kendimi: ayakları sağlam basan yere, kendinden emin. Altından bir biblonun 'üzerime toz konmasını' korkusundan uzak, her koşulda var olacağını bilen. Herhalde bakırın benim için sade güzelliği ifade etmesinden geliyor bu, sabah uyandığımda güzel olmayı anımsatmasından, altının makyajından uzak olmasından.

Şehrin çok güzel yerleri vardır. Bebek vardır, Nişantaşı vardır, Akaretler vardır, altın parlaklığında, cazibesinde. Bir de hikayesi güzel insanların yaşadığı yerleri vardır şehrin, insanların hikayesine bir şeyler katmış, onları farklılaştırmış, karşılığında kendi güzelliğinin parlaklığını yitirmiş yerler vardır. Hayal gücünü kamçılayan yerlerdir buralar, bu yüzden Karağümruk yanar mesela. İşte böyle yerlerin taşı, toprağı bakırdandır.

Açıklayamıyorum ama, bakır, toprağa bağlı bir şekilde, kökleri derinlerde, daha bir temelden. Dibe vuruşlarda altın hep bayağı kalır zaten, göz yorar sadece, anlamsız gelir; bakırdır yere sağlam basmayı sağlayan.

Bakır; çünkü biraz 'Vivaldi' uyandığım sabahlarda, hava durumundan bağımsız 'Dört Mevsim'i dinlerken, her ne kadar

ikileme düşürse de 'Yaz' beni, ben yine 'Kış' diyorum. Ne olursa olsun, kim vurursa vursun, özünde yıpranmaz olan, en derinine inilemez olan, meydan okuyan 'Kış', bakır. Anlayabilen için hayranlık uyandırması kaçınılmaz, fakat varoluşu beğenilmeye bağlı değil. Beğenilmeye mecbur değil, güzellik bir yan ürün. Külçeler halinde kasalarda durarak anlamsız bir hayat sürmüyor o, bir kolye ucu olup ona buna maskara da olmuyor. O daha derinden, daha bağlayıcı bir şey, daha çok şeyin akımına vesile. O, iletken kablolarda. Gümüş gibi korkarak değil, maliyeti bir kenara iterek iletene o üstelik.

Düşünmeye başlayalı yakamı bırakmaz oldu şu altın-bakır ayrımı. Sanatın mesela, gökyüzünde gezen uçları beni büyülese de, gözümü alsa da, ben o topraktan olan, içinde duygudan çok fikir barındırana tutkunum. Söz gelişi sinema girince devreye, altın tiyatroların daha da parlamak için çırpınmaktan başka çaresi kalmaz. Bakır tiyatrolar ise kitap okumak gibidir, yerini kimse alamaz.

Biraz şey istiyorum sanırım ben bakır derken, ifade etmesi zor ama, yani biraz Cumhuriyet'in ilk yıllarındaki çalışkanlık, biraz Namık Kemal'in tutkusu, ne bileyim, biraz 'Ferhangi Şeyler' işte, biraz da, biraz da 'Yüzyıllık Yalnızlık' herhalde. Nokta atışı denersem, sinemaya bir romandan uyarlanan 'Mutluluk'. Bunlar içimizde bir şey bulur, önce parmaklarının ucuyla okşar, sonra biz anlamadan sarar onun etrafını, sıkır, sıkır, patlatır. Oluk oluk akıtır içindekini. Biraz acır macır ama, sonra görürüz 'o'nu. İşte 'o', bakır sağlamlığındadır, ne olduğunu bilemediğim 'o'. Yalnız biliyorum ki, -hangisi olursa olsun- element olmadığımız takdirde, çözebileceğimiz yönlerimizi bile daha tanımadığımız halde, 'o' nun, içimizde o keşfedilmeyi bekleyen yanına bile yaklaşamayız. Element olmak lazım.

Yasemin MILDON

Yaşamın Yaratıcısı

Küçükken hep kendime yaşamamız için neye ihtiyaç duyduğumuzu sorardım. Bu soruyu insanlara sorduğumda kimisi su, hava gibi bir madde adı, kimisi ise bir element adı söylerdi. Bu sorunun cevabını bulmanın en iyi yolu bu maddelerin veya elementlerin hikayelerini dinleyip karar vermektir. Bunun üzerine birçok yazı okudum. Bunların içinde beni etkileyen hikaye oksijenin ağzından yazılmış bu hikaye oldu:

"İnsanoğlu yüzyıllar boyunca maddenin neden meydana geldiğini araştırıp durdu. Cevabı birçok kişi atom denilen yapıtaşında buldular. Atomun bulunmasıyla birlikte Dimitri Mendeleev biz elementlerin atomlarını periyodik cetvel denilen bir tabloya yerleştirdi. Bu cetvelde atom numaralarımıza göre sınıflandırıldı ve elementler arası bir düzen kuruldu. İnsanoğlu bunların hepsini yaptı ama; ben Oksijen'in hikayesini hiçbir zaman bilmedi.

Hikayemiz önce doğumla başlayacak elbette. Ben bir menekşe ağacının fotosentez yapması sonucunda oluşum. Küçükken çok hareketliydim. Diğer elementler bunu gaz olmamla açıklıyorlar. Her dakika yer değiştirir ve tüm boşlukları doldururdum. Seneler hızla ilerliyordu. Ben gittikçe büyüyor ve güzelleşiyordum. Bizim buralarda da bir anlayış vardır. Bir element büyümeye başladığında kararlı hale gelmek için bir elementle evlenip bileşik yapması gerekir. Büyüklerim de benim üzerimde bir element bulmam konusunda baskı yapıyorlardı. Gezinip duruyor hiçbir elementle bileşik yapmak istemiyordum. O hafta insanlar bir şöleni kutluyorlardı. Ben de havada mutsuz ve çaresiz bir biçimde dolaşıyordum. Havada birden rengarenk patlayıcı bir madde belirdi. Bu bir havaifişektir. Bu maddede gözümün aniden Neon ilişti. Rengi beni derinden etkilemişti. Gösteriden sonra Neon'un yanına gittim. Birlikte konuşmaya başladık. Çok bilgiliydi ve soylu davranışlar sergiliyordu. Belki de birlikte bileşik oluşturabileceğim element Neon olabilirdi. Bunu hemen gidip anneme danışmam gerekiyordu. Annem Neon'un adını duyduğunda çılgınlaştı ve "Asla olmaz!" dedi. Nedenini sorduğunda ise Neon'un bir soygaz olduğunu ve onunla asla bir bileşik oluşturamayacağını söyledi. Soygazlar doğada kararlı bir halde bulunuyorlardı. Bu yüzden hiçbir zaman bileşik oluşturamıyorlardı. Neon'un bir soygaz olduğunu öğrenmek beni hayal kırıklığına uğratmıştı. Yakıcı özelliğim olduğu için birçok element benimle bileşik yapmak istiyordu; fakat ben oluşturduğum bileşiğin insanoğluna faydalı olmasını istiyordum. Örneğin, karbonla bir oksijen bir araya geldiğinde karbondioksit adında çok zehirli bir gaz meydana geliyordu. Benim oluşturduğum bileşik insanoğluna hayat vermeliydi. Bunun için en uygun element hidrojeni. Hidrojenle birleşimim suyu, yani hayatın kaynağını oluşturacaktı. Hidrojenle yakın bir zamanda bileşik oluşturduk ve bir su molekülü haline dönüştük.

Komik bir aşk hikayesi gibi görünen bu yazıda ben aslında oksijenin bize nasıl hayat verdiğini gördüm. Oksijen, her şeyden önce yaşamamız için gereken önemli bir gaz. Oksijen olmasa solunum gerçekleşmez. Solunum, enerjinin ortaya çıkmasını sağlayan en önemli metabolik faaliyet. Vücudumuzdaki tüm faaliyetleri gerçekleştirmek için bu gaza ihtiyaç duyuyoruz. Oksijenin diğer önemli yönünü minik hikayemizde yaşam kaynağı adı verilen maddede görmüştük: "su". Eğer oksijen olmasa su da oluşmazdı. Su, vücudumuzun dörtte üçünün

oluşturan bir madde. İki gün su içmeyi ölen bir insan bu maddenin gereksiz olduğunu nasıl söyleyebilir? Belki de şu bu yazıyı okuyan birkaç kişi içlerinden yakıcı bir madde olduğunu ve tüm ortamı yangınlarına bu maddenin sebep olduğunu, bunun sonucunda zehirli gazlar ortaya çıktığını söylüyorlar. O zaman makarayı biraz geriye saralım. Buzul Çağı'nda insanlar ateşi henüz keşfetmediklerinde vahşi hayvanlardan korunamıyorlar, etlerine pişirip sağlıklı yemekler yiyemiyorlar ve ısınamıyorlardı. İlk icat olarak görülen ateşin gerçekleşmesini sağlayan oksijen bu durumda da yakıcı bir element olduğu için zararlı mıydı, yoksa yararlı mı? İşte bu yanıtladığımız sorular oksijenin bizim hayatımızdaki önemi. Eğer bana hangi element olmak istersin diye sorsalar "Yaşamın yaratıcısı oksijen" derim.

Lisya REYNA

Bu Denizde Biz Kimiz?

Siz hiç, objelere kimlikler yakıştırdınız mı? Varlıklar arasında bağlar, ilişkiler kurduğunuz oldu mu kafanızda? Periyodik cetveli kocaman bir okul olarak düşünelim mesela... İçinde öğretmenleriyle, idarecileriyle, çalışan, haylaz, tembel, -tembel demesek de çalışmayı sevmeyen desek daha mı doğru olur?- öğrencileriyle kocaman bir okul... Biz bu okulun içinde kim olurduk, nasıl olurduk? Demir ya da cıva gibi ağırbaşlı, oturaklı mı yoksa helyum gibi zayıfçacık, hafif, hareketli bir küçücük çocuk mu? Belki periyodik tablonun en altında ayrı halde bulunduğu için mezunlara benzetebileceğimiz lantanitlere ve aktinidlere özenirdik, kim bilir? Ama benim tercihim yine de dayanıklılıktan ve her alanda aktif ve sosyal olmaktan yana olurdu, bu yüzden ki titanyum olmayı seçerdim.

"Her alanda aktif ve sosyal" tabirini kullandım: güncel hayatta belki çok dikkat etmediğimiz, gözden kaçabilen fakat vazgeçilmez araçlarda ve yaşamda çok geniş yer bulan sektörlerde demirbaş olduğu için "aktif"; karbon, azot, oksijen gibi diğer pek çok elementle titanyum tetraklorür, titanyum florür gibi bileşikler ve alaşımlar oluşturduğu için "sosyal" sıfatlarıyla nitelendirdim titanyumu.

Yunan Mitolojisi'nde ilk tanrıların soyundan gelen Titanlar'ın Altın Çağ boyunca, Olimposlu tanrıların zaferiyle sonuçlanan büyük savaşta iktidarı kaptırmalarına değin dünyayı yönettiğine inanılır. Alman kimyacı Martin Heinrich Klaproth, başka hiçbir elementine benzemeyen özellikler gösteren bir metalin

keşfinin verdiği heyecanla, bilimin bilinmezliklerinin bir kapısını da kendisi aralarken, mitolojiden kopardığı bir parçayı, yeniliğin özünü birleştirdi ve bugün filmlere ve kitaplara konu olan tanrılardan, Titanlardan esinlendi. Kendisinden önce William Gregor'un da varlığını ispatladığı fakat isimlendirilmesinin Klaproth'a düştüğü bu metalin adı böylece titanyum oldu.

Kocaman bir kekin üstündeki üzüm gibi, aslında yer kabuğuna bolca serpiştirilmiş olsa da her zaman diğer elementlere bağlı olduğu için saf titanyumun elde edilebilmesi zor oldu ve bu, metalin laboratuvarlarda, onu diğer elementlerden ayırmak için büyük uğraşlar veren bilim insanlarına alaylı alaylı gülerek geçirdiği süreyi uzattı, hem de bir iki yüzyıl kadar. Varlık gösterdiği çevrenin laboratuvar dışına taşınmasıyla-ki bu günümüzden yaklaşık yarım yüzyıl öncesine tekabül eder- titanyumun tarih çizgisinde insanla yaptığı asıl yolculuk başlar. Bu yolculuğun oldukça verimli olduğunu söyleyebilirim zira titanyum insanın uzak durduğu yıllar boyunca aşığı kibirli kılıfından sıyrılarak, günlük hayatımızın olmazsa olmazlarının sağlanmasında önemli roller üstlenir.

Titanyum, peki ama neden? "Okulun onca nüfusunun" içinden neden o?

4B grubunun önderi olarak, geçiş elementi sıfatıyla oluşturduğu sayısız bileşiğin yanısıra demir ve alüminyum gibi metallerle de kuvvetli, hafif, sağlam ve ısıya dayanıklı alaşımlar oluşturuyor. Bu alaşımlar, medikal endüstrinin yapıtaşlarından: tıbbi cihazlarda, protez ve özellikle dental implantlarda hafifliğini ve dayanıklılığını bir arada sunarak üretici ve kullanıcılara kolaylık ve yarar sağlıyor. Boya endüstrisinin yüzde altmış gibi büyük bir oranında titan dioksit, camların renklendirilmesinde ise kalıcılık özelliğiyle titan tetraklorit bileşiği yer buluyor. Her gün yeni bilimsel devrimlere koştuğumuz bu zaman diliminde bilinen en beyaz boya maddesi olan titan dioksit, piyasadaki birçok ilaçta beyazlatıcı madde olarak biyolojik uyumluluğunu da gözler önüne seriyor. Ayrıca artık kadınlar kadar erkeklerin de özen gösterdiği bir sektörde, kozmetik sektöründe de titanyum, ciddi bir konuma sahip; pek çok kremde, fondötenlerde, pudralarda bu metale rastlamak mümkün.

Sağlamlık denildiğinde aklımıza ilk gelenlerden biridir çelik. Titanyum, ağırlığının çeliğe göre az olması ve yine de en az çelik kadar sağlam olmasıyla da, akla ilk gelenlere alternatif oluşturuyor. Bugün otomotiv sektöründe bu "az ağırlık-çok sağlamlık" ikilisinin epey tutulduğunu görüyoruz. Hayatı kolaylaştıran hatta "yokken insanlar ne yapıyormuş!" dedirten fakat ne yazık ki insan sağlığına olumsuz etkileri defalarca kanıtlanıp, insanların korkutucu boyutlardaki muhtemel tehlikelere karşı uyarılmasına rağmen büyük üretici firmaların savunmaya, bizimse azaltmaya veya vücudumuzdan uzak tutmaya çalışarak da olsa kullanmaya devam ettiğimiz, -evet tahmin ettiniz- , yüzyılın icatlarından cep telefonu... Onun yapımında da titanyum kullanılıyor... Asitlere, kimyasallara ve özellikle deniz suyuna gösterdiği dayanıklılık sayesinde büyük gemilerin deniz suyuna temas eden bölümlerinden bijuteriye kadar pek çok alanda titanyuma ihtiyaç duyuluyor.

İnsanlığın ilk çağlardan beri en büyük arzularındandı uçmak. İlk başarılı "uçan makine" testinin Wright kardeşler tarafından gerçekleştirilmesinin sonrasında koşar adımlarla geleceğe uzandı, yeryüzü ve gökyüzünün arasındaki hasreti bitirdi

havacılık. Ve gün geldi, yerden binlerce metre yüksekliğin de ötesine geçildi, atmosferin dışına çıkıldı, insan bedenleri Dünya'dan koptu, insanoğlu uzayın derinliğini ve parlak karanlılığını tattı. Uzay ve havacılık, her geçen gün gelişen ve birçok yatırımla desteklenen bir dev haline geldi, aynı zamanda benim de çocukluk hayallerimi süsledi...

Aslında benim titanyum metalini tanımaya başlamam ve bu elementi seçmemde havacılığa gönül vermiş olmamın etkisinin büyük olduğunu itiraf etmeliyim. Çünkü titanyum, havacılığın başındaki zümrüt taçtır. Bugün seyahat ettiğimiz uçakların gövde panellerini çoğunlukla titanyum ve alüminyum kucaklar, sarar sarmalar. Uzaya gönderilmek üzere hazırlanan araçların da temel bileşenlerindedir, adeta bir resitaldeki başbalerin gibi... Nitekim S.S.C.B ve A.B.D tarafından ortaya konan ilk uzay araçlarının bile iç kısmında çift katmanlı titanyum kaplamaları bulunuyordu.

Günümüz liberal ekonomisinin dengelerinde sözü fazlaca geçen petrolün pahalılaşması sonucu, jet yakıtlarında da tasarrufa gidiliyor. Dayanıklılığı ve hafifliği sağlayan titanyum ve alüminyum alaşımlarının, özellikle yeni nesil uçaklarda kullanılan kompozit malzemelerle birlikte, dev kuşların ağırlığını ciddi oranlarda azaltması yüzde yirmiye kadar varan yakıt tasarrufu sağlıyor. Titanyum, uzay ve havacılıkta koltuğunu kimseye kaptırmayacağını kanıtıyor.

Elimizi Titanlar'dan yeryüzüne, ardından gökyüzüne uzattık. Gökyüzünün görebildiğimiz uzaklıkları kâfi gelmedi, uzayın derinliklerine doğru çevirdik yüzümüzü. Hayatımızın her alanında, her yerde var oldu kimya. Doğal kaynakların işlenmesi, çevre kirliliği, atıkların geri dönüşümü, uğruna savaşların yapıldığı, canların yandığı petrol ve gündemin en ön planındaki diğer tüm tartışmalarda, bilerek bilmeyerek, ya da bilgisini ilerletmeye çalışarak konuşan, yorum yapan her ağızda kimya. Vücudumuzda, giysilerimizde, dergilerimizde, evimizin duvarlarında ve mutfağımızda. Gözlüğümüzün eğilip bükülebilen çerçevesinde. Okyanusun derinliklerinde ağlayan yosunlu taşlardan vapurlara arkadaşlık ederken simitleri havada kapmaya çalışan, beyaz bedenini, narin kanatlarını rüzgara dönmüş, kıskanılacak bir mutlulukla neredeyse hareketsizce yer çekimine karşı koyan martılara kadar hepimizin ve her şeyin varlığında vardır kimya. Ve her şeyde de biraz titanyum!

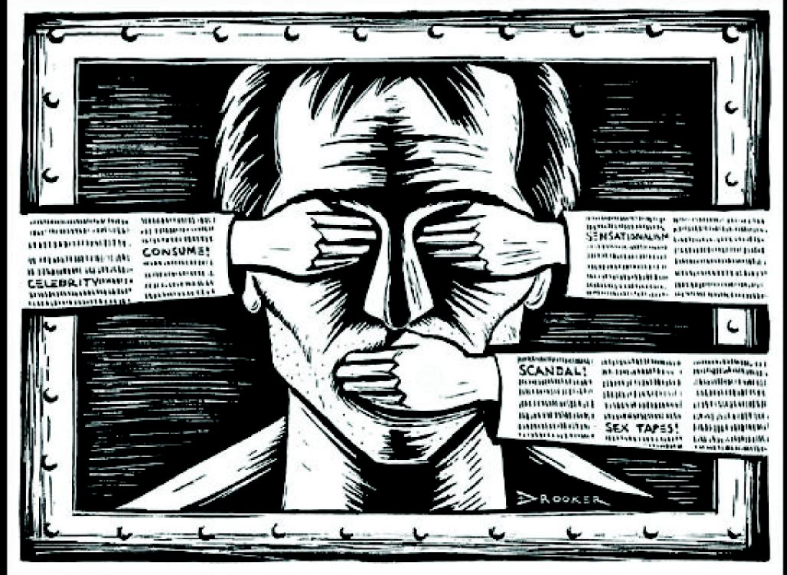
Safken daha kırılğan, diğer elementlerle birleşiminde daha sert, daha dayanıklı. Yaygın ama zahmetli, bu yüzden de değerli. Bugünümüzde tıptan gemiciliğe, insan hayatına uyumlu ve faydalı hemen hemen her alanda fazlaca cömert ve çağımızın atılımlarının geleceğinde bir nevi "umut vaat eden oyuncu". Bizim gibi. İnsan gibi. Daha doğrusu olması gereken gibi.

Teknik kelimeleri bir yana koyalım. Kimya engin bir deniz. Ben de bu engin denizin titanyumu olmayı seçiyorum.

Müge Melis CANDOĞAN

İnsan Haklarının Gerçekleştirilmesinde Karşılaşılan Sorunlar

Anayasasında yönetim biçimi “demokrasi” olarak yazan bir devlet olmamıza rağmen demokrasinin işleyişinde sürekli problemler yaşamakta ve bir türlü “demokratik devlet” olmayı becerememekteyiz. Demokrasinin işleyişi konusunda çok güncel sorunlarımızın olması beni bu problemin nedenlerini araştırmaya itti. Devlet demokratik olsa bile; siyasal yaşamda hoşgörünün, demokratik ilke ve geleneklerin yerleşmiş olması gerekmektedir. İşleyişteki bu sorular devlet veya birey kaynaklı olabilmektedir.

A. Devletten Kaynaklanan Sorunlar

1. Bir devlet insan haklarına dayanan bir anayasaya sahip olabilir; ancak asıl olan bu yasaların işleyiştir. Yasaların uygulanmasındaki önemi Fransız düşünür Montesquieu şöyle belirtir: “Ben bir memlekete gittiğimde orada iyi yasaların olup olmadığına değil, yasaların iyi uygulanıp uygulanmadığına bakarım. İyi yasalar, kötü uygulamacıların elinde kötü sonuçlar; kötü yasalar, iyi uygulamacıların elinde iyi sonuçlar verir.”
2. Kamu görevlileri hem nicelik hem nitelik açısından yeterli olmalıdır. Böylelikle davalarımız zaman aşımına uğramaz, işleyişte bazı aksaklıklar giderilir. Aynı zamanda kamu görevi bilinci geliştirilmelidir.
3. Devlet kurumlarında ayrımcılık yapılmamalı ve saydamlık ilkesi kabul edilmelidir.
4. Kamu düzeni korunurken hukuk dışı yöntemlere başvurulmamalıdır. Sorun ne olursa olsun, kamu görevlileri dikkatli olmalı, yasalara uymalıdır.
5. Devlet, insan hakları ile ilgili uluslararası sözleşmeleri onaylamalıdır. Anayasamızın 90. Maddesi “Usulüne göre yürürlüğe konulmuş milletlerarası anlaşmalar kanun hükmündedir.” diye belirtir.
6. Devletin gelişmişlik düzeyi arttırılmalı, sosyal devlet anlayışı yaygınlaştırılmalıdır.
7. Devlet insan hakları eğitimine önem vermelidir. Toplumda haklarını bilen ve bu bilinçle yetişmiş bireyler olmalıdır.

B. Bireylerden Kaynaklanan Sorunlar

1. Bireyler bilinçsiz ve sorumsuz davranışlardan kaçınmalıdır. Herkes vergi vermeli, oy kullanmalıdır.
2. Gelir dağılımı bozuldukça ve iktidarlar izin verdikçe yasaların boşluğu, toplumun kendi adalet sistemini (gelenek, töre, vb.) oluşturulmasına neden olmaktadır. Sorunları çözmek için yasal yollara başvurmak gereklidir.
3. İrk ayrımcılığı, çevre kirliliği gibi insanlığın ortak sorunlarına duyarsız kalınmamalıdır.
4. Düşünce, sanat, bilim gibi alanlardaki ürünlerden oluşan insanlığın ortak mirasına sahip çıkılmalıdır.
5. Kişilerin görevlerini yaparken “etik ilkeler”e uygun davranmaları gerekmektedir.
6. İnsanlar bilime güvenmeli ve bilim dışı yöntemlere yönelmeyi bırakmalıdır. Denetimin olmadığı yerde insan haklarına ihlal kaçınılmaz olmaktadır. Bu nedenle resmi veya özel kuruluşlardan başka bir tercih bulunmamalıdır.

Demokratik yönetimlerde en büyük problem işleyiş ve insan haklarının topluma benimsetilmesidir. Devletten ve bireyden kaynaklanan sorunlar vardır. Asıl olan anayasamızda bulunan maddeler değil; toplumda demokrasi anlayışının yerleşmesidir. Çünkü demokrasi sadece bir yönetim biçimi değil yaşam biçimidir.

Zeka mı? Akıl mı?

İnsanlar zeki olmak ister çünkü zeka insanın düşünme ve kavrama kapasitesinin; beyin gücünün bir ifadesidir. Bugün zeki insanlara yaşamın her anında rastlamaktayız. Peki başarı için tek başına zeka yeterli mi?

Son birkaç yıldır aşına olduğumuz, Amerikalı Psikolog Daniel Goleman tarafından ortaya atılan EQ(emotional quotient) yani duygusal zeka; bu tartışmaya yeni bir boyut kazandırıp, tek başına IQ(intelligence quotient)'nun başarı için yeterli olmadığını zaten büyük ölçüde kanıtladı. "IQ sizi işe aldırır ancak sizi terfi ettiren EQ'dur." diyen Nancy Gibbs'in bu sözü 21.yy'ın altın kuralı haline geldiği ve bizler de kendimizi bu çağın gereklerinden ayrı düşünemeyeceğimiz için ilgi çekici olan bu konu, insanın kişiliğini belirleyen zeka dışında bir başka özelliğini; aklını ön plana çıkarır.

Yani, bilimsel terimleri bir kenara bırakıp, zeka ve aklın aynı şey olmadığını, ayrıca günümüzde ancak bu iki özelliği ve aralarındaki farkı iyi irdeleyebilen kişilerin başarıya ulaşabildiklerini söylemek mantıklı olmayacaktır. Zeka denetimsiz enerji gibidir. Onu düzene sokan, anlamlı kılansa akıldır. Bunun en büyük kanıtı da günlük hayatımızda zeki olduğu bilinen ancak hayatta başarıya ulaşamamış insanlara sıkça rastlamamızdır. Politika, medya, sanat, spor ve diğer birçok alanda zekaları ile ön plana çıkan insanlarsa aslında akılları sayesinde zekalarını kullanabilmeyi ve bu zekanın yarattığı aşırı özgüveni, hırsı dizginlemeyi bilenlerdir. Zekanın çoğu zaman kurnazlık ile aynı kefeye konulmasının önündeki engel de yine akıldır. Çünkü akıl, insanı vicdanlı, sağduyulu ve erdemli yapar. Bu nedenle akıl ile zekayı birleştiremeyenler, birkaç cephede başarı sağlayabilseler de savaşı kazanamazlar. Ayrıca insanı, ahlakından ödün vermeden kazandığı bir başarı kadar hiçbir şey mutlu edemez, bu nedenle asıl değerli başarılar hırsın kurbanı olmadan kazanılanlardır. Ancak bu şekilde başarılı olan sanatçılar, kişisel kazançları yerine toplumun gelişmesini sağlayabilir; ancak böyle bilim adamları ile ' bilim ' bir grubun çıkarına çalışan bir gelişme olmak yerine insanlığa faydalı hale gelebilir. Ancak böyle politikacılar, yönettikleri ülke için iyi işler yapabilir ya da ancak böyle gazeteciler medyayı birilerinin tekeline girmekten kurtarabilir.

Bütün bunların yanında, zekadan yoksun insanların ne kadar yüzeysel, onların oluşturduğu grupların ne kadar sıkıcı olabildiğinin de elbette farkındayım. Bu nedenle bu yazıda amaç kesinlikle zekayı kötülemek değildir. Fakat, akıl ve mantıktan yoksun insanların, zekalarını kontrol altına alamadıkları takdirde, kendi kendileri ve eylemleriyle gelişmelerinin ve davranışlarının tutarsızlaşmasının kötü sonuçlar doğuracağı, kişinin zekasının kurbanı olmasının da çok kolay olacağı yadsınamaz. Çünkü zekalarını doğru yerde kullanma yeteneğinden yoksun insanlar da, zaman zaman tipki zekadan yoksun insanlar gibi algılanabilirler.

Öyleyse, zeka ve akıl birbirinden ayrılmaz bir bütündür. Kişiyi kalıcı bir başarıya götüren de bu ikisi arasındaki dengeyi kurabilmektir. Aksi takdirde, elde edilen başarı kişisel olmanın ötesine geçemez; bu nedenle insana mutluluk da sağlayamaz. Asıl gaye, 15.yy'da, "Amaca ulaşmada her yol mübahtır" diyen Makyaevist görüşün yerine, hırslarını frenleyebilen, akıl ile zekasını kontrol altında tutmayı başarabilen ve 21.yy'ı iyileştirmeyi amaçlayan bireylerin oluşturduğu toplumlar yaratmak olmalıdır; çünkü günümüzde gerçek mutluluğu sağlayan ve asıl takdir gören ; bencillikten, aşırı hırstan ve kendini beğenmişlikten sıyrılabilen ahlaklı başarılılardır.

Le temps est-il notre ennemi ou notre ami?

Le temps est un phénomène qui ne peut pas exister sans le lieu ou l'objet, alors pour pouvoir juger si le temps est un ami ou un ennemi nous devons absolument examiner les gens et les situations vécues pendant la vie car le temps n'est pas un chemin par où on passe sans réfléchir mais c'est une opportunité très précieuse pour qu'on augmente la maturité, la mentalité et les moyens de rendre service aux autres. Le présent, le passé et le futur sont les périodes du temps. Le temps a toujours été une problématique fondamentale pour la pensée. L'homme qui lutte contre la mort est toujours intéressé par les moyens de contrôler le temps. L'utilisation du temps devient rationnelle si l'on gagne cette lutte.

Beaucoup de gens se plaignent du fait qu'ils n'ont pas le temps, ou que le temps passe très vite. Il y a beaucoup d'expressions que les gens utilisent quotidiennement comme cela et aussi tant de poètes ont écrit sur la fuite du temps: la nostalgie du passé, l'âpreté du temps qui coule sans qu'on puisse en profiter comme on souhaite, le temps perdu, les beaux souvenirs regrettés en sont quelques thèmes communs pour beaucoup de gens. Pour ces gens le temps est un ennemi difficile à vaincre. Benjamin Franklin dit "Si vous aimez la vie ne perdez pas de temps car le temps est la vie même" Nous pouvons remarquer que le temps donne un sens aux instants et à la vie. Les êtres intelligents essayent de gagner du temps et par contre d'autres le tuent volontairement ou inconsciemment chez qui le temps gaspillé cause l'ennui, la solitude et la mélancolie.

Au contraire si nous pouvons comprendre que nous ne pouvons pas accumuler, rembobiner et ou emprunter le temps d'un autre nous commençons à le valoriser en travaillant. Même si le temps est une notion abstraite nous pouvons le mesurer en regardant ce qu'on a changé ou ce qu'on a réussi pendant les heures, le jour, la semaine, le mois et la vie. En effet d'autre part le temps peut être considéré comme ami car il peut guérir toutes les blessures. Il faut juste savoir patienter et le laisser soigner, consoler nos maux. Aussi, pour pouvoir gagner de l'expérience on a absolument besoin de l'aide du temps.

En conclusion le temps peut être un ami ou un ennemi. Mais tout dépend de nous. Si vous pouvez le contrôler, le ménager comme il faut le temps nous apporte la réussite et le bonheur et il se montre comme ami; mais quand le temps commence à vous contrôler et à vous dominer tout peut être bouleversé. Tout dépend de l'individu qui doit consciemment s'organiser pour bien profiter du temps et qui ne doit pas se plaindre du temps qui coule très vite.

Temeldeki Adalet

Altında imzasının bulunduğu her söze sorgusuz varım dediğim tek insandır Mustafa Kemal Atatürk. Adını duyduğum ilk günden başlar, ona olan güvenim. Karakteri, zekası, düşünme tarzı o kadar başkadır ki, tüm dünyanın da onayladığı gibi, eşsiz bir liderdir O. Attığı her adım bir devrim, söylediği her söz bir atasözü değerindedir.

“Adalet mülkün temelidir.” sözünün altında da bir Atatürk imzası vardır. Mahkeme salonlarında yargıç kürsüsünün arkasındaki duvarda kocaman harflerle yazılıdır bu söz. Bulunulan ortamda “adalet” uygulanacağına dair bir garantidir adeta O'nun imzası. Oysa bu söz, Mustafa Kemal'e değil, adaletli olma özelliğiyle anılan Hz. Ömer'e aittir. Mustafa Kemal'in sözü desteklemek için sarf ettiği “Altına imzama atanım.” cümlesi yanlış anlaşılmalı olacak ki, vaziyet böyledir.

Bahsi geçen sözdeki “mülk”, günümüzdeki temel anlamıyla ev ya da arazi değil, “devlet” manasına gelmektedir. Devlet denilince, ilk olarak “hükümet” düşünülür, ancak bu doğru bir kavram değildir. Devlet, toplumun siyasal örgütlerinin tümü demektir ki temelinde adalet bulunması gereken ana kurum budur.

Devletlerin, sağlıklı bir şekilde sürerlik sağlayabilmesi, düzgün bir sistemin işlerliğiyle olabilir. Düzgün bir sistem ise, hukuk ve adalet egemenliğine dayanmalıdır. Bir toplumda hukuk ve adalet kavramlarının, düzeni götürmek istediği yön doğru algılanmıyor ve bu yolda engellerle karşılaşılıyorsa “temel”de bir sorun var demektir. Hiç şüphe yok ki, sağlam temellere dayanmayan bir devletin varlığını koruyabilmesi mümkün değildir, bu devlet, zamanla çatırdamaya başlayacak kurumlarıyla beraber yok olmaya mahkumdur.

Bir mülkte, adaletin nasıl ve kimler tarafından sağlanacağını düşündüğümüzde zihinlerde uyanan ilk kavram “yargı”dır. Yargı kurumu, devletin ve sistemin koruyucusu, bekçisi gibi görülsede, bu anlayış yargıyı memurlaştırmaktan başka bir şey değildir. Bu nedenle yargı, her türlü kurumdan ayrı tutulmalı, yargı bağımsızlığının önüne hiçbir şey konulmamalıdır. Toplumda yer etmiş bir başka yanlış görüş ise, yargının gücünü “yüce devlet”ten aldığıyla ilgili olandır. Hayır, yargı, adaletin bağımsız koruyucusudur, sırtını yalnızca millete dayar. Kişilerin devlet gücü karşısında haksızlığa uğramaması için yargı mekanizmasına ihtiyaç vardır. Yargı sayesinde devlet, yurttaşlarına hukuksal güvence sağlamaktadır ki bu da devletin temel görevlerindedir.

Anayasamızın ikinci maddesinde belirtildiği üzere, “Türkiye Cumhuriyeti, toplumun huzuru, milli dayanışma ve adalet anlayışı içinde, insan haklarına saygılı, Atatürk Milliyetçiliğine bağlı, başlangıçta belirtilen temel ilkelere dayanan, demokratik, laik ve sosyal bir hukuk devletidir.” Anayasamızın dokuzuncu maddesinde de görüldüğü gibi; yargı yetkisi, Türk Milleti adına bağımsız mahkemelerce kullanılmaktadır. Yasalar çerçevesinden baktığımızda, ülkemizde, adaletin mülkün temeli olması konusunda bir sorun bulunmamaktadır.

Tüm bunların yanında, yasalar elverdiği halde neden hala hukuk üstünlüğü ve yargı bağımsızlığıyla ilgili hararetli tartışmalar yapılıyor diye de sormak gerekir. İşi biraz takibe alıp, kavram ve kurumlar arasında doğru bağlar kurduğunuzda anlıyorsunuz ki, birileri mülkün temelindeki adaletle göz dikmiş ve temeldeki adaletle el koymaya çalışırken devleti sarstığının farkında olmadığı için hayli tepki toplamakta, doğal olarak da farklı görüşlerin çatışmasıyla beraber tartışmalara sebebiyet vermektedir.

Eğer, ortada, bu düzendeki öncelikleri değiştirmek isteyen

bir anlayış varsa, tartışmaların devam etmesi “adalet”in lehine olacaktır. Adalet ve hukuku yok edecek her türlü girişim, eylem ve söylemin en çok zarar vereceği kurum, kuşkusuz, yargıdır. Adalet ve hukuku hiçe sayıp, yalnızca kendi seslerinin çıkacağı bir sistem oluşturmaya çalışanlar karşılığında egemenliğin asıl sahibi olan halkı bulacaktır çünkü bu halk hiçbir zaman despotizmin karanlığına göz yummayacaktır.

Toplumdaki bireylerin görüşleri her ne olursa olsun; siyasi, dini veya türlü açılardan farklılık gösterse bile, adalet toplumun ortak çatısıdır. Bir milletin her üyesi, bu çatının altında, istisnasız, aynı muameleyi görüyorsa, temel sağlam demektir. Yargı mensupları, her gece vicdanı rahat bir şekilde uyuyabiliyor ve siz, altında Mustafa Kemal'in imzasının bulunduğu “Adalet mülkün temelidir.” yazılı mahkeme salonlarında kendinizi güvende hissediyorsanız, başka söyleyecek söz yoktur.

Seray KARAALP

Kültürel Miras

Bir toplumun tarihsel süreç içinde ürettiği ve kuşaktan kuşağa aktardığı her türlü maddi ve manevi özelliklerin bütününe kültür denir. Kültür başlı başına ve en büyük mirastır. Toplumdan topluma değiştiği gibi aynı toplumun bireyleri arasında da değişiklik gösterebilir. Geçmişten günümüze kültürel miras öğeleri kimi zaman tüm insanlığa kimi zaman da tek bir millete ait olmuştur. Kültür, nesilden nesile değişime uğramadan aktarırsa ve yaşatılırsa ancak miras özelliği gösterebilir. Yüzyıllarca aynı topraklarda yaşamış farklı diller, dillere ve ırklara mensup olan insanların etnik kimlikleri de insanlık tarihi açısından önemli ve değerli kültür sentezleri oluşturmuştur. Bu miras ve sentezlerin aktarılmasında sosyolojik olaylarla beraber filolojik olaylar ve durumlar da önemli rol oynamaktadır.

Kültürel miras ile ilgili en önemli unsur şüphesiz dildir. Dil bir ifade aracıdır ve bu nedenle kültürün temelidir. Kültürlerin etkileşiminde dilin büyük bir yeri vardır. Tarihte milletler birbirleriyle etkileşim içinde olmuşlardır. Yani dil kültürü, kültür de dili değiştirmiştir. Bu da dil ve kültürün ayrılmaz bütünlüğünün bir göstergesidir. Dile sahip olmak, ünlü psikolog Jean Piaget'ten alıntılırsak “geçmiş eylemlerini anlatı biçiminde yeniden inşa etme ve gelecekteki eylemlerini sözlü sunumlar aracılığıyla önceden gösterme yeteneğini” yaratır. Bu nedenle toplumların maddi ve manevi bütün özelliklerini kapsayan kültürün aktarılması ve yaşatılmasında dile büyük bir görev düşmektedir.

Günümüzde sahip çıkılan ve yaşatılan kültürler miras olmaya devam ederken, sorumsuzluğa ve ihmalkarlığa uğrayan kültürler ise yavaş yavaş yok olmaktadır. Kültürlerin milli benlik taşıdıkları düşünülürse, kültürel miraslarını kaybeden toplumların da günden güne asimile olmaları ya da sömürülecekleri gerçeği göze çarpmaktadır. Bu kayıpları engellemek ya da sürdürmek hala insanoğlunun yani kültürlerin asıl sahiplerinin elinde. Zor olan taşın altına elini koymaktır. Kim var iken yok sayılmak ister ki?

Ceren SEZGİN

Etre de son siècle

Notre siècle, le 21ème, se caractérise par les facilités qu'il offre pour nos voyages, par les merveilles technologiques, par les services sanitaires et par les progrès favorables à l'éducation.

De nos jours, les voyages se font très facilement soit par voie aérienne, soit par voie maritime ou en train grande vitesse dans des conditions très confortables grâce auxquelles nous pouvons facilement sortir du local et donc, qui nous permettent aussi de connaître des gens appartenant à des climats divers et à de nouvelles cultures. En plus, en voyageant on peut avoir une vision intellectuelle plus large, plus profonde et surtout correcte du monde et des hommes.

Quant à l'actualité technologique, pour la population du 21ème siècle, il est évident que la technologie est le seul espace qu'on ne peut pas ignorer et dont il est presque impossible de se détacher une fois qu'on a commencé à profiter de ses utilités et de ses bienfaits. De nos jours presque tout le monde a des smartphones et des ordinateurs sans lesquels on a l'impression de ne pas pouvoir vivre, car pour beaucoup de personnes toute la vie est cachée dans ces petites boîtes, mais ne prenons pas cela pour un fait désagréable : ces smartphones et ces ordinateurs facilitent considérablement la vie: quand on les utilise pour envoyer des messages, des courriels, quand on prépare des dossiers avec ces appareils et on navigue sur internet pour trouver des informations on a l'impression de vivre dans un monde fabuleux et légendaire.

Grâce à l'accroissement des moyens technologiques se sont développées aussi les sciences de la médecine suivant lesquelles les services sanitaires ont fait de très grands progrès qui facilitent le diagnostic et le traitement. Dans les années récentes, les scientifiques ont guéri plusieurs maladies comme certains types de cancer et la tuberculose. Dans le domaine de l'enseignement aussi on a actuellement des moyens et des appareils qui motivent beaucoup les jeunes car ceux-ci prennent plus de plaisir à acquérir les connaissances depuis leur enfance ; dans les écoles, on utilise des ordinateurs et on travaille aux laboratoires avec des appareils modernes pour mieux apprendre. Toutes ces nouveautés sont les cadeaux de notre siècle.

Il est évident qu'il y a autant de raisons pour ne pas aimer ce siècle, mais je préfère être optimiste et voir le bon côté des circonstances dans lesquelles nous vivons. Je vous propose à tous d'essayer de voir notre siècle suivant ce point de vue si vous ne vous sentez pas très dérangés par ces merveilles.

Begüm ELBİR

La survie de l'homme dans la nature

L'homme et la nature... Voici deux notions que l'on ne peut pas penser indépendamment l'une de l'autre. L'existence de l'homme commence par la formation de la nature. Est-ce qu'on peut imaginer l'homme dans un endroit vide où il n'y a pas d'air, pas d'oxygène ou pas d'aliments ? Bien sûr que c'est impossible. La survie de l'homme est seulement assurée par la nature où celui-ci obtient tout dont il a besoin. Il y prélève sa nourriture, il en profite comme un abri et la nature lui procure l'oxygène qui est indispensable pour sa vie. On voit que la nature est un trésor pour l'homme et elle est la source unique de la permanence de son existence sur Terre. Alors on doit se poser la question suivante: « Pourquoi l'homme détruit-il sa source de vie alors que la protection de la nature a une importance vitale pour l'homme ? ». Il peut y avoir une seule réponse pour cette question : l'homme n'en a pas conscience. Pendant sa vie quotidienne il ne peut pas apercevoir que la nature qui l'entoure, lui donne la vie. Or, il doit la protéger s'il veut continuer à survivre.

Si on veut se rendre compte de l'importance de la protection de la nature pour l'homme, il suffit de respirer. L'oxygène qui remplit nos poumons est produit dans la nature par les arbres qu'on coupe pour fabriquer des meubles, construire des gratte-ciels ou qu'on brûle dans leur propre milieu par accident quand on s'amuse en faisant pique-nique. L'imprudence des gens ou leur insouciance cause la diminution de la quantité de l'oxygène et de l'émission de dioxyde de carbone en même temps. L'homme crée la pollution atmosphérique lui même et après c'est encore lui qui s'en plaint. De cette manière, l'homme consomme la matière la plus importante pour sa vie: l'air.

L'air n'est pas la seule source vitale que l'homme gaspille. L'eau est la deuxième matière qui vivifie l'homme. Pendant une journée on ne pense pas souvent combien on a besoin d'eau surtout quand on l'a, c'est très important d'y penser à tout moment parce que si l'on en a maintenant un jour on peut rester sans eau, mais malheureusement on verra qu'on ne pourra plus survivre. Ce jour n'est pas loin si l'on continue à polluer les rivières d'où on obtient le liquide qui est indispensable à notre corps et par conséquent à notre vie. En polluant les rivières on épuise l'eau qui est nécessaire pour le corps et en même temps on cause la contamination des rivières, ce qui provoque donc le commencement des maladies qui menacent la survie des hommes. Depuis des années, beaucoup de personnes meurent à cause des infections qui proviennent de l'eau polluée.

Dans la nature il y a un grand équilibre qui fonctionne depuis le début du monde et grâce à cet équilibre la nature donne à l'homme tout ce dont il a besoin. Notre terre est convenable pour cultiver et abriter beaucoup d'espèces dont l'homme peut profiter pour continuer sa vie. Par exemple, il peut produire ses propres aliments en cultivant la terre ou en profitant d'autres êtres vivants, tels les animaux, qui sont favorables pour que l'homme puisse faire durer les conditions nécessaires à sa survie.

Pour conclure, on peut dire que tout ce qui existe dans la nature est en effet destiné à l'intérêt de l'homme, il est absolument nécessaire d'en prendre conscience et de s'apercevoir urgemment de ce qu'on a dans nos mains et de les protéger. Mais malheureusement, l'homme nuit à la nature pour ses intérêts économiques en oubliant ceux qui sont absolument vitaux. L'homme doit avoir la conscience du fait qu'il est un passager sur ce monde, qu'il doit profiter de la nature sans la compromettre car le monde et la nature appartiennent aux générations futures.

Çağla GİRİŞKEN

Le livre dont nous ne lisons qu'une page

Depuis son existence, l'humanité a eu envie d'explorer et de découvrir le monde dans lequel il vit. C'est grâce à ce désir qu'il a découvert de nouvelles terres et a assuré de nouvelles institutions aux civilisations. Aussi, pour qu'une civilisation se développe elle doit se propager vers de nouveaux horizons, et pour qu'une personne développe son esprit, elle doit essayer d'atteindre les diversités, les variétés d'éléments culturels. C'est pour cela que les philosophes et les penseurs du XVIIIe siècle ont donné beaucoup d'importance au thème du "voyage" en enrichissant leurs oeuvres avec des éléments exotiques dans le but de rendre conscient le peuple de l'existence d'autres «mondes», d'autres réalités .

De nos jours il nous arrive de parler en scénario des pays et des sociétés que nous ne connaissons pas du tout. C'est pourquoi la plupart du temps nous jugeons les sociétés étrangères suivant les fausses informations acquises par ouï-dire. Mais une personne qui est bien civilisée et fidèle aux principes de l'objectivité doit se débarrasser de ses préjugés parce que parler sans savoir précisément les réalités ne sert qu'à nous faire paraître ridicules. Et la seule formule de voir les réalités, c'est de faire des voyages dans les pays qu'on veut vraiment découvrir. Chasser nos préjugés est la meilleure vertu qui va nous aider à comprendre les différentes cultures et à avoir des idées objectives sur les sociétés étrangères. Comme St Augustin dit: "le monde est un livre, ceux qui ne voyagent pas n'en lisent qu'une page." L'une des vertus du voyage est qu'on n'oublie pas facilement les impressions vécues au cours d'un voyage .

D'un autre coté, un des plus grands problèmes de nos jours, c'est le manque de tolérance. Ce manque provoque des discussions interminables, des évaluations injustes ou fausses et par conséquent des effets négatifs sur la sérénité des individus dans leur société. Mais la personne qui vient d'une autre société doit être en harmonie avec cette nouvelle société. Donc elle apprendra à être plus tolérant et elle sera conscient du fait que la tolérance est l'une des clés qui ouvre les portes du bonheur et de la paix. Le voyage rend plus intense le désir de connaître l' «autre», d'échanger avec lui l'esprit de sa culture et de créer une amitié intime avec l'autre culture .

En conclusion, de nos jours, beaucoup de vertus que nous devons posséder pour bien vivre, telles la tolérance et l'abolition des préjugés, peuvent être les produits du voyage. C'est pour cela que comme beaucoup de philosophes en avaient déjà souligné le mérite nous devons être très conscients des apports d'un voyage, parce que l'histoire et la civilisation prennent forme avec nos points de vue. La plus belle méthode de connaître une culture c'est de voyager. "Ceux qui voyagent savent plus que ceux qui lisent."

Inci ÖCAL

Hayatımızın Kilometre Taşları

Sınav, öğrencilerin veya bir işe girmek isteyenlerin bilgi derecesini anlamak için yapılan yoklama, imtihan, testtir. Peki sınav niçin vardır? Sınamak, değerlendirmek, seviye belirlemek için. Kişiyi ya başka insanların arasından çekip çıkarmak ya da en dibte bırakmak için. Eğitim almak için, kariyer yapmak için... Evet, sınavlar hoşumuza gitmeyebilir; bizi günlerce, aylarca sıkıntıya sokabilir, saçlarımızı dökebilir, yüzümüzü sivilce ile doldurabilir, sosyal hayatımızı yok edebilir ama kabul etsek de etmesek de sınavlar gereklidir.

Gereklidir; çünkü sınavlar tecrübe ile orantılıdır. Tabii ki "Sınavlar her şey değildir." demek istiyoruz ama maalesef öyleler. Yaşadığımız ülkede iyi bir statüde olmak, saygı görmek istiyorsak; sınav heyecanı, şeker hastalığı, astım, tansiyon demeden kötü bir gün mü geçirmiş, doğru düzgün uyuyamamış mı dikkate almadan kısa sürede, dar, rahatsız sıralarda siyah beyaz kağıtların başına oturtturuluyor insanlar. Yani bizi vezirde, rezil de eden ama iyi bir yerin kapısını aralamak için gerekli olan sınavlar, hayatımızın kilometre taşlarıdır.

Hayat, kilometrelerce koştuğumuz, her gün, her saat yorulmadan katettiğimiz bir yoldur. Bu yolda nereye geldik, ne kadar koştuk, bunu sınavlar belirler. Sınavlara girmeden önce pek çok farklı duygu hissederiz. Telaş, heyecan, stres, özgüven eksikliği... Bazen de umursamazlık, korkusuzluk ve hatta boşvermişlik. Sınav sonrası ise bu duygular yerlerini başka duygulara bırakır: pişmanlık, rahatlama, mutluluk ya da hayal kırıklığı. Sınavlar her zaman umduğumuz gibi gitmeyebilir veya hiç beklemediğimiz kadar iyi geçebilir. O günkü ruh halimiz, sağlık problemimiz de başarımızı etkileyebilir.

Tabii tüm dünya ülkeleri bizim ülkemiz gibi zalim bir sınav sistemine sahip değil. Mesela Amerika'da sadece karne notları, proje ödevleri ve ortalamaya dayanarak öğrenci alan üniversiteler olduğu gibi Japonya'da, dünyanın en zor dillerinden biri eşliğinde uygulanan ve dördüncü sınıfta başlayan yoğun bir sınav sistemi mevcut. Öyle ki bu uzakdoğu ülkesinde öğrencilerin rahatça uyuyabildikleri tek yer okulları.

Umarım gelecekte, gerçekten bilgimizi hastalıklarımıza, heyecanımıza, o günkü ortam şartlarımıza dayanarak ölçen ve kişisel isteklerimiz göz önünde bulunduran bir sınav sistemine kavuşuruz.

Mehmet AKALIN

Civilisation Actuelle

Quels sont les aspects humains et inhumains de la civilisation actuelle? En quoi peut-on être optimiste ou pessimiste?

Avant d'analyser l'aspect humain et inhumain de la civilisation actuelle, on doit définir le sens de l'humain. On peut dire qu'une personne humaine est une personne bienfaisante, compatissante, sensible, compréhensive et tolérante.

Est-ce que notre civilisation encourage ces qualités? Quels sont les aspects humains et inhumains de notre civilisation que nous considérons techniquement et économiquement développée. Grâce aux moyens de communication actuels, on est immédiatement au courant des catastrophes mondiales comme par exemple les tremblements de terre, les inondations et d'autres événements. Ainsi l'homme a la possibilité d'apporter tout de suite une aide internationale dans ces pays-là. L'être humain peut secourir son prochain avec tout ce qui est le produit du progrès extraordinaire.

Nos moyens de communication moderne nous offrent également l'occasion du rapprochement des cultures donc rapprochement des humains. De nos jours, nous avons la possibilité de visiter des pays très éloignés donc nous avons l'opportunité de découvrir de nouvelles cultures et par conséquent de nouvelles idées.

Grâce aux progrès en médecine, celle-ci peut soigner les maladies qui étaient mortelles il y a quarante ans et sauver même les malades les plus désespérés. Aujourd'hui il existe des médicaments et produits qui peuvent rallonger la vie humaine et améliorer sa qualité.

En manipulant les gènes, les scientifiques essaient d'améliorer le lait de vache c'est-à-dire qu'ils essaient obtenir les mêmes qualités contenues dans le lait maternel. C'est un grand avantage pour les nourrissons.

Malheureusement je trouve que les aspects inhumains de notre époque sont beaucoup plus nombreux. En effet, les valeurs ont beaucoup changé. Souvent le désir d'exploitation est plus fort que le désir d'aider les gens. Le tremblement de terre à Van nous en donne un très bon exemple. Les camions qui transportaient des vêtements et des couvertures ont été pillés par des criminels qui ont vendu tout ce qu'ils ont pu voler.

Avec notre développement technologique et économique, nous avons causé un réchauffement exagéré de notre planète

ce qui entraîne des catastrophes pour la faune, la flore et les êtres humains. Chaque jour on lit dans la presse que des pays sont menacés de sécheresse ou d'inondation.

Partout dans le monde, on voit que des guerres ou des conflits éclatent mais personne ne veut les terminer car comme cela les usines d'armes gagnent bien.

D'autres aspects négatifs sont l'augmentation de la population mondiale, du chômage et de la pauvreté. A cause du grand écart entre les riches et les pauvres, les gens se révoltent et le terrorisme se propage. On tue impitoyablement des milliers de gens chaque jour. Dans notre monde actuel, dans diverses sociétés, les gens ne pensent qu'à gagner seulement de l'argent et consommer d'une manière exagérée. Dans cette course compétitive, l'homme est devenu jaloux et égoïste et il a l'intention de rester longtemps dans cette position individualiste.

Bien que l'être humain ait fait de grands progrès pour développer sa civilisation, il est évident qu'il a détruit les valeurs morales fondamentales qui enseignent, organisent la paix dans une société. Notre monde est dirigé par l'argent et nous, les jeunes, nous devons changer les aspects négatifs de notre société. Il faut d'abord enseigner les valeurs humaines qui sont essentielles, c'est-à-dire la sensibilité, la compréhension et la tolérance. Il est absolument nécessaire de rester optimiste parce qu'on doit toujours avoir confiance en la jeunesse. La jeunesse sait que l'avenir lui appartient. Donc elle veut tout faire pour avoir un meilleur avenir. Je pense que la jeunesse est consciente des aspects inhumains de notre civilisation. C'est sûr qu'elle va changer quelque chose, c'est la raison pour laquelle je ne pense pas renoncer à mon optimisme.

Mert TUATAY

Yaşam Değişkendir

Yaşam değişkendir. Herkes kendine göre yaşar hayatı... Kimisi dolu dolu yaşar, kimisi köreltir kullanılmak istenmeyen bir bıçak gibi, kimisine yetmez kum saatinin kumları, kimisi ise istemez zaten yolda olmayı... Yaşamdır bu. Herkese farklı davranır. Herkese aynı davranmasını bekleyemeyiz ki zaten! Çok iyi bir öğretmendir ne yazık ki bütün öğrencilerini öldürür bir bilginin deyişiyle. İşte burada başlar bütün sorunlar. İki tane önemli ödevi vardır öğrencinin. Yalnızlık ve ölüm. Yalnızlığın önüne geçilebilir belki fakat ölümden kaçamaz. Amaç da çözmek değildir bütün sorunları... Hayat olaylara karşı verilen reaksiyonlara göre şekillenmez mi aslında? Her bir olay sınar insanı ve kendisiyle yüzleşmesini sağlar. Bireyin kendi benliğinde düşünceleri, hisleri ve yaşamışlıkları vardır. Bu özellikler oluşturur insanın kişiliğini. Onun bir birey olmasını sağlar. Sağlam, sarsılmaz ve yalın... Ne yazık ki çoğu kişi başaramaz, yüzleşemez kendisiyle ta ki ölüm anına kadar...

Ölüm! Söylenildiği zaman kulağa çok ürkütücü gelen bu kelime beni bu zamana kadar hiç korkutmadı. Belki yaşamadığımdan dolayı böyle bir acıyı, anlaşılmaz geldi bana. Bence insanın hayatta en saf halini aldığı üç an vardır. Bunlardan biri de ölümdür. Diğerleri ise aşık olma anı ve doğum anı. Bireyin en büyük yanılgısı hayata karşı objektif olabileceğini düşünmesidir. Çok büyük bir yanılgıdır bu çünkü insanın kişiliği tam değildir hiçbir zaman. Eksikliğini çeşitli değerlerle doldurur. Kendine olan inancı, tanrıya olan inancı, hayat tecrübesi, arzular ve daha bir sürü değer... Bilmez ki bu elle tutulamaz, gözle görülemez değerler onun kişiliğini oluşturur ve hayata bakış açısını şekillendirir. Kirlendirir ruhunun safliğini. Ve bilmez ki doğumun, aşkın ve ölümün getirdiği saflık ve hissettirdikleri ana aittir.

Ölüm bir lanettir bazılarının göre. Bazılarına göre ise bir lütuftur insan için. Çünkü insan yorulmuştur hayattan ve bıkmıştır bu acınası, kirli, kaprisli dünyadan. Ona göre, "inanan için" cennette olduğu gibi cehennemde bile bir saflık vardır. Herkes cezasını çeker. Ne fazla ne eksik... Yani daha ne kadar kirlenmiş ve boş olabilir ki en acı dolu cehennem ızdırabı. Bu yüzden cazip gelir bazıları için ölmek. Hayattan nasibini almış için... Öbür türlü farklıdır biraz. İnsanın mantığını zorlar, adaletin olmayacağı korkusu ve ölümden sonraki bilinmezlikten dolayı artan endişe, keder bunaltır insanı.

İşte bu yüzden kağıt, kalem, silgi ve kitap gibi yol gösterir, yardımcı olur umut, aşk, inanç ve ölüm.

Can HAKAN

Ağlatarak Güldüren Mevsim

Sarı, kırmızının tonları, benim renklerim. Bahar değil, çünkü fazla neşeli benim için. Gülerim ama bahar kadar değil. Sessizim, somurturum. Tıpkı kurumuş yapraklar gibi. Zamanında neşeli ama zamanı gelince de solan, kuruyan yapraklar gibi.

Güneş, beni üzer.
Gözümde parlar, cildimi yakar.
Olmasa olmaz demem.
Yağmur mutlu eder. Sesi, dokunuşu...
Su bizi arındırır. Kötü düşüncelerde,
karamsarlıktan arındırır.
İşte bu yüzden havanın kapanması,
yağmurun yağması karamsarlık getirmez bana göre. Tersine güneşin sahte parlaklığınınarkasına sakladığımız melankolik yüzümüzü ortaya çıkarır.
Gözümü kapatıp yağmuru dinlediğimde kendi şarkılarımı bulurum.
Bazen duymak istediklerimi, bazen istemediklerimi... Sonbahar beni benimle yüzleştirir.

En duygu yüklü mevsimdir sonbahar.
Kızınca eser, ağlayınca yağar.
Yalnız sevinç yoktur içinde.
Sevinç nedir ki? Neye seviniriz?
Bu sorunun cevabı herkese göre değişir.
İşte bu yüzden sonbahara sevinci biz katarız. Hüzün istediğimizde ya da kendimizle başbaşa kalmak istediğimizde ise sonbahara dokunuruz. Dışarı çıkıp insanrı, ya da düşen yaprakların çıtırdılarını dinleriz. Sonrasında sert bir kışın geleceğini bilsek de, zamanla oyun oynayıp, renklerin dansını izler, yapraklarla, yağmurla dostluk kurarız. Kendimizi sonbaharda ararız. Sonbahar ağlatarak güldüren mevsimdir. Dengesizce dengeleyen, tıpkı benim gibi...

Ege BUKET

Sauver La Vraie Communication

Notre époque est une période historique extraordinaire avec sa technologie et ses moyens de communication qui ont accéléré les correspondances; pourtant la grande différence entre le passé et présent n'est pas jugée d'une même manière par beaucoup de gens. Ceux qui ne partagent pas totalement l'admiration devant les nouveautés merveilleuses critiquent ce qui a disparu à cause du progrès technologique: ces derniers temps, la communication en paroles a beaucoup perdu de ses qualités et de sa richesse.

En observant les quatre-vingt sept dernières années de notre histoire on peut constater que tout était différent par rapport aux habitudes de nos jours, donc la vie a beaucoup changé ; la mode, la pensée, la science, le mode de vie et ses possibilités et aussi surtout les moyens de communication... Autrefois les gens préféraient se parler pour partager leurs idées, pour discuter ou pour passer un bon temps ensemble . En ce temps-là, leur seul amusement était la radio; la plupart des adolescents écoutaient de la musique classique, populaire ainsi que le rock qui était très célèbre. Avant de dormir, ils l'écoutaient même si certains parents très sévères ne le leur permettaient à l'heure où ils devaient dormir ou préparer leurs devoirs. En cette époque-là l'interdiction pour les ados n'était que pour la radio. Or, aujourd'hui on peut en compter plusieurs. D'autre part, la radio était une source de nouvelles pour les adultes. Le peuple était informé de la guerre et de tout ce qui se passait dans le monde. Malgré tout, cette invention n'a jamais causé une telle catastrophe dont on est en danger aujourd'hui: la magie de la télévision. On ne peut plus imaginer un dîner en famille autour d'une même table; en effet, la télévision est toujours allumée au coin , les parents ne donnent pas l'importance nécessaire à leurs enfants même pour écouter ce que leurs enfants ont fait dans la journée. Ils ne s'intéressent qu'au repas et qu'aux nouvelles annoncées à l'écran de télévision. Dites - moi, dans ce type de famille, comment les enfants peuvent-ils les aimer ou bien les respecter? Impossible. Or, cette mauvaise attitude influence beaucoup moralement leurs enfants dont la plupart devient problématique et se comporte agressivement. Ce n'est pas de leur faute d'être tombé dans une maladie psychologique. Les enfants ont besoin d'amour, de tendresse pour qu'ils puissent devenir les parents exemplaires de l'avenir.

De surcroît, la généralité de la déception et du divorce arrivent à cause de la télévision dans la chambre. Au lieu de passer un temps en échange affectif avec le mari ou la femme, les partenaires commencent à la regarder ou pire encore l'un la regarde et l'autre s'ennuie et essaie de dormir. C'est pourquoi l'un des parents doit se mettre à la recherche de l'amour et de l'importance qu'il donnait aux trois premières années de son mariage. Enfin, ce sont encore les enfants qui sont beaucoup influencés de ce divorce. Le nombre de ce genre de situation certifie que la communication en paroles est sérieusement menacée d'extinction à cause de la télévision et qu'il reste peu de personnes qui se communiquent vraiment. En outre, l'invention des téléphones portables et d'internet provoquent aussi l'interruption de l'échange naturel en tête-à-tête. Ces personnes préfèrent de chatter sur internet ou d'envoyer un message. De plus, pour l'écrire plus vite, on fait des abréviations. Cela influence très mal la langue: au lieu de "ça va ?" on dit "sa v" ou au lieu de "impossible" on préfère "1posibl". Malheureusement , ces messages changent aussi la nature de la communication, ce qui est encore plus caricatural c'est que pour parler en secret ou faire des cancons, on envoie des messages à un ami qui est assis juste en face, tout près.

Mon inquiétude est grande, je veux seulement demander pourquoi les hommes ne réussissent pas à se servir d'une manière plus rationnelle et intelligente de ces inventions qui menacent leur qualité humaine, car j'ai peur de ce qui peut arriver dans le futur. Il est fort probable qu'après cent ans, au lieu de parler, on communiquera virtuellement nos pensées sans les extérioriser en réfléchissant seulement dans notre tête. En somme, il n'y aura peut être plus de vie familiale et privée rendue sympathiques avec des paroles.

Şebnem BEKAR

L'informatique, un monde de rêves

L'homme a toujours tendance à accomplir ses tâches de la manière la plus pratique. C'est pourquoi il cherche toujours les nouveaux instruments utiles et en effet grâce à la technologie qui se développe avec une grande vitesse tout le monde profite des outils extraordinaires. Alors, ceux de l'informatique deviennent indispensables pour notre vie à cause de leur développement magique. Ainsi, ils offrent à l'homme des capacités extraordinaires. En ce sens, l'informatique est l'outil le plus merveilleux de notre époque.

Dans nos jours, l'homme doit se perfectionner avec un rythme plus accéléré et c'est pourquoi il doit toujours chercher de nouvelles connaissances. Grâce aux développements de la technologie, on peut accéder plus confortablement et rapidement aux savoirs inouïs et intéressants sur internet ou sur notre téléphone portable muni d'internet.

A la nuit des temps, l'homme n'avait aucune opportunité en ce sujet, la communication se faisait avec la fumée, puis avec des colombes, des courriers à cheval; mais aujourd'hui, on a la possibilité de se communiquer très rapidement, correctement et d'une qualité considérable; on peut corriger immédiatement les erreurs et les malentendus provoqués parfois à cause de ce type de communication. En cas d'urgence, une personne peut appeler secours et aide sans difficulté et sans perdre de temps.

Dans notre vie quotidienne, la civilisation de l'informatique est utilisée pour développer aussi l'expression artistique. Grâce aux techniques développées de l'informatique, par exemple, dans la production des bandes dessinées et des films, on fait usage des nouvelles modalités technologiques. A l'aide de ces techniques, les films sont produits plus rapidement et les producteurs peuvent réaliser des genres de film inouïs qui plaisent surtout aux enfants et aussi aux adultes parce que les producteurs peuvent créer de nouveaux caractères qui leur plaisent grâce aux rénovations dans l'animation. En utilisant ces techniques, les films deviennent plus effectifs et parfois ils deviennent plus comiques, parfois ils deviennent plus dramatiques. Alors, on peut observer que les nouvelles techniques assurent les effets qui sont proche à la réalité. Ainsi, on a l'impression de ne pas s'éloigner trop des réalités concrètes de la vraie vie.

Avez-vous pensé comment on peut voyager dans le monde sans passeport et sans difficulté des formalités? La civilisation de l'informatique nous donne la réponse: espace internet. Dans nos jours, internet nous emmène aux nouveaux pays, aux nouvelles cultures, aux nouvelles connaissances. Grâce à ses avantages, internet nous offre tous les moyens de développer notre capacité avec une grande facilité parce que internet est un monde immense où on peut se sentir dans un monde de rêves en faisant des recherches.

Pour conclure, on observe que la civilisation de l'informatique devient très importante dans tous les domaines. Elle nous donne une puissance pour obtenir tout ce qu'on veut et parfois elle garantit la protection de notre vie. Alors, on peut dire que la civilisation de l'informatique qui se développe sans s'arrêter offre des capacités inouïs et très satisfaisantes.

Ece TANER

Bilgi, İyilik ve Kararlılık

Milattan önce yaşamış olan büyük düşünür Konfüçyüs der ki: "Bilgi insanı şüpheden, iyilik acı çekmekten, kararlı olmak da korkudan kurtarır."

İnsanoğlu var olduğundan beri pek çok konuda şüphe içindedir. Kafasındaki soru işaretlerinden kurtulma çabasıdadır. Bunun nedeni insanın gerçeği bilmeye olan ihtiyacı ve gerçeği arama eğilimidir. İnsan eğer bilgiye ulaşamazsa şüphe duymaya başlar ve bu şüphe bilgiye ulaşana kadar devam eder. Şüphe duyma hali insanı rahatsız eden bir süreçtir ve insanı şüpheden kurtaran şey bilgidir. Örneğin; sağlığı bozuk ve ölümcül bir hastalığa yakalanmış olma olasılığı olan bir insan yakın zamanda öleceğinden şüphe duyar ve bu onun için en yıpratıcı süreçtir. Sağlık kontrolünden geçip sağlıklı olduğunu öğrenen bu insan, kendini yiyip bitiren şüpheden kurtulmuş ve bilgiye ulaşmanın verdiği rahatlamaya kavuşmuş olur.

İnsanın var oluş amacı dünyaya bir şeyler katmaktır. Bu nedenle kimse için bir şey yapmayan insan kendini işe yaramaz ve değersiz hisseder. Zaten insanı diğer canlılardan ayıran en önemli özellik çevresine yararlı olabilecek kapasiteye sahip olmasıdır. Eğer insan bu kapasiteyi kullanıp başkalarına iyilik yaparsa, bu onun için en büyük mutluluk kaynağıdır. Çünkü hayatta herkes acı çekebilir ve duyulan acıyı bastırmanın en iyi yolu başkalarının acı çekmesine engel olmaktır. Bu nedenle iyilik insanı acı çekmekten kurtarır. Belli bir yaşa gelmiş, hayatı boyunca sadece bir şeyler tüketmiş, mutsuz bir insanın bundan dolayı acı çekmesi ve zor durumda olanlara yardım etmeye başlaması bu duruma en iyi örnektir.

Kararlı olmak, ne istediğini bilmektir. Ne istediğini bilen bir insan amacına ulaşmak için yürüdüğü yolda karşılaşabileceklerinden dolayı korku duymaz; çünkü amacına odaklanmış ve bu yola başlarken, daha sonra önüne çıkabilecek engelleri göz önünde bulundurmamış ve bazı riskler almıştır. Bu nedenle çok istenilen bir şeyi elde etmenin yolu kararlı olmaktır, çünkü kararlı olmak insanı korkudan kurtarır ve korku insanın hedefine ulaşmasına en büyük engeldir. Bir kimse eğer korkuyorsa, daha kendi içinde yüzleşmekte olduğu sorunları yenememiştir. Örneğin; bir insan çok istediği bir mesleği yapmaya karar verdiğinde onun zorlu yanlarını da kabul eder ve getirebileceği risklerden dolayı korku duymaz. Bundan dolayı istediğimiz şeyi elde etmek için zorluklar karşısında kararlı ve sert bir duruş sergilemeyi bilmeliyiz. Böylece geleceğimizi kurgulamadaki ilk hamlelerimizi oynamış oluruz.

Kardelen EROĞLU

L'Ignorance Sociale et les Valeurs Perdues

La communauté humaine garde les valeurs communes qui les rapprochent les uns aux autres. Ces valeurs communes permettent à la communauté de devenir une société. Les valeurs morales, culturelles et les liens sociaux constituent la base d'une société au sein de laquelle la douleur, la joie et le bonheur sont partagés. Alors, quelles sont ces valeurs et est-ce qu'elles changent dans le temps ?

Chaque individu dans la société est tenu d'avoir la tolérance et le respect envers ses semblables. En effet, la nature humaine est programmée de manière à créer de l'homme un être social si bien que chaque individu est chargé d'assurer la continuité et de protéger les valeurs qui sont nécessaires pour sa survie. En raison de la coexistence dans la même zone sociale, régionale ou géographique, le bon voisinage et l'amitié sont devenus des valeurs nécessaires pour mener une vie sociale en harmonie.

De nos jours, certains événements auxquels nous sommes confrontés dans la société nous permettent de saisir qu'on a commencé à perturber les valeurs sociales qui soutiennent l'unité de la société et la paix qui doit y régner. Par exemple, aujourd'hui on témoigne l'ignorance qui provoque des crimes horribles dans la société: l'extorsion, le harcèlement et la violence contre la femme et les enfants ouvrent des plaies douloureuses sociales. Il faut envisager l'autre aspect qu'une grande majorité dans la société préfère rester désintéressés et insensibles en refusant d'intervenir aux problèmes sociaux afin de protéger leurs propres intérêts.

Dans la société égoïste, le puissant demeure toujours fort tandis que les plus faibles sont laissés à périr. Ensuite, la technologie galopante et les innovations successives jouent des rôles essentiels au niveau de la globalisation qui approfondit l'écart entre les classes sociales en menaçant de plus en plus les valeurs qui vont par conséquent disparaître si elles ne sont pas protégées dans ce processus de changements bouleversants à la suite des «globalisations».

L'intolérance exacerbe la solitude. Si on choisit de s'éloigner de la société, on est condamné à rester dans la solitude. Plus l'individu choisit de s'isoler, plus la décadence sociale est approfondie.

Aujourd'hui, nous sommes trois fois plus riches et nous jouissons des biens du confort qui a manqué à nos grands-parents mais on se demande si l'on est plus heureux qu'eux? Les vers du célèbre poète Nazim Hikmet semblent précisément traduire le devoir de citoyenneté de chacun de nous:

Si je ne brûle pas
Si tu ne brûles pas
Si nous ne nous brûlons pas
Comment on passera de l'obscurité à la lumière.

L'ennui, un vice impitoyable

L'homme se définit particulièrement par ses qualités spirituelles et morales. Il est responsable de ses vices et de ses vertus. L'un des vices est l'ennui qui peut être chassé grâce à l'effort de l'individu à condition qu'il choisisse personnellement un moyen pour la surmonter.

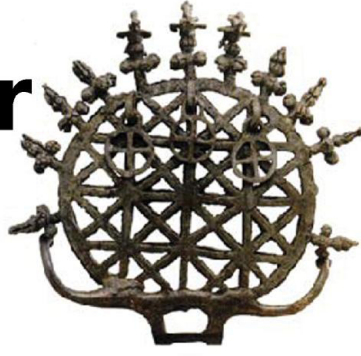
En effet l'ennui ne doit pas avoir une place dans la vie quotidienne d'un être humain et surtout dans une période où celui-ci fait des efforts pour son développement. Lorsqu'un homme a plein de choses à faire, à penser et à dire le temps pour s'ennuyer n'existe pas pour lui. Même s'il s'ennuie de temps en temps, cet ennui lui plaît puisqu'il est indispensable dans la vie quotidienne dans le sens où un travail nous semble parfois fatigant et duquel, à la longue, on se sent ennuyé parce qu'on tombe dans la monotonie; mais en commençant une autre activité on peut s'en libérer, ce genre d'ennui est peut-être indispensable pour notre vie. Grâce à ce besoin de changement pendant nos occupations nous pouvons nous sentir à l'aise moralement et économiquement. Le travail rendu plus gai nous assure aussi la satisfaction et la joie de vivre.

La volonté de réussir en un certain domaine existe chez tous les êtres humains et elle provoque des projets ambitieux. La notion de "l'ambition" peut sembler effrayante à l'oreille de plusieurs gens mais en fait, elle est le premier pas pour arriver au succès. L'ambition de réussir devient chez certaines personnes une habitude qui motive énormément les qualités intellectuelles et morales de l'homme dont celui-ci peut tirer un sens d'existence satisfaisante. Si l'homme connaît une fois le goût de travailler et de réussir sans être esclave de l'ennui, il ne le quitte pas pendant toute sa vie car c'est ce plaisir qui amplifie son dynamisme. Une personne qui s'est habituée à l'activité, à la discipline du travail et à ses exigences est prête à oublier le sens du mot "ennui". C'est ainsi que l'homme une fois habitué à ce système de persévérance ne peut jamais se sentir ennuyé.

Il est vrai que l'homme a absolument besoin des moments d'oisiveté pour calmer sa tête; cependant en ce sens l'ennui est un mot péjoratif pour certaines personnes parce que l'individu sait bien que c'est une illusion qui peut accaparer facilement l'être faible, il voit en lui l'occasion d'interrompre son travail en observant en lui des difficultés et des limites il peut, par conséquent, s'abandonner à un long repos capable de l'éloigner du goût de travail car l'ennui qui dure longtemps peut se transformer en une grande gêne et sans que l'individu puisse s'en libérer, il peut devenir un paresseux qu'on ne peut pas guérir facilement. L'homme peut sentir qu'il ne sert à rien quand il voit qu'il n'est pas utile et intéressant pour les gens qui sont autour de lui et même inutile à lui-même. Une pareille conséquence est une grande désolation pour un être humain qui se définit en effet et agit avec son esprit et son caractère. L'ennui qui dure réveille la passivité en l'homme, c'est pourquoi il est un signe dangereux de faiblesse qu'il faut absolument vaincre.

Hititler

Hititler M.Ö. 2000 dolaylarında Anadolu'ya göç etmiş ve yaklaşık 1000 yıl Mezopotamya'da hüküm sürmüş bir uygarlıktır.

Tam olarak nereden geldiği bilinemeyen bu uygarlık o zamanlar Hatti Beylikleri'nin yaşadığı topraklara yavaş yavaş yerleşmiş, halkla kaynaşmış ve zamanla birleşerek büyümüşlerdir.

Hititler Anadolu'ya yerleştikten sonra büyük bir imparatorluk haline gelirken zamanın en güçlü uygarlıklarını boyundurukları altına alarak ilerlemişlerdir. Yıkılması en zor görünen Babil Uygarlığı'nı bile ele geçirmiş, Babil'in Asma Bahçeleri'ne sahip olmuştur. Küçük bir topluluktan gelen Hititler, savaşlar ve stratejilerle Anadolu Yarımadası'nı kendi ülkeleri haline getirmişlerdir.

Bu durumu sağlayan en güçlü nedenlerden biri de savaş güçleri dışında iyi bir yönetime, hukuk düzenine ve sosyal hayata sahip olmalarıdır. Göçlerinden sonra başkent ilan ettikleri Hattuşaş'ta başa gelen kral I. Hattuşili'den başlayarak yönetimi her zaman düzenli bir şekilde, belirlenen kurallar doğrultusunda ilerlemiş, halkın iyiliği gözetilmiştir. Aynı zamanda adaletli bir düzen de sağlanmıştır. Örneğin; kadın-erkek eşitliği tarihte ilk kez Hititler tarafından uygulanmıştır. Hırsızlık gibi suçların cezalandırılması, boşanma hakkı gibi maddelerle her tutum ve davranış değerlendirilmiş, gereğine göre hükümler verilip halkın mağdur olması önlenmiştir. Bu sayede toplum bir düzen içinde olmuş ve huzurlu bir sosyal ortam sağlanmış, birlik ve beraberlik benimsenmiştir.

Hititler aynı zamanda beraber yaşamaya başladıkları Hattilerin yaşam tarzlarına ve inançlarına da saygılı olmayı başarmışlardır. Hatta bunun akabinde onların tanrılarını da kabul etmişlerdir. Zaten daha sonra aynı hoşgörüyü boyundurukları altına aldıkları diğer devletlerde de göstermişler, özellikle din konusunda hassas davranıp bütün uygarlıkların tanrılarını kabul etmişlerdir. bu yüzden Hititler'in dini "Bin Tanrılı Din" olarak da geçer.

Hititler aynı zamanda kendilerine özgü bir kültür oluşturmaktan da geri kalmamışlardır. Zaman içinde yapılan araştırmalarla Hititler'in kullandıkları diller içinde kendilerine özgü bir dil olan Hititçe de keşfedilmiştir. Hint-Avrupa dil ailesine ait olan bu dil sayesinde Hititler'in Avrupa'dan göç ettikleri düşüncesi güçlenirken, aynı zamanda Hititçe'nin bu dil ailesinin en eski örneği olduğu da ortaya çıkmıştır.

İlklere imza atmaktaki bu başarılarını Mısırlılarla yaptıkları Kadeş Savaşı'ndan sonra Mısır kralı II. Ramses ile imzaladıkları Kadeş Barış Anlaşması'yla da sürdürmüşlerdir. Yakın bir geçmişte keşfedilen bu anlaşma bilinen en eski barış anlaşmasıdır.

M.Ö. 1200 dolaylarına kadar Mezopotamya'da büyük bir uygarlık ve en büyük güç olarak hüküm süren Hititler hem bizim atalarımız olarak, hem de tarihin en büyük uygarlıklarından biri olarak bizim için ve bütün dünya için çok önemli bir uygarlıktır. Şu an başkentlerinin bulunduğu Hattuşaş şehri de UNESCO tarafından Dünya Kültür Mirasları listesinde yer almakta, ortaya çıkardıkları eserler müzelerde korunup sergilenmektedir. Hem bizim kültürümüzün kaynağı, hem de bütün dünya için bazı ilklerin yaşandığı bir ülke olarak Hitit, bu çok yönlülüğüyle ve gücüyle herkesi kendisine hayran bırakmış ve bırakmaktadır.

Bizler de bu toprakların geleceği olarak bu değerli kültürü ve geçmişi korumak için daha çok çaba harcamalı, ona hak ettiği değeri göstermeli ve onu sahiplenmeliyiz.

Hazal ÇÖMEZ

L'Education: pilier ou obstacle de la république?

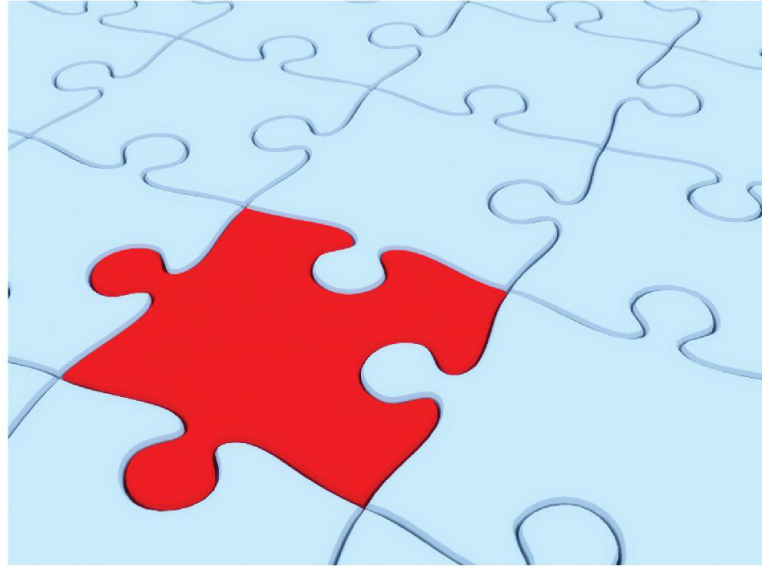
L'éducation devrait avoir le but de viser tous les moyens de «démâquer l'imposture, de terrasser les tyrannies, les usurpations, les préjugés, les mensonges, les superstitions, de lutter pour les persécutés et les opprimés» de manière qu'elle offre à l'homme un art de vivre et un premier pas en vue de le faire plonger dans un cheminement qui va le conduire vers le système politique idéal qui est celui de la république.

Ainsi, il est question de savoir si les écoles sont les lignes de fortification de la république, autrement dit, si elles instaurent une manière d'éclairer l'homme avec les valeurs de la république. Il est évident que l'école est le pilier essentiel de la république, néanmoins elle est parfois utilisée en tant que moyen de propagande en ce qui concerne la question d'assurer la diffusion de l'idéologie d'un régime quelconque. Normalement dans un régime démocratique, l'école semble être le pilier de la république du fait qu'elle crée des citoyens équipés de valeurs républicaines. En effet, l'école diffusant les valeurs de la république telles que la liberté, l'égalité, la fraternité et la laïcité, elle est une institution indispensable en vue d'éduquer les jeunes, car comme le dit Rousseau «former des citoyens n'est pas l'affaire d'un jour, et pour les avoir hommes, il faut les instruire enfants».

De surcroît, comme le dit Condorcet «On ne naît pas pas citoyen, on le devient», c'est pour cela que le citoyen est le fruit de l'éducation. L'école étant l'un des principaux organes, ainsi le pilier de la république, crée des citoyens aspirant à l'atmosphère démocratique basée sur les principes républicains et en même temps une société guerroyant à l'encontre des régimes épouvantables qui prennent pour source des principes despotiques lancés par des oppresseurs considérant leurs propres bénéfices, comme on l'a vu dans l'exemple du printemps arabe.

Cependant, les écoles sont utilisées parfois par des régimes dictatoriaux en tant que moyen de diffusion des idées non pas universelles ou prenant leurs racines des graines de la démocratie, mais au contraire de celles des idées du régime et donc de l'opresseur. En effet, les écoles peuvent devenir non seulement des lieux inculquant les valeurs universelles, mais aussi, comme nous l'ont déjà montré quelques exemples inoubliables, le moyen de procéder au lavage des cerveaux, donc une manière de faire de la propagande. L'exemple du ministère de l'Éducation et de la Propagande du Reich (Reichministerium für Volksaufklärung und Propaganda créé par le régime nazi par Joseph Goebbels dans l'intention d'assurer le lavage des cerveaux des Allemands met en lumière à quel point l'école peut devenir un lieu de propagande où l'on forme des esprits bornés.

De plus, contrairement encore à l'idéal, les écoles peuvent

servir à rendre légitime un système oppresseur: le système éducatif instruisant les jeunes avec ses propres « vérités » peut entraîner l'obéissance envers des tyrans comme on l'a vu durant des années sur les côtes de l'Afrique du Nord avant le printemps arabe.

Pour conclure, les écoles sont les lignes de fortification de la république étant donné qu'elles jouent un rôle clé pour les élèves éduqués avec les valeurs républicaines. Même s'il y a des exemples controversés sur ce rôle de pilier de la république, l'école est un organe essentiel pour la continuité de l'atmosphère démocratique. A cet égard, la république, pour ne pas «avoir des esclaves et les appeler citoyens» devrait mettre en œuvre un système éducatif non seulement local, mais aussi universel, basé sur la raison et la justice.

Muratcan SABUNCU

Hippiler Neden Hippi?

1960'lı yıllar; batı gençliğinin, özellikle de Amerika'daki gençlerin her şeye boş verdikleri ve geleceği düşünmeden, anın tadını çıkararak, zevk aldıkları yıllardır. Çoğunluğu "hippi" olarak adlandırılan bu gençler; gereksiz, boş ve asalak insanlar olarak görülmüştür. Halbuki bu sonucu hazırlayan olaylar, onların böyle davranmasına neden olmuştur. Günümüzde 1960'lar denildiğinde akla ilk gelen kavram olan "hippilik", günümüz gençlerinin de ilgisini çekmektedir.

Amerika'da Vietnam Savaşı, 1950'li yıllara damgasını vuran ve Amerika halkını derinden etkileyen bir olaydır. Birçok Amerikan genci Vietnam'a giderek savaşmıştır. Ondan 10 yıl önce ise 2. Dünya Savaşı'na katılan ABD yine genç vatandaşlarından orduda yararlanmış. Savaşla geçen yıllar boyunca genç insanlar bunalıma girmiştir. İşte bu bunalım sonucu artık 1960'lı yıllarda gençler büyük bir boşluğa düşmüş, "nasıl olsa yarınımız belli değil, bari bugünün keyfini çıkaralım" tarzı bir anlayış içine girmişlerdir. Bu nedenle müziğe, eğlenceye ve hatta kötü geçmişlerini unutmak için uyuşturuculara merak salmışlardır. O dönemlerin ünlü gruplarından The Rolling Stones'un şarkılarından biri olan "Make Love, Not War" sözü -Türkçeye "Savaşmayın, sevişin" olarak çevrilebilir- hippi akımına kapılan gençlerin de mottosu haline gelmiştir. Buradan, savaşın gençlerin artık yaşamak istemedikleri bir felaket olduğu sonucunu da çıkarabiliriz..

Sevgiyi, doğallığı, kardeşliği önemseyen, maddiyata değer vermeyen, hatta banyo bile yapmayan bu gençler, rock müzik festivallerine giderek mutsuzluklarından arınmakla birlikte, bir yandan da LSD, marijuana gibi halüsinojen maddelerle dünyanın mutsuzluğundan kurtulmaya çalışmışlardır. 1960'ların en ünlü grubu sayılabilecek The Beatles'ın "Lucy In The Sky With Diamonds" şarkısı, kelimelerinin baş harfleriyle LSD'ye gönderme yaptığı gibi, sözleriyle de LSD etkilerini anlatır. Örneğin şarkının başında yer alan "Kendini derede bir botta hayal et, gökyüzü marmelat şeklinde ve dünyayı kaleydoskop gibi

görüyorsun." sözleri, LSD'nin halüsinasyonlarını betimler. Bu dönemdeki konser afişleri, broşürler ve ilanlar LSD yazı tipi denilen, halüsinasyonlara benzeyen bir yazı tipiyle yazılmıştır.

Dönemin en başarılı gruplarından Pink Floyd'un o dönemki solisti Syd Barrett de LSD bağımlılığı nedeniyle hayattan kopmuş ve trans halinden çıkamayarak grubu terk etmek zorunda kalmıştır. Aynı şekilde Sex Pistols adlı grubun solisti Sid Vicious da 21 yaşında intihar ederek yaşamına son vermiştir. Buradan anlaşılacağı gibi dönemin gençleri hayatlarından hiç mutlu değildir ve hippilik akımıyla çıkmaya çalıştıkları boşluk, onları ölüme sürükleyebilmiştir.

1960'larda yaşayan gençler, yıllarca acı çektikleri savaşlar nedeniyle hayata ve her şeye karşı isyan edip mutluluğu dünyadan uzaklaşmakta bulmuşlar; bu nedenle umursamaz, plansız ama sevgi dolu olma amacıyla uyuşturucu ve müzikle huzur bulmaya çalışmışlardır. Hem o dönemdeki hem de günümüzdeki büyüklerin bu hippilere serseri, başıboş insanlar olarak bakması, hippilerin neden hippi olduğunu, onların çektiği büyük acılar sonucu bu hale geldiğini bilmemelerinden kaynaklanmaktadır. Sanıldığına aksine hippi olarak tanımlanan insanlar sorumluluklarından kaçmak ve asalak olarak yaşamak için değil, acılara karşı direnebilmek için bu şekilde bir hayat tarzını benimsemişlerdir.

Çağla Deniz KALALI

**İllüstrasyonlar:
Elif KULÖZÜ**

Kadın

Her pazar bütün ekleriyle gazeteler alınır eve. Bu sabah da öyle oldu, ben de asıl gazeteden başlayarak haberleri okumaya başladım. Bir sürü cinayet,tutuklanma haberi,malum seçimlerle ilgili parti başkanlarının neler yaptıkları , Japonya'daki nükleer felaket ve daha bir çok gerekli gereksiz yazı. Gözüm bir habere takıldı: " ..soygun vakasıyla ilgili olarak ikisi kadın 7 kişi tutuklandı." Ve düşündüm ki aslında bu kalıp hep kullanılıyor.

Biz neden tutuklananlardan kadınları belirtme ihtiyacı hissediyoruz ? Neden bir kere de "Onu erkek 13 kişi tutuklandı." diye bir haber okumuyoruz? Kadınların suç işlemesi mi garip yoksa biz sadece suç için değil; her konuda mı kadınları 2.derecede insan olarak görüyoruz ?

"Adam" sözcüğü ,kökeni "Adem"den yani kutsal kitaplara göre yaratılan ilk insanın adından gelir. Şuan kullandığımız anlamıyla erkek demektir. Ama günümüzde insan anlamında da kullanılır. Üstelik bir topluluktan söz edildiğinde de "Adamlar neler yapmış." gibi ifadeler kullanılır. Kısaca, "adam" insandır kadınsa ikinci dereceden insan.

Bunun sadece Türkiye için böyle olduğunu düşünmeyin. Birkaç yüzyıl kadar önce Arap Yarımadası'nda doğan kız çocuklarını diri diri toprağa gömüyorlardı. Bir başka coğrafyada, Çin 'de düşük nüfus politikaları izlendiğinde - ki bu politikalar her aileye sadece bir çocuğu öngörüyordu - anne-babalar(!) doğan kız çocuklarını gömüp,erkek çocuk sahibi olmaya çalışıyorlardı. Zaman geçti , durum değişti mi? Maalesef sanıyorum.

Ortadoğu ülkelerinde ve komşumuz Afganistan'da zaten gördüğümüz gibi kadınlar erkekleri tahrik ettiği gerekçesiyle gözlerini dahi kapatmak zorundalar. Sadece delikli filelerden etrafı görebiliyorlar. Bu suç işlemeyen hapse konmak değil midir? Neden hiçbir ülkede erkekler belki kadınlar tahrik olur diye örtünerek gezmiyor? Tahrik olmak sadece erkekler özgü bir şey olduğundan mı?

Kadına bizim toplumumuzda da az çok niye böyle bakıldığı belki de bir çok şekilde açıklanabilecek bir mesele ama açıkçası bunun kadın için çizilen portreyle çok alakası olduğunu düşünüyorum. Tarih boyunca en azından Türk kadını için çizilen portre "erkeğine yardımcı,ahlaklı, anaç,elinin hamuruyla erkek işine pek fazla karışmayan(!)" cinstendir. Peki bu ne demek? Ahlak sınırlarını neye göre belirliyoruz? Anaç olmak kötü bir özelliktir demiyorum ama "Konu komşu ne der?" uğruna kendini ortadan kaldırmak,eve hapsedmek niye? İstanbul'un bazı semtlerinde değil belki ama Türkiye'nin özellikle doğu kesimlerinde bir adam karısını aldatıp terk etse dahi kadının başka birini sevmeye hakkı yoktur. Kocasından şiddet gören hemen hemen tüm kadınlar aileleri tarafından yine kocalarına gönderilirler.

İslamiyet'in kadını kendini hem fiziken hem sosyal olarak örtünmeye yaklaştırdığından bahsedildiğinde genelde biri şunu söyler : "Yok canım..Cennet anaların ayakları altındadır. Buradaki tezati görebiliyor musunuz? Kadın,sadece insan olduğu için değil de başka insanları doğurduğu için mi değer görmelidir? Veya televizyonlarda mutlaka şu soru duyulur:"Sizin karınıza kızınıza bu olsa ne yapardınız?" Yani başına kötü olaylar gelmiş kadının insan olarak anlamı yok da hani mesele birinin annesi, karısı falan olsa biraz belki üzülebilirdik.

Bir toplumda erkek ve kadın eşit olmalıdır, lafta değil ama pratikte de,dedikodularda, haberlerde , konuşmalarda, toplantılarda , sokakta , her yerde.. Kadın insan olduğu için erkekle eşittir zaten , bu ayrışmayı doğuran toplumdur. Biz,toplumun insanları,karşınızdakini insan gördüğümüz kadar insanızdır aslında. Şimdi asıl soru şu : Siz,toplumun bir bireyi olarak, karşınızdakine nasıl bakıyorsunuz ; siz sadece "insan" olarak bunun neresinde duruyorsunuz?

Nazlı KONGEL

Deneme Tadında Eleştiri

"Ölüm nedir?" gibi sorularla ne birilerinin canını sıkmak istiyorum ne de aklını karıştırmak. Zaten bu konu üstüne konuşmak hem sıkıcı hem de anlamsız; soru boş olunca bir yiğün lafla içini doldurmaya çalışırız çünkü. Benim asıl ilgilendiğim bir çok kişiye göre ilkiyle bağlantılı ama bence ilgisiz. Üstelik bu soru bana ait de değil, onu kısa bir süre için Montaigne'den ödünç almak istiyorum sadece. İşte sorumuzu soruyorum Sayın Montaigne Efendi: Neden korkarız ki ölümden?

"Neden korkarız ölümden?" de oldukça sıkıcı bir soru tıpkı "Ölüm nedir?" gibi. Bu yüzden ben "Neden korkarız ki ölümden sorusunda miniminnacık bir "ki" olduğunu hatırlatmak istiyorum.

Her neyse, konuya dönecek olursak, ya da bir süre daha dönmeyelim. Bana kısa bir süre daha vermen gerekecek Sayın Montaigne; çünkü bir metnin anlaşılması için önce yazarının anlaşılması gerektiğini savunanlardanım (okuyucuya eziyet etmeyi sevdiğimden değil; yanlış anlaşılmasın). Söz konusu denemenin temasıyla Montaigne 'in arasındaki ilişkiye gelince de şunu görürüz: Aile hayatına oldukça bağlı olan Montaigne, çocuklarını onlar daha küçük yaşlarda iken kaybetmiş. Acılı bir baba olarak da kendini " Neden korkarız ki yaşamaktan?" sorusuyla teselli etmeye çalışmış. "Ölüm Üzerine" denemesinde, ağırlıklı olarak genç yaştaki ölümlerle ileriki yaşlardaki ölümler arasında pek de fark olmadığını belirtmesi de bu yüzden kuşkusuz.

"Hiç kimse vaktinden önce ölmüş sayılmaz; çünkü sizden arta kalan zaman da sizden önceki zaman gibi sizin deşildir."

"Hayatınız nerede biterse orada tamam olmuştur."

Başta konuyu ödünç alacağım deyip sonradan sözlerini de kullanmaya başladığım için kızma bana Montaigne. Söylemek istediklerimi senin kadar rahat anlaşılır şekilde anlatamıyorum, her şeyini kısa sürede sahiplenmem de ondandır.

Ölüm; kısa ömürle uzun ömür arasındaki farkı kaldırmış; çünkü yaşayamayanlar için zamanın uzunluğu kısası yokmuş. Montaigne'in değindiği bir başka fikirse (bu arada fikirlerini ve sözlerini kullanıyorum diya bana kızmaya hiç hakkı yok; zira kendisi sürekli Manilius'tan, Seneca'dan, Lucretius'tan alıntılar yapıyor, aramızda kalsın...) yaşadığımız her anın aslında bizi ölüme yaklaştırdığıdır. Başka bir yazarın da dediği gibi: "Yaşamak için nefes alıyoruz, ama aldığımız her nefesle daha çok öldüğümüzü unutuyoruz." Montaigne ise bu konuda: "Hayattan sonra ölümdesiniz; ama hayattayken ölmektesiniz demistir. Eğer hayatla ölüm bu kadar iç içeyse ölüme sandığımız kadar yabancı olmasak gerek.

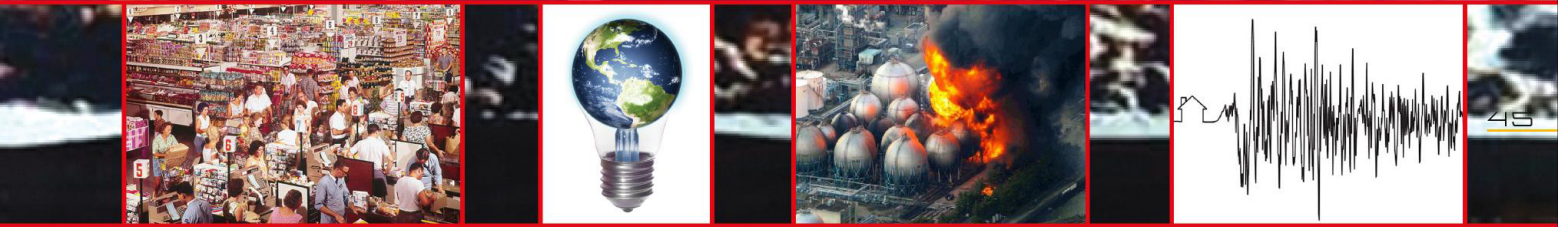
Eski bir Kızılderili atasözü şöyle der: "Ölüm diye bir şey yoktur; sadece dünyaların yer değiştirmesi vardır.". Yani macera ya da fantastik kurgu türü filmlerdeki o hafif mistik havayla söylersek: " Ölüm bir son değil bir başlangıçtır.". Ölüm hayatın tamamlayıcısı, yaşamımızın bir parçasıdır. Sahi " mademki ölümün önüne geçilemez", üstelik de bu kadar yakınız o zaman neden korkarız ki ölümden?

(Montaigne'nin "Ölüm" adlı denemesi üzerine)

Lara TAŞAN

Nükleer Santrale

Gerek Var mı?

Gelişmekte olan ülkelerden biri olan Türkiye-yoğun, genç nüfuslu ve giderek kalabalıklaşan- bu nüfusun ihtiyaçlarını karşılamakta zorlanmakta bu sebeple de gücüne güç katmak için çeşitli yollar aramaktadır. Bu yollardan son zamanlarda en çok gündemde olanı ve konuşulana ise hiç kuşkusuz nükleer enerji ve devlet adamlarının çoğunun kurulması taraftarı olduğu nükleer santraldir. "Peki ama nükleer santral yarar mı sağlar yoksa zarar mı? Olabilecek olumsuzlukları engellemeye bizim teknolojik imkanlarımız yeter mi? Tüm bu riskleri almaya değer mi? Bunları daha doğal bir sürece ve olaya yedirerek bu sorunu aşılabilir mi?" gibi sorular düşünülmeksizin, araştırılmaksızın yapılanları desteklemek ne kadar doğru olabilir? Tartışılmalıdır.

Teknolojik açıdan dünyadaki en büyük gelişme hızına sahip olan Japonya'daki nükleer santralin sızıntı yapma şüphesi tüm dikkatleri bu teknoloji devine çekti. Mart 2011'de yaşanan depremde neredeyse hiç can kaybının yaşanmamasına karşın sızıntı engellenememiş ve dünyayı etkileyebilecek bir tehlike meydana çıkmıştır. Bir tüketim toplumu olan biz ise enerji üretmek yerine var olan enerjimizi idareli kullanmalıyız. Bütün ışıkları ışıl ışıl odalarda oturmaktan hoşlanan, muslukları açık bırakan, kışın evinde kısa kollu ile gezmeyi sevdiği için kaloriferleri sonuna kadar yakan Türk milletinin bu savurganlığı önlenirse böyle büyük ve sonu belli bir kumar oynamasına gerek kalmaz. Nükleer enerji yerine rüzgar, güneş enerjisi gibi

yılın çoğu güneşli geçen daha doğrusu dört mevsimi yaşayan ve devamlı rüzgar alan bu ülkenin bakanlarının, bir deprem ülkesi olan Türkiye'nin fay hattı üzerine nükleer santral kurma hayali de son bulabilir. Çernobil faciasından sonra Rusya'nın bizim topraklarımız üzerindeki projesini sorgulamak hiç mi düşünülemez ya da alınacak bir miktar para vatandaşların sağlığından daha mı önemlidir gibi noktalar atlanmamalıdır. Çernobil'in öldürdüğü ve sakat bıraktığı binlerce insanın yaraları henüz sarılmadı. Facianın etkileri daha yeni yeni hafifliyor. 1900'lerdeki bu olayın etkileri 2000'lerde taşındı. Karşımızdaki bu örneklerle bakarak sağlam ve temkinli adımlar atılmalıdır.

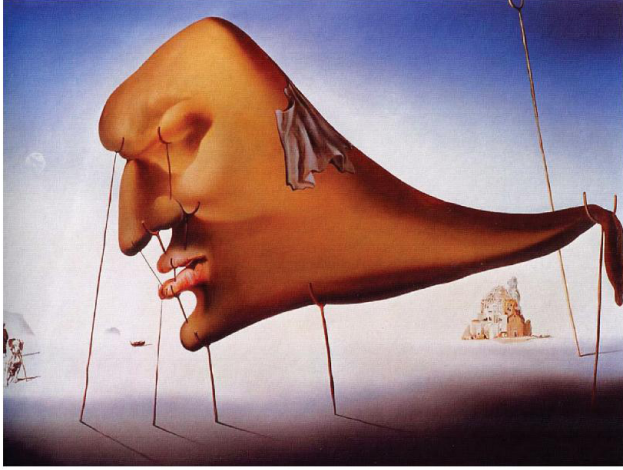
Seksen milyonluk bir nüfusa sahip olan Türkiye'nin daha 1999'da yaşadığı Adapazarı depremi sonucu kaybedilen onca insanın hazin görüntülerini unutmamışken, fay hattı üzerine teknolojik yetersizliklerle, zaten az sayıda olan ormanlarımız kesilerek kurulacak nükleer santralin halkın yararından çok zararına olacağı kanısındayım. Santralin kurulacağı bu bölgede tarım insanların başlıca gelir kaynağıdır; fakat bu proje gerçekleşirse tüm radyasyon tarım ürünlerini etkileyecek ve insanlar işsiz kalacak ya da biz bu radyasyonlu gıdalarla besleneceğiz. Doğal kaynakların doğru bir şekilde kullanılması ile enerji tasarrufu sağlanarak bu yapının oluşumuna gerek kalmaz.

Günde 8 Saat Uyku

Osteoporoz Önemi

Canlılar günlük işlevlerini gerçekleştirebilmek için uykuya ihtiyaç duyarlar. Uyku nedir? Uyku, beynin bir fonksiyonudur. Hiçbir hayati organın tamamen durmadan, vücudun diğer bölümlerinin istirahatata sevk edildiği bir haldir.

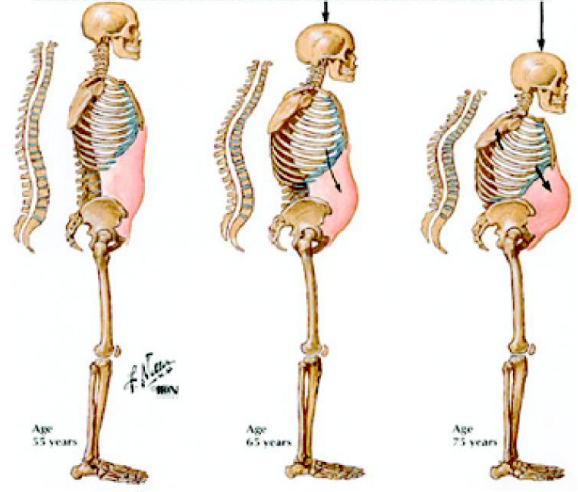
Uyku, 24 saatlik bir döngüde doğal olarak yerini almaktadır. Vücudun dinlenmesi, beynin bir gün önce aldığı bilgiyi işlemesi, hafızanın yeniden yapılandırılması ve psikolojik yenilenme için uyku şarttır.

Bir insanın günlük uyku ihtiyacını karşılayabilmesi için 8 saatlik uyku yeterlidir. En azından yıllardan beri bilinen budur; ancak yapılan bir araştırmaya göre ortaya şöyle bir denklem çıkmaktadır; 60 yıl yaşadığı varsayılan sıradan bir insan, ömrünün 15 yılını çocuklukla, 15 yılını yetişkinlikle, 20 yılını da uykuda geçirmektedir ki bu hesapla geriye 10 yıl kalmaktadır. Oysa, bu aynı sıradan insan, 8 yerine 4 saat uyursa, ömrünün sadece 10 yılını uykuda geçirecek ve böylece 10 sene daha fazla yaşamış olacaktır.

Erdal Demirkıran, "Akli başında olan hiçbir insan ömrünün üçte birini yastığa başıslamaz." mantığıyla yola çıkarak yazdığı "Sadece Aptallar 8 Saat Uyur" adlı kitabında, ideal uyku süresinin en az uyuyabildiğimiz süre olması gerektiğini söylerken, insanların "günde 8 saat uyku" önyargısından bir an önce kurtulmalarının altını çizmektedir. Kitabında; Da Vinci, Newton, Edison, Dostoyevski gibi dünya tarihinde önemli yere sahip "öncülerin" çalışma düzenlerinden bahsetmekte ve günde yalnızca 2-3 saat uykunun nasıl yeterli olabileceğini gerçek örneklerle kanıtlamaktadır.

Uyku, kuşkusuz, hiçbir insanın tamamen vazgeçemeyeceği "günün en tatlı anları"ndan biri; ancak saat hesabına baktığımızda insan ömründen de çok büyük bir kayıp. Önemli olan bu ikisi arasında iyi bir denge kurmak ve yalnızca fiziksel gereksinimimizi karşılayabilecek kadar uyumayı başarmak.

Osteoporoz, çağımızın "sinsice" ilerleyen hastalıklar kategorisine konulabilir. İsmi halk arasında "kemik erimesi" olarak bilinir. Birçokları bu hastalığı genç yaşında önemsemeyen, yaşları ilerledikçe ne kadar da önemli bir hastalık olduğunun farkına varmaya başlarlar. İşin kötü yanı da bu denilebilir çünkü osteoporozun belli bir yaştan sonra tedavisi çok zordur ancak erken yaşlarda beslenme alışkanlıkları ve hayat tarzının değiştirilmesiyle hastalığın önüne geçilebilmektedir.

Dünya Sağlık Örgütü'nün yaptığı açıklamaya göre, dünyadaki kadınların %57'si osteoporozla savaşırken, erkeklerin ise %12 si bu hastalığa maruz kalmaktadır. Buradan da çıkarabileceğimiz üzere dünyadaki kadınların yarısından fazlası kemik erimesi problemiyle karşı karşıya. Öncelikle kemik erimesinin ne olduğunun üzerinde durmak gerekirse şöyle bir tanım verebiliriz: Kemik çeşitli mineral ve kalsiyum kayıpları veya eksikliği dolayısıyla zamanla sertliğini kaybedip yumuşaması, erimesidir. Dolayısıyla birçok sebebi olmasına rağmen birinci sebep kalsiyum eksikliğidir. Sigara içmek, alkol tüketmek ve D vitamini eksikliği de osteoporozun diğer başlıca nedenleridir.

İnsanların, özellikle genç kızların ve orta yaşlı hanımların osteoporozdan korunmasının başlıca yolu bol bol süt ve süt ürünleri tüketmeleridir. Sadece süt, yoğurt gibi gıdalarda kemikler için gereken kalsiyum, D vitamini ve kaslar için gerekli olan protein vardır. Türkiye Sağlık Bakanlığı'ndan yapılan açıklamaya göre her gün iki bardak süt (500 ml) osteoporoz riskini %80-90 oranında azaltmaktadır; fakat süt ürünlerinin 60 yaş ve sonrasında tüketilmesi çok da fayda sağlamamaktadır. Asıl olarak 18-40 yaşları arasında bol bol süt tüketilmesi kemiklerin sağlam yapı kazanmasına ve ileriki yaşlarda kolay kolay kemiklerin erimemesini sağlar. İşin daha da derinine inmek gerekirse, ilk 6 ay anne sütü ile beslenmemiş çocuklarda da ileriki yaşlarda osteoporoz görülme ihtimali %90'dır, çünkü bu bebeklerin kemikleri yeterli kalsiyum alamadığı için gelişemez ve sağlamlık kazanamaz. Süt, süt proteini dediğimiz laktozu içerdiği için kaslara sağlamlık kazandırır. Kemiklerin sağlam durması kasların sağlam durmasıyla doğru orantılıdır. Kısacası geçmişte alınan iyi yemekler geleceğe de yararlıdır.

Özellikle çocuk yaşta sevilmeyle ve tabiri caizse öğrenilerek bakılan sütün ilerdeki birçok hastalığın tedavisinde önemli rolü vardır. Genç yaşta yapılan egzersizlerin ve sporun vücut iskeletinin oturmasındaki önemi yadriganamaz. Bu yüzden burada ailelere büyük görev düşüyor. Çocuklarının büyüyünce sıkıntı çekmelerini istemiyorlarsa öğünlerde yoğurt, kahvaltıda peynir ve süt gibi gıdaları çocuklarına bol bol tüketmeleridir.

Nietzsche'yi Başka Okumak

19. yüzyılın ortaları...
Yıl 1844... Aylardan
ekim... Hava soğuktu
belki de, tüm felsefe
tarihine damgasını
vuracak bir Alman doğdu
Röcken adlı minik bir
kasabada: Friedrich
Nietzsche. Sinirli mizacı
herkesçe bilinir, peki ya
ümitsizliği hakkında
söylenenler
ne derece doğrudur,
bilinmez. "Felsefeye
atıldığı ilk yıllarda
kimsenin tanımadığı,
hatta yazdığı ilk kitap
neredeyse satılmayan,
yalnız, acılı filozofu
ne kadar doğru
anlayabilmişiz?"
bugün, esas bunu
düşünmek gerek.

Site-specific sculptural installation by Scott Roberts (2006)

Nietzsche'nin de ilk
zamanlar çok etkilendiği

iki kaynak filozoftan biri olan Schopenhauer'a göre (diğeri Wagner'dir) en kötüsü bir filozof için; anlayışlamamak değil, yanlış anlayışlamaktır. Bu doğrultuda düşünüldüğünde, özellikle "Nietzsche Ağladığında" adlı romana bakıldığında Nietzsche ümitsiz, ihaneti tatmış, yapayalnız bir adamdır. Bu roman her roman gibi kurmaca bir metin olmakla beraber Irvin D. Yalom'un üstün felsefi bilgisi ve araştırmaları sonucunda gerçekliği kısmen yansıtırsa da Nietzsche'yi ve onun felsefesini okuyan birine farklı yorumlar yaptırtabilmektedir. Kişilik olarak melankolik ve belki de saldırgan olarak nitelendirilebileceğimiz bu düşünceli filozofun felsefesi esasta neşelidir bile. Öyle bir filozof düşünün ki bu adam şiirler yazar ve hatta felsefeyi şen bir bilime dönüştürmeyi ister. Öyleyse Nietzsche'yi okumak düz bir cümlelerin sadece ilk bakışta görünen anlamını değil; aynı zamanda arkasında gizlenen imayı da görebilmektir.

"Nietzsche Ağladığında" kitabında şöyle bir cümle yer almaktadır; "... Tanrı'yi öldürmüştü.", bahsedilen kişi, yani Tanrı'yi öldüren kişi Nietzsche'dir. Yalnızca "Tanrı" sözcüğünün baş harfinin büyük olmasından bile söz edilen tanrının Hıristiyan tanrısı olduğu sonucuna varılabilir. Bu cümlede "Tanrı öldü. Onu, biz öldürdük, hepimiz.", ifadesine bir gönderme vardır. Esasta Nietzsche, Ortaçağ'ın karanlığı boyunca, her şeyin cevabını kaynağını bilmediği bir güçte, Tanrı'da arayan bir insanlığa seslenmiştir. Artık, Aydınlanma'yla insanlık bazı şeylerin cevabını Tanrı'da değil, kendinde aramaya başlamıştır. Nietzsche'den birkaç yüzyıl önce, modern felsefenin ilk filozofu sayılan Descartes, "Düşünüyorum, öyleyse varım.", demiş

kendi varlığını kendisinden yola çıkararak açıklamıştır; hatta kendisi varsa, kendisini ve içinde yaşadığı mükemmel düzeni var eden bir Tanrı'nın varlığına ikna olmuştur. Kant metafizik konularda yorumda bulunmanın yanlışlığını öne sürmüştü, Tanrı hakkında bir açıklama getirmenin yanlış olacağına inanmıştır. Nietzsche'nin asıl kast ettiği budur; artık insan cevapları Tanrı'da değil, dışarıda hatta kendisinde aramaktadır. Kim bilir, bir yüzyıl boyunca ateist diye yargılanan bu filozof belki de Tanrı inancına sahipti?

Nietzsche ümitsiz de değildir esasta, felsefesi oldukça neşelidir. Hatta o, geleceğe ümitle bakmak ister. Bu durum şiirlerinin de yer aldığı "Şen Bilim" kitabının şu bölümünde görülebilir: " Bundan böyle hangi düşüncenin yaşamımın nedeni, güvenesi, tatlılığı olacağını, şeylerde güzel olanı, zorunlu olanı görmek için, öğrendikçe öğrenmek istiyorum. Öğrenince, şeyleri güzelleştiren biri olacağım. Amor fati (yazgı sevdası). Bundan sonra benim aşkım bu olsun. Çirkin olana savaş açmak istemiyorum, suçlamak istemiyorum, suçlayanları suçlamak istemiyorum. Benim değillemem, genelde her şeyi hesaba katarak uzağa bakmak, başımı çevirmek olacak: Günün birinde bir evetleyeci olmak isterim ben." Bu noktada Nietzsche'nin felsefesini hem ümitli hem de değerler yaratan bir felsefe olarak nitelendirebiliriz. Öyleyse Nietzsche'ye "nihilist" sıfatını bir çırpıda yakıştıranlar belki bir kez daha düşünürler. Doğrudur, Nietzsche özellikle "Putların Batışı" kitabında her şeyi, tüm putlaştırılan değerleri yıkması "çekiçle felsefe yapmıştır"; halbuki gene o, tüm insanlığa Zerdüş'tü yollamış ("Böyle Buyurdu Zerdüş"- Nietzsche'nin en çok okunan kitaplarından biridir.) ve Zerdüş'tün tüm insanlığa logosu göstermesini istemiştir (logos; akıl, hatta tüm düzene hükmeden genel yasa olarak düşünülebilir). O zamandır ki yaşını almış insanlık Tanrı'nın ölümünü de kabullenmeye başlamıştır.

Esasen söylenmek istenen şudur ki Nietzsche düz okunmalıdır. O, tıpkı bir felsefecinin yapacağı gibi, bir bilim adamının aksine, anlamları gizler, açıklamaz. Nietzsche'nin felsefe tarihine damgasını vurduğu açıktır, anlamları öylece söylemesi beklenemez. Bu yüzden onu önce okuyun, sonra düşünün, daha sonra bir kez daha düşünün. Unutulmamalıdır ki anlamaya çalışmak yanlış anlamaktan her zaman daha iyidir.

Sanayi Devrimi ve Osmanlı Devleti Üzerine Etkileri

Sanayi Devrimi 17. Yüzyılın sonlarından itibaren kullanılmaya başlanan buhar gücü sayesinde dünya üzerinde değişen ulaşım, teknik ve üretim alanlarındaki gelişmelere verilen addır. Daha önceleri ilkel yöntemlerle yapılan

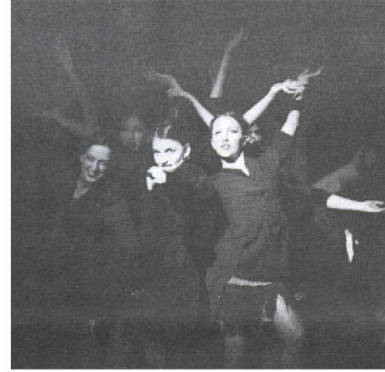
tarımdan makine gücüne geçilmesiyle tarımsal alanda, coğrafi keşiflerden sonra Avrupa'da biriken sermaye ve ticaret yolları sayesinde ulaşım alanında, fabrikaların kurulmasıyla da sanayi alanında büyük gelişmeler yaşanmasını sağlayan Sanayi Devrimi, üretimi arttırıp maliyeti düşürürken, artan hammadde ve pazar ihtiyacı dünya devletleri arasında rekabetin de artmasına neden olmuştur.

Makineleşmeyle beraber zanaatkarlar ve atölyeleri yok olup yerlerini fabrikalara bıraktı. Bütün bunlar sömürgecilik hareketini hızlandırdı. Osmanlı Devleti gibi, çağın yeniliklerine uyum sağlayamamış, bu hızlı makineleşme ve sömürgecilik hareketine ayak uyduramamış ülkeler, Hollanda, İngiltere gibi ülkelerin pazar yeri haline geldiler. Ülkeye dışarıdan giren mallar Osmanlı sanayisinin gelişmesini önledi ve Osmanlı Devleti'nin sahip olduğu az miktarda paranın da yabancı ülkelerin eline geçmesine neden oldu.

Kısaca Osmanlı bu gibi kapitalist devletlerin siyasi anlamda olmasa da ekonomik anlamda bir sömürgesi haline geldi. Eğer Osmanlı Devleti bu gelişmeleri takip edebilseydi günümüz Türkiye'si nasıl olurdu tahmin etmek güç. Burjuvazinin ve kapitalist düzenin kölesi haline gelen işçi sınıfının yaşadığı zorluklar ve kötü şartlar, onları birlik olmaya, sendikalar kurup haklarını korumaya itmştir. Bu gibi bir direncin aynı şartlar altında Osmanlı halkında oluşması düşünülemez; çünkü bu halk yüzyıllardır kul zihniyetiyle baskın bir otorite egemenliğinde yaşamış. Ama yine de Osmanlı Devleti'nin ve Türk halkının geleceğinin şimdikinden çok farklı bir yerde olabileceği de bir gerçek.

Deniz ÖZERDOĞAN

Tiyatro Bir Eğitim Aracı mıdır?

>> Moulin Rouge Tefvik d'Or 2011'de "Conseiller Culturel" özel ödülü aldı.

Tiyatro; oyuncular tarafından seyircilerin izlemesi için hazırlanmış sahne gösterisidir. Tiyatro eserinin diğer türlerden en önemli farkı; okumak ve dinlemek için yazılmış olmaması, sahnede seyirci önünde oynanmasıdır. Bu nedenle tiyatro bir sahne aynı zamanda da bir gösteri sanatıdır. Değer ölçüsü izleyenin anlayışına bağlıdır. Gerçeğe uyarlanmış karakterleri ve canlı olarak sahnelenmesiyle tiyatro insan psikolojisine hitap eder.

Tiyatronun toplumsal etkilerinden biri düşünme biçimleri ve kültür düzeyleri farklı bireyleri bir araya getirmesidir. Tiyatro direkt olarak toplumdaki beslenir; bireylerin yaşam tarzları, ahlaki yapıları, gelenek ve görenekleri, ekonomik faaliyetleri oyunlarda yer tutar. Böylece toplum yalnızca kendisinin değil; birçok farklı etnik köken hakkında bilgi sahibi olur, kendisini muhakeme etme yeteneğini kazanır.

Tiyatronun 18. yüzyıla kadar eski antik çağlardan etkilenmesine karşın günümüzde kişilerin ilgi alanlarının değişmesi ve toplumların gelişmişlik düzeylerinin artmasıyla yeni arayışlar içine girilmiş, kültürel ve popüler tiyatro anlayışı ortaya çıkmıştır. Kültürel tiyatronun anlaşılabilir yorumlanabilmesi için ileri düzeyde bir eğitim gerekmektedir. Bu tiyatro anlayışı sayesinde eleştiriler yapılmaya başlanmış, toplumun güzellikleri ortaya konulmuş, özgürlük girişimleri meydana gelmiştir. Yani tiyatro sayesinde toplum kendisinin sahnede yansımalarını görmüş, doğru ve yanlış daha iyi ayırt etmiştir; bu da tiyatroyu halkın eğitim aracı yapar. Popüler tiyatro ise daha çok eğlendirici özelliklerini ortaya çıkmasını sağlamıştır. Bu sayede toplum kendini daha iyi tanımış, gerçeklik ortaya çıkmıştır.

19. yüzyıldan günümüze kadar olan süreçte tiyatro çok tabakalı bir yapıya kavuşmuş, bu dönemde estetik kaygı taşıyan kültürel tiyatro anlayışı hakim olmuştur. Günümüzde yazarın tutumuna göre oynanan roller değişmekte, seyirciye ne aşılacak isteniyorsa bu oyuna yansıtılmakta, böylece izleyici farklı bir yolla yeni şeyler öğrenmenin keyfine varmaktadır. Aynı zamanda ticari amaç güderek seyircinin seyretmek istediğini ona veren popüler tiyatro da bu alanda söz sahibidir. Bu durumda popüler tiyatronun insanlar üzerindeki belirgin bir öğretici veya geliştirici etkisinden bahsedemeyiz. Sadece seyirciye hoş zaman geçirtip bilinen güncel olaylar tekrarlanmaktadır; fakat kültürel tiyatro izleyiciyi bilinmeyen diyarlara götürmekte aynı zamanda toplumun değer yargılarını geliştirmektedir. Bunu da izleyicinin beğenisini kazanarak yaptığı gerçektir. Eğitim amacı güden tiyatro kültürel tiyatrodur.

Beril ÇAKIRCA

Ağrı Kesiciler Bağımlılık Yapıyor!

Bir çok yerli ve yabancı doktorun, bilim adamının yaptığı araştırmalara göre ağrı kesici ilaçların müptelası olmak mümkündür. Araştırmalar, bireylerin bilinçli tüketmesi gereken bu ilaçların günümüzde en çok rağbet gören ilaçlar olduğunu ortaya koymuştur.

Son zamanlarda yayın organlarında sağlık sorunlarına eskiye nazaran daha çok yer verildiğinin ve halkın bilinçlendirilmeye çalışıldığının hiç şüphesiz herkes farkındadır. Bu program ve metinlerle beraber bilir kişilerin açıklama ve araştırmaları da önem kazanmıştır. Günümüz sorunlarından biri gereksiz ilaç kullanımıdır. Bireyler bilinçsizce yapılan alışverişlerin sonunun nereye varabileceğini bilmemektedir. En masum görülen ağrı kesiciler alkol ve uyuşturucu gibi bağımlılık yapmakta, bununla beraber organlara büyük zararlar vermektedir.

Eczacılar Odası Başkanının yaptığı açıklamaya göre en çok satılan ilaçlar arasında ağrı kesiciler, bunlar arasında da en pahalısının daha çok talep gördüğü saptanmıştır. Bu durum halkımızın bilinçsizliğini gözler önüne sermektedir. İnsanlar içeriklerini bilmedikleri, reçetesiz satılan bu ilaçları en ufak bir ağrıda kullanmaktan çekinmemekte veya doktorlar reçetelere ağrı kesicileri eklemekten kaçınmamaktadır. Bu bilinçsizlik hiç şüphesiz en çok ilaç firmalarının ve bazı doktorların işine gelmektedir.

Birçok doktor ayda ortalama 15 ağrı kesici kullanan birinin bağımlı olduğunu ve bunun her 100 kişiden 2sinde tespit edildiğini gelecek yıllarda ise bu oranın bir hayli artmasının beklendiğini söylemiştir. Amerika'da bir üniversitenin

araştırmasına göre ağrı kesiciler bağımlı kişilerde etkisini göstermemeye başlıyor ve bu durum hastayı daha çok ilaç almaya itiyor. Bu yetersizlik, doktorlar tarafından yoksunluk belirtisi olarak algılanıyor. Ve hastaya "bağımlı" teşhisi konuyor. Hasta çoğu bağımlılıkta olduğu gibi durumunu reddediyor. Bu nedenle de ağrı kesici bağımlılığı alkol ve uyuşturucu bağımlılığına benzetiliyor. Bağımlılığın tedavisi ise arınma ve temizlenme yolu ile 2 ay kadar bir süre içinde mümkün oluyor. Bağımlılığın yol açtığı hastalıklar da bu rahatsızlığın diğer yüzü. Uzmanlar yorgunluk, unutkanlık, dikkat ve enerji eksikliğinin yanı sıra mide, böbrek ve onikiparmak bağırsağı gibi sindirim ve boşaltım sistemlerinin de zarar göreceğini fakat en büyük riski kalbin taşıdığını belirtmişlerdir. Ağrı kesiciler geçici olarak damar daralmasına neden olduklarından bireyin kalp krizi geçirme ve ölme ihtimalini ortaya koymaktadır.

Hayatımızı kolaylaştırmak için üretilmiş ilaçlar bireylerin bilinçsiz kullanımı sonucunda tehlike arz etmektedir. Rahatlamak için aldığımız ağrı kesiciler ağrıları dindirir de içeriklerini bilmediğimizden, bünyemizi tanımadığımızdan yarardan daha çok zararlı olabilmektedirler. Unutmayalım ki tıp sektörü bu ilaçları bilinçli kullanıma uygun olarak üretmiş ve tüketicilere sunmuştur. Hiç bir ilaç tavsiye üzerine veya kulaktan dolma bilgiyle alınmamalıdır. Yan etkileri ve tehlikeleri göz ardı edilmemelidir.

Bir Varmış Bir Yokmuş

Bir varmış bir yokmuş...
Evvel zaman içinde kalbur saman içinde.
Bir zamanlar küçük bir kız varmış,
sokakları içinde.
Dedesi ona balon almış.
Anneanesi ona kumpir almış.
Kız tulumba tatlısı istemiş,
Ondan da almış.
Ailenin ilk torunuymuş o.
Herkesin ilk göz ağrısıymış...
El bebek gül bebekmiş.
Sonra o kız büyümüş, olmuş 16 yaşında bir genç kız.
O büyümüş büyümesine ama dedesiyle anneanesi de
yaşlanmışlar zaman geçtikçe...
Her şey toz pembe değilmiş yaşlılıkta...
Bir gün dede hastalanmış.
Teşhisi konmuş hastalığının: Kanser...
Dedenin çok canı yanmış teşhis konana kadar.
Ağrıları dinmemiş bir türlü.
Ama hiçbir şey belli etmemiş torununa.
Hep güçlü görünmüş.
Sonra çok riskli olmasına rağmen ameliyat olmaya
karar vermiş.
Torununa son kez bakarmışcasına bakmış dede,
ameliyata girmeden önce.
O bakış, torunun zihnine kazınmış, gitmemiş gözlerinin
önünden bir ömür boyu.
Sarılmışlar sıkıca ve ayrılmışlar.
Anneaneye de söz vermiş onu yalnız
bırakmayacağına dair,
Ameliyat masasından sağ salim kalkacağına söz
vermiş...
Sonunda ameliyat bitmiş, anneannenin gözleri bu kez
üzüntüden değil mutluluktan yaşamış.
Dede tutmuş sözünü, açmış gözlerini ameliyattan sonra.
Torun, anne ve babasıyla dedeyi ziyarete gitmiş hastaneye.
Hayat tesadüflerle doludur ya,
O hastane, torunun doğduğu hastaneymiş,
Dedenin kaldığı oda da torunun doğduğu odanın yanındaki odaymış.
16 yıl önce orada yaşanan mutluluklar
16 yıl sonra yerini mutsuzluğa bırakmış...
Dede, torununun ziyaretinin ertesi günü kapamış gözlerini oğlunun kollarında.
16 yıl önce heyecanla ve sevinçle ilk torununu görmeye geldiği hastanede ölmüş dede...
Gözyaşları sel olmuş akmış.
Torun, içindeki çocuğu susturamamış.
Hatıraları onu bir türlü rahat bırakmamış.
Gitmemiş gözlerinin önünden dedenin o bakışı.
Ağlamış, ağlamış...
Çok özlemiş dedesini.
Sokaklarda, bir eliyle anneanesinin elini bir eliyle dedesinin elini tutmayı da özlemiş.
Balon almayı da özlemiş.
Tulumba tatlısının kokusunu da.
Kumpir yemeyi de özlemiş.
Dedesinin torununu uğurlarken pencereden el sallamasını da.
Çok özlemiş kız her şeyi.
Ama kavuşamamış bir daha ona
Cenazesine dahi gitmemiş
Onu hep mutlu haliyle hatırlamak istemiş.
Sadece o bakışını unutamamış bir daha.
Bu yüzden de onun anısına bu yazıyı yazmaya karar vermiş.
Kendisini ona borçlu hissetmiş
Belki bir yazıyla ödenecek bir borç değilmiş bu ama,
Kız içindekileri paylaşmak ve sormak istemiş:
Kim özlemez ki bir daha göremeyeceği dedesini?

Yasemin KIR

Alacalı Karga

Ben bir alacalı kargayım.
Kaç asırdır uçarım şu safir kabuklu ceviz üzerinde.
Ben bir alacalı kargayım,
Altın Kafesli şu toprağın içinde.

Uyanırım her gün farklı bir dalda,
Bazen batıda bazen doğuda.
Derdim tasam yok,gönlüm hovarda.
Görülmez böyle zenginlik başka bir cihanda.

Bir yanda Haliç,bir yanda Kumkapı,
karşıda kızıl yapraklı erik ağaçları.
Kız Kulesi göz kırpar,
kızarı Eminönü'nün yanakları.

Haydarpaşa uyanır Topkapı'ya selam verir.
Altındır bulunmaz,elalem kıskanır.
Bu servet toprağa sığmaz,
Aşar gider taşır.

Can KESKİN

L'HÔTESSE DE L'AIR

Elle est comme un petit oiseau
Elle a des ailes en écharpe
Elle est toujours chic avec son chapeau

Les repas, les boissons dansent avec elle
Dans le couloir du grand oiseau blanc
Quand il y a du vent

Et quand l'oiseau blanc balance
Elle est comme une comédienne
Avec ses gestes de main et de bouche

Son sourire brille dans le ciel
Comme un soleil
Tous les voyageurs l'aiment beaucoup

Mina ERDEM

Les PLA font rimer les sons

Je m'appelle Gaston
Je viens du Japon
Je suis maçon
Je fais de belles maisons
J'aime la tarte au citron
Pour mon anniversaire, je veux un nouveau pantalon
Ce que je préfère, ce sont les bonbons
J'envoie des bonbons à mon garçon
Il fait de l'équitation
Samedi prochain, je vais assister à une compétition
J'espère qu'il va être champion
S'il gagne je vais lui donner un médaillon

Defne ANTIKA

J'adore aller au Japon pour manger des bonbons
Je dois écrire des rédactions
Je cherche mon baïllon mais je trouve une boisson
La boisson a le goût du citron
Je chante une chanson dans une compétition
Je participe à un cours de natation
Je nage dans la mer et je vois beaucoup de poissons

Je propose à mon cousin d'aller faire les magasins
Son voisin nous donne du pain
Il est marocain et il aime les lapins
Nous nous promenons dans un jardin
Nous marchons sur un chemin
Et enfin
Nous rentrons chez nous dans le Limousin

Serra OLCAY

J'ai eu un point
J'ai pris un bain
J'ai bu du vin
Dans un magasin

J'ai acheté un lapin
Pour mon cousin
Il s'appelle Martin
Il aime le pain

Selen TAYLAN

Bonjour, je m'appelle Fabien
Je suis informaticien
Et j'habite à Turin
J'ai deux gamins qui s'appellent Damien et Michelin
Ils apprennent l'italien
Ils travaillent très bien
Ils adorent manger des plats américains
Ils aiment jouer avec leurs amis africains
J'emmène les enfants chez leur oncle Martin
Et leur petit cousin

Aslı Su ÇORUK

Il s'appelle Christian
Généralement, il est amusant et souriant
Il est intéressant mais il peut être méchant
Il habite dans un appartement blanc
Il a l'accent d'un enfant
Il parle rarement

Ece TÜYLÜ

Je m'appelle Gaston
J'habite avec ma famille à Lyon
J'ai un frère qui s'appelle Platon
J'aime beaucoup voyager en avion
Quand je suis fatigué, je reste à la maison
J'adore dessiner des images avec mon crayon
J'envoie des messages à mon ami Léon
J'achète un gâteau pour l'anniversaire de Platon

Gizem DAL

Maniler

Bir gezgin idim kırdı
Orda rast geldim sana
Yüz vermedin Beyoğlu
İçim ağlar kana kana

Yarkın ŞANLI

Dağlar taşlar inledi
Yarım beni görmedi
Ne kadar denesem de
Gönül onu silmedi

Cansu DENİZER

Yarın kara gözleri
Bilir güzel sözleri
Eğer değer vermezsen
Gider ele elleri

Çisem TOSUN

Yarım yanaklarım al
Gel beni babamdan al
Almazsan beni küserim
Ele derim beni al

İpek ÖZGEN

Altınlar tomar tomar
Gönüm hep seni arar
Bu dünya Süleyman'a mı kalmış
Bu sarhoşa kalsa ne yazar

Elçin DAYANIR

Şerbeti bana bana
Oldu sana kemal paşa
Divan çökecek alimallah
N'olur şu fakire versen bir daha?

Elçin DAYANIR

Evden çıkma göz olur
Ala gözlerin söz olur
Baban seni verse bi de
Seneye şenlik kismet olur

Alara ATAKOL

Gökte uçar martılar
Eser yerde meltemler
Ben kendime hür derdim
Askere gönderdiler

Deniz KEPENEK

Deniz mavi serinlik
Dalgalardan ferahlık
Huzur verir insana
Sonsuz bir derinlik

Eslin BEYHAN

Seve seve gelsene
Aşk şarabını içsene
Sensiz geçmez bu hasat
Artık naz etmesene

Melis SEMERCİ

Gül gül ile bülbülüm
Şol kış ile sümbülüm
Güneş seni açsın da
Görsün seni gül yüzüm

Zeynep CAMUŞCU

Düşündüm bulamadım
Maalesef anlamadım
Aşkın ne olduğunu
Kimseyi saramadım

Tılsım YİĞİT

Gül mü verdi koy yana
Koklarsın doya doya
Sevinir sevdiğin
Gidersen yakınına

Tılsım YİĞİT

Seviyor mu gönülden
Ne kadar derinden
Diye düşüneneğine
Git bak bir pencereden

Tılsım YİĞİT

Gündüzümsün gecemsin
Bilmem, nerelerdesin
Arar dururum seni
Kim bilir kimlerlesin

Anais TANYER

Lapa lapa kar yağar,
Gelinlik giyer dağlar,
Kış mevsiminin hüznü,
Doğada sessizlik var..

Aslı NEMUTLU

1. Güllerin kokusudur
Yarın kirpiği oktur
Sen bana varmazsan yar
Kalbin kederi çoktur.
2. Saman alevi gibi
Bu gönül çok hercai
O da seni sevmezse
Üzülme bundan gayri
3. Karanlıkta raks eder
Gözleri beni süzer
Babamın ona sözü
Yarın bağrını deşer

4. Şems'in yolu göründü
Kader onu götürdü
Konya'nın Rumi'sine
Nurdan oldu bir örtü

5. Çeşmenin suyu akar
Ceylanlar koşar oynar
Ben yare kavuşunca
Bizim köy bayram yapar

6. Tüm çocuklar kırlarda
Kalbimi verdim sana
Sen de beni sevince
Güller açar ovada

7. Bülbülün billur sesi
Gülün kırmızı rengi
Gözleri ala yarım
Yakıyor yüreğimi

Deniz ÖZERDOĞAN

Selvi boylu nur yüzlü,
Kömür gözlü hoş sözlü,
Bu şuh kalbimi çaldı,
Bir bakışı çok gördü.

Kardelen EROĞLU

Kim kiminle nerede,
Yosun suyla derede,
Sen benim olmasan da ,
Benim kalbim hep sende..

Beren SABUNCU

Sen benimsin , benimki
Benim kalbim seninki
Sorarlarsa utanma
De, O güzel benimki

Deniz GÖNEN

Bahçelerdeki narlar
Çiçekler açmış bağlar
Yar bana artık gelmez
Benim içim kan ağlar

Elmalar yere düştü
Sevgililer öpüştü
Ah benim nazlı yarım
Kimler ile görüştü

Renkleri güzel güller
Nasıl sana benzerler
Eğer beni sevmezsen
Bir gün sana küserler

Ağaçlar çiçek açmış
Yar başkasına bakmış
Yüreğim kan ağlıyor
Beni neden bırakmış?

Gökyüzünde kuş uçar
Yıldızlar ışık saçar
Sevgilimin gözleri
Nasıl da güzel bakar

**(Fransızcadaki
"Le Cid"e atıf)**

Rodrigue:
Bir tarafta onurum
Diğer tarafta tutkum
Hangisini seçmeli
İnan ki bilmiyorum
Chimene:
Gündüzlerim karardı
Benim aşkım o yardı
Onurunun önemi
Beni çok yaraladı

**İdil ÖZKAN,
Melisa MATLUM,
Bengüsu GÜVENDİ,
Pinar YÜCEL**

Karşı Beri

Erkek :
Gördüm seni gülerken
Elbiseni yıkarken
Ah,bana bir yar olsan
Gözlerime bakarken

Kız :
Görmüşsün beni merdim
Yoktur aslında derdim
Bir de beyim istese
Yanağından öperdim

Can TABAK

Tanıdık-mış

Minicik bir çocuk, elinde lolipop var. Hem de çilekli!
Saçları rüzgarda uçuşan yapraklar gibi, bir o yana bir diğer tarafa, koşuyor çünkü. Sokağın sonuna, caddeye çıktı. Ama ışık; tanrım kırmızı ışıkta geçti!

Sokakta ondan geriye bir tek çilekli pembe lolipopu kaldı çünkü koşarken düşürmüş. Burası İsveç be kuzum, bize her yer kaldırım.

Ah be lolipoplu minik çocuk, gözlerin çok güzel bakıyor. Gözlerinde kayboldum, denizleri geçtim, çok yürüdüm, yol kat ettim, Taksim'de ne işimiz varsa. Zaten yanlış yerde inmişim, Şişhane'de aktarma vardı oysaki. Bu kadar fena dalınır mı gözlerine. Kolaysa yürü meydandan Alman Lisesi'ne kadar...

Yolda İnci Pastanesi'ne uğranır, profiterol yenir. Bakılır babaya ödemesi için, yok be bakılmaz, İnci'de yemeden önce ödersin çünkü.

Tavuk mu yumurtadan, yumurta mı tavuktan derken buldum kendimi Tünel'de. Ah çilekli lolipop ne güzel pembe-kırmızı bir rengin vardı. Kırmızı bana doğru geliyor, KIRMIZI!

Tramvay geliyormuş. Hızla çektiler beni. Ben de kırmızı geliyor falan reklam sandım. Kaç yıllık acaba o tramvay, hiç birini ezmiş midir?

O değil de en son arkadaşımın doğum günü için Valikonağı'ndaydık. Pasta Presto'nun müthiş margarita pizzasından bir ısırık aldığım sırada bir kamyon yaşlı kadını ezdi. Ambulans bekledik, ama yok! Kamyon da kaçtı o sırada... Kamyonun ne işi varsa Nişantaşı sokaklarında. Daha sonradan öğrendim ki o yaşlı kadın doğum günü kızının babasının iş arkadaşının teyzesiymiş. Tanıdık yani!

Elif AYGÜN

Le Petit Béret Turquoise?

Nous sommes tous habitués à l'histoire du Petit Chaperon Rouge, mais qu'est-ce que vous savez sur sa jumelle, le Petit Béret Turquoise?

Après les événements qui se passèrent, la mère n'avait plus confiance en Petit Chaperon Rouge. Après avoir reçu le courriel de la grand-mère, qui avait dit qu'elle était malade, la mère proposa à son autre fille, le Petit Béret Turquoise d'y aller. Elle donna les mêmes instructions et aussi, le même panier qui était plein de tartes, de brioches, de croissants... Le Petit Béret Turquoise se mit en route.

En allant chez sa grand-mère, elle arrachait des fleurs et elle accrochait les ailes des papillons. Elle chantait des chansons qui avaient des paroles contenant de gros mots.

Soudain, le loup apparut, portant un complet. Il essayait de paraître gentil. Il salua la fille et dit : "Où est-ce que vous allez?" La fille ne répondit pas parce que sa mère l'avait déjà avertie. Le loup insista et elle dut répondre : "Je vais chez mon ami pour jouer sur l'ordinateur.". Qu'est-ce que c'était, ça? Le loup était curieux et il s'en alla pour demander à ses amis. La fille était seule encore une fois. Elle commença à marcher en faisant des cercles. La raison? Lorsque le loup arriverait, il ne comprendrait pas où elle allait en regardant le sol et les traces de pas.

Elle arriva chez sa grand-mère sans aucune difficulté. Il n'y avait qu'elle et sa grand-mère. La grand-mère était surprise parce que personne ne l'avait mangée cette fois-ci. Le Petit Béret Turquoise se moqua : "Grand-mère, pourquoi ta bouche est normale?". Elle répondit en riant : " Parce que je ne suis pas un loup !". Elles rirent jusqu'à l'arrivée du chasseur. Ce dernier était furieux. Il entra dans la chaumière en disant: " Enfin, je t'ai retrouvée ! Tous mes amis se moquent de moi parce que j'ai oublié de tuer le loup. Je leur ai dit que c'était un conte pour les enfants et que je n'avais pas pu tuer le loup. Mais maintenant, je vais te tuer pour finir ces blagues!!". Il prépara son fusil de chasse mais il fut interrompu par la fille : "Arrêtez de faire ces bêtises. C'était ma jumelle qui était dans le conte, pas moi. Et si vous arrêtez, je vous dirai où se trouvent les loups.". Il écouta le Petit Béret Turquoise qui lui indiqua où ils étaient. Le Petit Béret Turquoise salua la grand-mère et retourna chez elle sans blessures, sans confondre un loup avec une femme qui avait 80 ans et sans voir l'estomac d'un loup.

Facile, hein?

Berke Alikashiçoğlu

Le Pauvre Petit Loup...

À Erzurum, il y avait une petite fille qui s'appelait le petit chaperon vert. Au fond, c'était le chaperon de sa grand-mère, mais elle lui avait volé ce chaperon pour se protéger contre le froid.

Un jour, la mère du petit chaperon vert lui a demandé d'aller voir sa grand-mère pour lui rapporter une galette et un petit pot de beurre. La grand-mère était débitante de drogue, elle vivait en caravane. Elle était ambulante. Le petit chaperon vert a cheminé en moto. En chemin, elle a vu un loup dans les bois. Quand le loup l'a vue, il a commencé à courir à la suite du petit chaperon vert.

Enfin, elle s'est arrêtée. Le loup a montré son canif au petit chaperon vert. Il lui a demandé l'adresse de sa grand-mère. Forcément, elle l'a donnée au loup. Mais elle avait un plan. Elle pouvait arriver chez la grand-mère avant le loup parce qu'elle avait une moto. Mais le loup était aussi intelligent qu'elle. Il a fait de l'auto-stop.

Finalement, ils sont arrivés chez la grand-mère en même temps.

Mais quel choc! la grand-mère et le chasseur nageaient dans la piscine. Le grand-père du petit chaperon vert était mort. Il y avait plusieurs années. Le chasseur et la grand-mère flirtaient.

Quand le chasseur a vu le loup, il a trouvé une pierre et il l'a jetée à la tête du loup.

La tête du loup s'est fendue comme un melon.

Quelques minutes plus tard, les gendarmes sont arrivés et ils ont emmené la grand-mère et le chasseur au commissariat.

MORALITE: Les problèmes des autres ne nous intéressent pas...

Le Petit Chaperon Bleu

Il était une fois une petite fille qui s'appelait Le Petit Chaperon Bleu. C'était la sœur jumelle du Petit Chaperon Rouge et elle vivait avec sa mère dans leur chaumière. Après les événements avec le loup, Le Petit Chaperon Rouge était devenue folle et elle se trouvait dans un asile psychiatrique. Le Petit Chaperon Bleu n'était pas triste pour sa sœur parce qu'elle la jalousait tout le temps. Elle n'avait pas un visage angélique comme sa sœur. Elle était laide avec ses cheveux courts et ses yeux noirs. Mais elle était beaucoup plus avisée que sa jumelle. Elle était courageuse et sportive aussi.

Un jour, sa mère lui a demandé de porter un petit panier à sa grand-mère. Le Petit Chaperon Bleu n'était pas inquiète parce que le loup était mort. Ça pourrait être amusant de faire une promenade dans la forêt. Quand elle est partie, un homme est venu à la chaumière. C'était le petit ami de la mère des jumelles. La mère est sortie de la maison avec cet homme. C'est pourquoi, elle envoyait ses filles seules dans la forêt. Quand Le Petit Chaperon Bleu marchait dans la forêt, soudain elle a vu un loup à côté d'elle. Elle n'avait pas compris la situation, elle a dit: "Qu'est-ce que tu fais ici, tu devrais être mort." Le loup a dit: "Je suis le jumeau du loup, ta sœur a tué mon frère donc je vais te tuer!" et il a disparu. Le Petit Chaperon Bleu était intelligente, elle a trouvé son téléphone portable dans son panier et elle a téléphoné à sa grand-mère. La grand-mère s'est directement cachée dans la maison. Quand le loup est arrivé à la maison, il n'a pas pu trouver la grand-mère mais il s'est habillé comme elle. Le Petit Chaperon Bleu est entrée dans la maison et elle a vu le loup. Comme elle n'était pas stupide comme sa sœur elle a compris que c'était le loup. Elle a dit: "Je vais passer la partie des grands yeux et des oreilles, je vais te tuer!" et elle a sorti un revolver de son panier. Soudain, le loup a commencé à pleurer et il a dit: "Je ne veux pas manger les personnes, je ne suis pas mauvais comme mon frère, je suis désolé." Le Petit Chaperon Bleu était triste pour le loup, elle l'a pardonné.

Quand elle est partie heureuse de la maison avec sa grand-mère, elle a entendu des bruits et elle a vu un autre loup, il a dit: "Je suis le vrai loup, je ne suis pas mort et maintenant je vais prendre ma revanche!" et il a mangé Le Petit Chaperon Bleu et sa grand-mère. Le chasseur est venu rapidement et il a tué le loup pour les sauver mais dans le ventre du loup il y avait des cailloux et deux cadavres.

La Fabuleuse Aventure du Prince

Il était une fois un prince qui n'était pas content du tout de sa vie. Il avait tout ce qu'un homme pouvait désirer: il vivait dans un château clinquant, on aurait pu fonder une armée avec les filles qui voulaient se marier avec lui, tellement il était beau. Pourtant ni la richesse, ni les filles qui l'admiraient ne le satisfaisaient. Il n'avait qu'un désir ; trouver le grand amour et fonder une famille.

Un jour, il vit une fée dans un rêve. Elle était très petite et jolie avec ses ailes étincelantes. Avec une voix ravissante, elle lui dit : « La vie est trop courte pour la gaspiller. Si tu veux le grand amour, prends ton épée, va dans la forêt et délivre la princesse captive. Ton chemin sera recouvert d'indices. »

Le lendemain matin, le jeune prince se réveilla et prépara son cheval blanc pour son voyage mystérieux. Il avait le cœur net parce qu'il connaissait la fée depuis toujours. Il savait que tout ce qu'il avait entendu pendant son rêve avait au moins un peu de vérité.

Donc il monta sur son cheval et il entra dans l'obscurité et le mystère de la forêt.

En cherchant des indices, il continua son voyage. Même pendant les nuits il ne laissa pas son épée. Un jour il rencontra un loup. Il demanda au loup s'il avait entendu parler d'une princesse qui vivait dans la forêt. Ce loup gentil lui raconta une histoire à propos d'une princesse captive dans un donjon. Le prince lui demanda fébrilement la direction du donjon, le loup gentil lui répondit : « Tout a un prix, jeune homme. Si tu me donnes ton épée couverte de gemmes, je vais te donner l'itinéraire du donjon. » Le prince fut très heureux et lui donna son épée sans aucune hésitation.

Il continua à voyager. Soudain, deux passages se présentèrent. Il en choisit un qui avait l'air horrifant comme le loup lui avait dit. Comme c'était un passage difficile, le prince passa trois jours dedans jusqu'à ce qu'il en vît la sortie. Enfin, après être sorti, il vit le donjon. Dès qu'il le vit, il comprit que c'était le donjon où la princesse avait été captivée par le monstre aveugle.

Il entra courageusement dans le donjon. Il entendit le

grincement de la porte et un râle effrayant à la fois.

Le monstre aveugle était là. A ce moment-là, le jeune prince remarqua qu'il avait donné son épée au loup gentil. Il était pieds et poings liés, et le monstre était en train de s'approcher de lui. A cet instant-là, un oiseau rare se présenta et vola très rapidement vers lui. L'oiseau rare portait un arc dans son bec et il ouvrit son bec. Le prince attrapa l'arc magique et la flèche unique. Ensuite il tira cette flèche. La cible était le cœur du monstre et comme le prince était un archer excellent, le monstre mourut. Juste avant de mourir, il cracha des flammes vers le prince et il brûla son bras. Le pauvre prince prit la clé suspendue au cou du monstre et s'orienta vers une porte verrouillée. Il ouvrit cette porte et il vit la princesse, dont il tomba amoureux immédiatement ; ce fut le coup de foudre. La princesse se mit à pleurer, mais c'était des larmes de joie. Quand elle voulut l'embrasser, elle remarqua qu'il était blessé. Brusquement, l'oiseau rare entra dans la pièce et l'une de ses plumes tomba. La jeune princesse remarqua que cette plume était enduite du sang du monstre. Intelligemment, elle la prit et la frotta sur le bras brûlé du prince. Cette plume d'oiseau magique guérit la blessure immédiatement. Le prince ouvrit ses yeux et vit sa princesse, tous les deux étaient follement amoureux et heureux. Ils montèrent sur l'oiseau qu'on appela le phénix et ils s'en allèrent au royaume où ils régnèrent parfaitement pour l'éternité.

Eliif ÖLMEZ

Bağlanmayacaksınız

Can Yücel'in şiirleri genellikle insanlar tarafından doğru bulunan ve benimsenen yargıları içeren şiirlerdir. Okurlar onun şiirlerinden kendine pay çıkarır ve hayatlarının da bu şekilde olma düşüncesi onların hoşuna gider. Bu şiir için de geçerlidir bu; 'bağlanmamak' ya da 'ait olmamak' yani kısacası özgür olmak insanı karşılaştığı dönüm noktalarında çok fazla üzmez. Çünkü insan o kişiye ya da o varlığa bağlı ve bağımlı değildir, birey olarak vardır ve bu yüzden karşı tarafın onu terk etmesinden etkilenmez. Kendi kendine yetmeyi bilir ve arkasında bıraktığı şeyler bir gölge gibi onu takip etmez. Bağlanmadığı için kafasını kurcalayan, verdiği değerini karşılığını bekleyen sorular yoktur aklında.

Peki bu mantıklı davranışlar, şiiri bir kenara bırakıp hayatı ele aldığımızda geçerliliğini korur mu? Büyük oranda korumaz. Okurlar Can Yücel'in 'Bağlanmayacaksınız bir şeye öyle körü körüne' ya da 'İlişik yaşayacaksınız, ucundan tutarak' dizelerine hayranlık duyar ve onlardan etkilenirler; ancak bunları hayatlarına entegre etmeleri oldukça zordur. İnsan doğası gereği başka insanları ya da varlıkları sahiplenir ya da kendisini onlara ait hisseder. Bu belki de bir sığınma ve dolayısıyla kolayca kaçma isteğidir. Çünkü bağlanmayan insan rahat gibi gözüксе de her zaman tek başına ve kararlı bir şekilde durmalıdır karşısındaki olay ne olursa olsun. Bu zor olabilir; ancak başına gelen her türlü kayıpta derinden etkilenmez, her zaman kendini avutacağı şey kendisidir.

İşte bu nedenlerden ötürü Can Yücel'in şiirleri hayattaki gerçeklere ters düşen ifadeleri barındırmaktadır. İdeal bir tablo çizmesine rağmen okurların yaşam biçimlerine ters düşen, onların hayatlarında uygulamalarının zor olduğu yargılar içerir. Gerçekten bağlanmamalıdır insan; ama bağlanır. Gerçekten sahiplenmemelidir insan; ama sahiplenir. Ve gerçekten çok sevmemelidir insan; ama sever.

Şiirdeki idealler yaşamın gerçeklerine uymasa da iyi bir şiir okuyucusu olmak daha nitelikli bir insan olmamızın başlıca koşullarından biridir. Ne olup olmadığımızı bize hissettiren, bildiren yapı taşlarımızdır onlar.

Eren KUTADGU

"Bilmeden yapılan hata yanlışlıktır, bilerek yapılan hata ise ihanettir."

Bertolt Brecht

Bir insana evini ne terk ettirebilir? İstanbul'un Fener Mahallesi bir zamanların Rum Mahallesi, asıl adı Fanarion ya da To Fanari. İstanbul'un eski Rum yerleşim alanında şimdi Rum hane sayısı 10.

Fener sokaklarında yürürken, terk edilmiş evlerin kırık camlarından tavanlarına baktığınızda avizelerin asılı olduğu yerlerde süslemeleri görebiliyorsunuz. Ev sakinlerini 5 dakikayla kaçırmışsınız gibi bir his doğuyor içinizde. Bazı evlere bakıyorsunuz, boyalılar. Biraz yukarı çıktığınızda Fener Rum Lisesi'ni buluyorsunuz, eğitim sürüyor. Rum Patrikhanesi, hala orada. Orada birileri yaşıyor, ama yaşam var mı? Siz tarihi birer anıtlarmış gibi evleri izlerken, yaşlı bir adam camdan başını çıkarıyor. "Eviniz çok güzel." diyorsunuz, "İçerisi de çok güzel." diyor size. O zaman bir an durup düşünüyorsunuz, evlerin içinde neler oluyor? Sakinleri yıllar içinde komşularını, sokaklarında koşuşturan çocukları, camlarından gelen sesleri, mahallelerini, bu şehirdeki söz haklarını kaybetmişler. Yaşlılar, çünkü geriye kalanlar onlar. Gençler de var, yok değil. Ama o sokaklarda değiller. Zamanında mehtaplı gecelerde Haliç'in kenarında çıktıkları gezintileriyle anılan yüzlerce genç kız, şimdi yerlerini gelip geçici sakinlere bırakmış. Şimdi yüzünüze, balkonlarından, minik Roman çocuklar bakıyor Fener'de. Onlar için siz de, oradan geçen herkes kadar oralısınız. Anneleri, o mahallenin asıl sakinleri olmadıklarını belirten bir ağızla onlara seslendiğinde, kafalarını çeviriyorlar.

Hâlbuki, bütün bunlar İstanbul'un kanunlarına aykırı. İstanbul, homojen değil belki, ama İstanbul, ne bir fazla, ne bir eksik olsa, İstanbul olmaz. İstanbul, hem Darülhilafe, hem Konstantinopolis, ikisinden biri olmasa, İstanbul olmaz. Önünden geçtiğiniz o evlerden birinin adı Yunanca yazıyor, diğerinin Arapça. Fener Rum Lisesi'ne uzaktan baktığınızda, minareleri görmeden liseyi göremiyorsunuz. Başka bir tarafından bakın, lisenin bir kısmını bir Mesnevi hane tabelası kapatıyor. Fener'in sahipsizliği, işte bu yüzden, İstanbul'a ihanet.

Azra CEYLAN

La ville et l'artiste

Les villes sont des lieux où vivent des gens appartenant à des couches sociales diverses par conséquent on peut y observer des scènes qui reflètent les différentes vies vécues par les différents gens. A chaque coin, on peut remarquer des images qui attirent l'attention et qui nous plaisent.

Pour une personne qui prend goût de ces découvertes, observer tout ce qui l'environne devient un jeu passionnant si bien qu'il ne veut pas limiter le plaisir de découvrir. Chaque ville a une histoire singulière, les anciennes maisons symbolisent leur mode de vie dans le passé. Les vêtements locaux nous montrent leur tradition. Une petite fille qui joue avec sa poupée dans un décor historique symbolise un bonheur particulier. Les lieux historiques nous influencent vivement et nous permettent d'observer les divers changements durant les époques historiques. Un milieu très riche comme la ville attire naturellement les artistes. Malgré toutes les déformations, dans certaines grandes villes les artistes ont pu trouver toujours un sujet efficace pour leurs travaux. Les villes surtout cosmopolites abritent beaucoup de diversités culturelles. Cela permet aux gens de connaître les différences culturelles qui deviennent une source de créativité pour l'artiste qui est un très bon observateur des comportements humains et du climat de la ville. Une ville n'est pas formée seulement par les vieilles maisons ou des immeubles modernes, elle est aussi le milieu où les gens vivent des problèmes divers. La grande ville modifie aussi le destin des gens qui supportent ces problèmes qui sont traités par les romanciers ou par d'autres genres artistiques.

En effet en observant une ville caractéristique on voit que particulièrement les gens construisent leur ville avec leur culture et leur croyance. C'est un regard très large et profond qui se promène donc sur la ville en y découvrant une riche et immense source d'inspiration. Du passé au présent, on a vu beaucoup d'oeuvres écrites qui ont été inspirées par les richesses humaines des villes. Les artistes peuvent voir les petits détails dans l'espace d'une ville. Une personne triste ou heureuse, un regard curieux, un vieil arbre, une rue historique cachent beaucoup de mystères et peuvent ainsi raconter une multiplicité de représentations matérielles ou affectives. Toutes les villes historiques des différents pays ont une ambiance différente qui plaît beaucoup: on sent l'odeur de la mer d'Istanbul dans une chanson, on voit la beauté de la tour Eiffel dans une peinture de Paris, on lit une vie qui passe dans les rues magnifiques de New York dans un

roman. L'odeur d'une pâtisserie à Paris peut rappeler une mère qui cuisine des délices, une plantation de thé à Rize rappelle un verre de thé qu'on boit avec les amis en regardant le Bosphore à Istanbul.

Les sentiments d'un artiste sont transférés ainsi aux oeuvres. Il faut que les artistes se promènent dans les rues parce qu'ils peuvent se sentir plus proches à tout ce qu'on y vit. C'est comme un bol de soupe, qu'on ne peut pas comprendre s'il est chaud ou froid sans goûter. Donc les valeurs culturelles, les religions, les histoires, les vies des citoyens et les étrangers coexistent dans une ville. Alors une ville est une immense ressource pour l'artiste grâce à qui nous pouvons avoir l'occasion de connaître mieux une ville.

Zeynep BESLER

Vive les loisirs

Le volleyball. Quand je joue au volley, j'éprouve pleinement le sentiment de liberté. C'est comme si l'oiseau qui n'avait pas volé pendant des années s'évole tout d'un coup. Quand je tiens le ballon entre mes mains, je deviens l'héroïne de ma propre histoire. Est-ce que vous savez qu'il y a un sentiment qui vous encourage infiniment en vous soufflant à l'oreille que vous pouvez changer le destin du monde? C'est comme un passage de l'état individuel intérieur vers la réalité extérieure du monde.

Les loisirs sont comme un support pour nous. Nous pouvons y découvrir une immense énergie vitale. Malheureusement, parmi nous il y a beaucoup de gens qui ne font rien pour choisir un espace de loisir, ils ignorent combien cela pourrait changer leur vie, les éloigner de l'ennui et de la tristesse. Cette problématique cause une conséquence importante: ni notre vie future ni notre future génération ne se développent plus comme le souhaiterait le sage moraliste. Selon le sage Montaigne, l'âme et le corps ne peuvent pas se séparer. Il faut qu'on donne l'importance nécessaire à la danse, à la musique, au sport et à l'art. Il faut les développer en même temps. L'apprentissage par coeur n'est pas assez pour comprendre la logique et la nature des êtres et des choses. À l'école, les professeurs savent très bien que les loisirs deviennent un support important pour l'état moral des élèves. Aujourd'hui, ils les encouragent pour qu'ils puissent choisir une activité du domaine des loisirs et la rendre durable.

Un autre champ de loisir pour moi : la musique. Quand j'écoute des mélodies j'éprouve de la joie. C'est comme un cadeau pour me sentir plus motivée. Je ferme mes yeux en écoutant de la musique juste pour être en n'importe quel lieu; parfois je suis à Paris, parfois à côté de ma maison avec mon ami que je n'ai pas vu depuis des années et parfois partout. À mon avis, écouter de la musique n'est pas seulement un hobby, c'est un style de vie. Ne mettez pas vos coeurs dans la vanité, mettez vos coeurs dans la vérité. Ne soyez pas timide, n'ayez pas peur de rêver; c'est la plus importante attitude dans un monde de diverses opportunités encourageant votre épanouissement moral.

Ce qui est souhaitable c'est que les loisirs nous accompagnent pendant toute notre vie. Pour assurer une performance dans les branches d'études, on doit donner de l'importance à ces valeurs. Un jour, si on perd notre croyance en tout ce qui est matériel nos loisirs seront à côté de nous et ils seront prêts à nous donner le moral quand on aura besoin de réhabiliter notre esprit désolé. Il ne faut pas oublier que dans la vie on obtient les fruits de ce que on a choisi vivement et de ce qui nous apprend à aimer. Aimez donc votre prochain avec un esprit vif, celui des moments de loisir !. La vie est belle si l'on sait garder présent l'état d'esprit des moments de loisir.

Nazlı ERGİN

Endüstriyel Futbol

Futbol milyonları peşinden sürükleyen, günümüzde insanlar arasında en popüler spordur. Bu oyuna hem sporcu hem de seyirci olarak olsun birçok kişi katılmaktadır. Kimileri için bir hobi kimileri içinse gerçek bir tutkudur. Temelinde rekabet ve yarış ortamının yattığı futbol; sportmenlik, centilmenlik, saygı ve dostluk gibi kavramlar üzerine kuruludur. Yarattığı eğlence ve heyecan dünyanın dört bir yanından insanın ilgisini çekmektedir.

Futbol günümüzde oyun olmasının yanında farklı bir boyut kazanmıştır. Yarattığı sportmenlik ve dostluk hisleri değişime uğramaya başlamıştır. Bunun en önemli sebeplerinden biri futbolun endüstriyellesmesidir. Bu kadar çok ilgi görmesi ve popüler olması futbolu bir pazar haline dönüştürmüştür. Futbol, ticari kaygılar nedeniyle üzerinde milyon dolarların döndüğü bir yatırım aracı haline gelmiştir. Eskiden sadece 22 kişinin bir topun peşinden koştuğu, eğlenceli bir oyun olarak görülen futbol, günümüzde birçok sektör barındırmaktadır. Yayıncı kuruluşlar, sponsor firmalar, reklam verenler, bahis şirketleri, medya bu sektörlerle sadece birkaç örnektir. Futbolun endüstriyel bir boyut kazanmasıyla ilgili bu durumun futbol üzerine olan etkisi hakkında karşıt görüşler mevcuttur. Kimileri endüstriyellemenin futbolun ruhunu tamamen öldürdüğünü ve spor olmaktan çok kazanç kapısı haline geldiğini belirtmektedir. Futbol üzerinde şaşırtıcı miktarda paralar dönmektedir ve herkes bu büyük pastadan pay almaya çalışmaktadır. Bu nedenle büyük firmalar futbola yatırımlar yapmaktadırlar. Ancak bu durum futbolun temelindeki amatör ruhu baltalamaktadır.

Kimilerine göre ise bu durum farklı geçim kaynakları yaratmasının yanı sıra futbolun dünya çapında popülaritesini

arttırmaktadır. Futbolun bu kadar iş olanakları yaratması ve kendi başına bir ekonomi haline gelmesi insanlar için önemli bir geçim kaynağı oluşturmuştur. Ayrıca futbol, reklamlar ve ürünler nedeniyle tüm dünyada günlük hayatın daha çok içine girmiştir ve evrensel bir nitelik kazanmıştır. Genel olarak herkes tarafından kabul görmüş bir görüş vardır ki o da futbolun endüstriyellesmesinin kulüpler arasında derin bir kutuplaşma yaratmasıdır.

Eskiden adil şartlar altında rekabet eden futbol kulüpleri günümüzde oldukça farklı ekonomik şartlara sahiptir. Önemli reklam, forma, stadyum gelirlerine sahip takımlar ile mütevazı bütçelere sahip takımlar arasında orantısız bir rekabet vardır. Zengin kulüpler hiçbir ekonomik sıkıntıyla karşılaşmamaktadır, ayrıca üst düzey tesis ve stadyum olanaklarına ve oyuncu transfer etme gücüne sahiptirler. Diğer kulüpler ise sportif başarıdan önceden futbolcu maaşları, masraflar gibi finansal sıkıntılarla uğraşmak zorundadırlar. Bunların sonucunda ekonomik bakımdan güçlü ve endüstriyel futbola ayak uydurmuş kulüpler futbolu domine etmektedir.

Günümüzde futbolu basit bir oyun olarak kabul etmek mümkün değildir. Artık endüstriyelleşmiş bir futboldan bahsetmek gerekir ve bu durumun oyun üzerinde olumsuz ve olumlu birçok etkisi olmuştur. Futbol sahip olduğu amatör ruhu, adil rekabeti kaybetmesinin yanı sıra insanlar için değişik iş kaynakları oluşturmuştur. Önemli olan güçler dengesindeki centilmenliği kaybetmemek ve pek çok gence örnek oluşturacak modeller yaratmaktır. Belki bu şekilde ticari yönünün baskın hale gelmesi önlenemez.

Mert KARAKAŞLAR

Hentbol

1950 yılında salon sporu haline gelmiş hentbol; altı kişi oyunda, bir kişi kalede, yedi de yedekle toplam on dört oyuncuyla oynanır. Avrupa'da ve Amerika'da oldukça ilgi gören bir spor olmasına karşın hentbol ne yazık ki Türkiye'de ve diğer ülkelerde aynı ilgiyi görememiştir.

Hentbol çizgi, faul, steps gibi bir çok kurala sahip olmakla beraber hentbolda bir oyunu kazanmak kaleye giren top sayısına bağlıdır. Yaş ve cinsiyete göre maçların süreleri ve topun boyutları değişmektedir. Hentbol; salon hentbolu dışında sokak hentbolu, sahil hentbolu gibi bölümlere ayrılmıştır.

Türkiye'de bu tür aktiviteler genellikle Alanya, Antalya gibi yerlerde, Türk takımlarıyla beraber birçok yabancı takımın da katıldığı turnuvalarla gerçekleşmektedir.

Türkiye'de hentbol ne kadar yaygın olmasa da Beşiktaş Kulübü hentbolda dünya çapında ciddi başarılar imza atmış bir kulüptür. Yine de Avrupa dışında Dünya ve olimpiyat şampiyonluğunu kazanan tek ülke Kore'dir.

Türkiye'de hentbol 1927-1938 yılları arasında askeri liselerde başlamış; daha sonra kapsamı büyümüş, özelleşmiştir. Türkiye'de hentbolun Avrupa ve Amerika'daki gibi ilgi görmemesinin nedeni tam olarak bilinmese de bu durum büyük ölçüde kültürle ilgilidir. Hentbol kültürümüze çok sonradan girmiş ve hala da gelişmekte olan bir spordur.

Türkiye'de hentbol kulüp ve oyuncu sayısı gün geçtikçe artmaktadır.

Bu konuda sürekliliğin sağlanması ve gerekli tanıtımların yapılmasıyla hentbolün de hak ettiği ilgiyi göreceğine inanıyorum .

Bengüsu GÜVENDİ

Sporcularımızı Kutluyoruz

12 TC sınıfından voleybolcumuz Ceren Kestirengöz A-Milli Voleybol Takımına seçilmiştir.

10 G sınıfından Yüzücümüz Banu Küce 100 metre kurbağa dalında iki kez Türkiye rekoru kırarak İstanbul ve Türkiye 1.si olmuş ve devamında katıldığı Liselerarası Dünya Şampiyonasında da 100m kurbağa Dünya 1.si olmuştur.

9 G sınıfından eskrim sporcumuz Bora Biren flöre branşında Liselerarası İstanbul ve Türkiye Şampiyonu olmuştur.

Gönül Köprümüzün Karşı Kıyısındaki Sevgili Saint Joseph Ailesi,

Büyük bir gemiydi öğretmenlik bizler için. Üniversitenin ilk yılında bindiğimiz bu gemiden 2005 yılında birer kayıkla ayrıldık. İkimiz de ayrı limanlara ulaştık. İşte o zaman ayrı düştü yolumuz. Oysa hayallerimiz vardı, küçük bir köy okulunda çalışmak, ektiğimiz fidanları birlikte büyütmek. Bir yıl sonra kararımızı verdik; gönüllü olarak Van' a gittik.

Hayallerimizin ilk adımını Van' da 2006 Temmuz ayında sizlerin de çok iyi tanıdığı Yukarı Bakraçlı Köyü İlköğretim Okulunda attık. Okulumuzu temizliyor, sobamızı yakıyor, eskimiş yıpranmış yerleri ellerimizle yeniliyorduk. Biliyorduk ki eğitim sadece dört duvar arasında değildi. Hiç okula uğramamış velileri okula getirebilmek için çabalıyorduk. Sobanın üstünde çay demleyip, bir bardak çayı dostça, kardeşçe yudumluyorduk.

Yapmak istediğimiz o kadar çok şey vardı ki... Ama önümüzü imkânsızlıklar tıkıyordu. Kendi çabamızla yapmaya çalıştıklarımız yetmiyordu. 2007 yılında güler yüzlü bir dost eli çaldı kapımızı. O bir Saint Joseph ailesi ferdiydi. Kısa cümlelerle tanıdık sizleri, tekrar görüşmek dileğiyle uzandı ellerimiz. Görüşür müyüz demeye fırsat bile kalmadan Saint Joseph ailesinden ilk destek geldi. Oysa bilmiyorlardı, iki köy öğretmenin ve onların dağ çiçeklerinin hatırlanması bile dünyaya bedeldi.

Hayallerimizin peşinde küçük adımlarla ilerlerken, Saint Joseph ailesinin de katılımıyla, büyük ve emin adımlarla, büyük bir aile olarak yürüyoruz. Atılan her adım o yüzleri güldürebilmek için. Öğrencilerimiz bizler için birer dağ çiçeği. Solmamalı... Çünkü onlar yarınımızın umudu, geleceğimizin anahtarı. Ufacık bir tebessümle size kahkaha atan, küçük elleriyle hep yardımınıza koşan, sınırsız sesleriyle şarkılar mırıldanan, gözlerindeki ışıkla içimizi ısıtan, bize hayata sevdiren, hayata başka bir gözle bakmamızı sağlayan minik dağ çiçeklerimiz.

Mesafe çok uzak ama aradaki yollar Gönül Köprümüzü kurmaya engel değil. Artık bizim de kendimizi dahil hissettiğimiz bir Saint Joseph ailesi var. Köyümüzün yakından bildiği, öğrencilerimizin tanıdığı ve çok sevdiği bu aileyle artık ortak bir yol üzerinde hayallerimizin gerçekleşmesi için kurduğumuz bir Gönül Köprümüz var.

Biz Yukarı Bakraçlı Köyü İlköğretim Okulu olarak, Saint Joseph ailesinin bir parçası olmaktan onur duyuyoruz. Birlikte el ele, iyi ve kötü günde güzel yarınlara yürümeye devam etmek dileğiyle,

Saygı ve sevgilerimizle...

Arzu – Hakan MUTLU

Deprem sonrası Van'daki kardeş okul ziyareti

Saint Joseph Ailesine...

Başlıktan da anlaşılabilceği gibi biz bir aileyiz. Her ailede olduğu gibi bizde de farklılıklar var. Bu farklılıklarla uyum içinde yaşayıp özelliklerimizi kaybetmeden hayatı paylaşıyoruz. Bunun başarmamızın nedeni ise hayata bakışımızdaki temel ortaklık olan değerlerimiz.

Olağan bir Pazar günü aldığımız bir deprem haberi ile birdenbire değişti. Değişti; çünkü ülkemizde büyük bir deprem felaketi yaşıyordu, felaketin yaşandığı yerde bizi yakından ilgilendiren kardeş köyümüz de vardı. 2007 yılından beri Van Yukarı Bakraçlı Köyü ile yakından ilgileniyorduk. Öğretmenlerimiz Hakan ve Arzu Mutlu öyle heyecanlı ve istikrarlıydılar ki her sene güçlenerek arttı ilişkimiz. Üstelik geçen sene buradaki öğretmenlerimizin ve okulumuzun ortak düzenlediği bir 'Yaza Merhaba Şenliği' bile yaptık. Yaşadıklarımız, paylaştıklarımız okullarımız arasındaki bağı daha da güçlendirdi, Yukarı Bakraçlı ailemizin bir parçası oldu.

Depremden hemen sonra haberleşmeye başladık. Sevindirici olan can kaybı yoktu. Ancak evler hasarlıydı ve çok taze olan deprem travması nedeniyle kimse evine giremiyordu. İlk Yardım Kolu'na uğrayıp son durumu öğrenmek istiyordu ve bununla da yetinmeyip ne yapabileceklerini soruyorlardı: Ailenin bir parçası zor günler yaşıyordu ve aile olma sorumluluğu ile çözüme ortak olmak istiyorlardı.

Bu ilgiden aldığımız cesaretle biz de ne yapabileceğimizi düşündük. Her seviyeden öncelikli gereksinimleri karşılamak üzere bir kampanya başlattık. Sınav dönemi olmasına rağmen herkes üzerine düşeni yaptı. Sıra bu yardımları düzenleme ve ulaştırmaya geldiğinde gönüllü destekler bizi rahatlattı: Tatil olması öğrencilerimizi bizimle koli yapmaktan alıkoymadı. Artçı deprem riskine karşın öğretmen ve öğrencilerimiz toparlanan bu yardımları tam da Kurban Bayramı'nda yerine kendileri ulaştırmak için harekete geçtiler. Sonuç olarak bu zor günlerde olmak istediğimiz yerde olduk.

Köye ulaştığımızda neler yaşadık? Önce çocuklar heyecanlı karşıladılar bizi ve öğretmenlerini. Öğrencilerimizle tanıştıktan sonra götürdüğümüz tek çekimlik fotoğraf makineleri ile çekimi öğrendiler, arkasından da birbirlerinin fotoğrafını çekmeye başladılar. Voleybol oynadık, öğretmenimizin kukla gösterisini izledik. Öğrencilerimizle çadır ziyaretleri yaptık. Çadırda yaşamaya çalışan aile bir taraftan bize ikramda bulunmaya çalışırken bir taraftan da mahcup bir ifade ile 'bizden daha zor durumda olanlar var, acaba önce onları mı ziyaret

etseydik? Şuradaki paketi onlara ayırdım' derken biz de 'içterbiyemizle' yüzleştik. Okula döndüğümüzde Nurullah evde ikram olarak bulabildiği cevizleri bizlerle paylaşırken' sevgi ile paylaşmanın' zenginliğini yaşattı bize. Ardından yine Van merkezindeki ikinci köyümüzü, Akın Köyü'nü ziyaret ettik. Muhtarın evinde son dönemi konuştuk. Azad, Çiçek önceden tanıdığımız öğrencilerimizdi, evlerini ziyaret ettik. Bizi sevinçle karşılayıp göndermek istemediler. Yukarı Bakraçlı'ya döndüğümüzde bizi bekleyenlerle sohbet ettik, birlikte müzik yaptık, satranç oynadık. Bayram sabahı yemeğinde aile albümümüzü biraz da gerilere giderek tekrar yaşadık. Hakan-Arzu öğretmenin alçakgönüllülükle anlattıkları, yaşadıkları, hiç tanımadıkları bir yöre için yaptıkları bizlere'insan ilişkisinin gerçekliği 'ni gösterdi. Yanımızda olmayan ama hep yanımızda hissettiğimiz Nilgün'ü, ilk karşılamayı ve sonrasını bir kez daha andık. Bu ziyareti yapmamızda bize ilham veren, en güç dönemlerde bile güler yüzleriyle ve sadelikleriyle yola devam edip başkaları için sorumluluk duyarak yaşayan önemli kayıplarımız Frer Ange, Aziz Bey ve depremde kaybettiğimiz genç öğretmenlerimiz içimizi aydınlattı. Ayrılırken duyduklarımız ziyaretin amacına ulaştığını gösteriyordu: 'Gereksinim çok, ama hepsinden önemlisi bu günde burada olmanız'diyorlardı. Yaşadıklarımız, paylaştıklarımız içimizde anlamlı ve derin bir biçimde hep var olacak.

Bu zor günlerde destek için yola çıkarken iki konu üzerinde önemle durduk: iyi bir organizasyon, yardımı bizzat oluşturabilme ve bu yardımları istikrarlı bir biçimde sürdürmek. Bu konuda aldığımız kararı olanaklar içerisinde sürdüreceğiz. Desteğe devam ederken artık daha rahatız. Yaşananları yerinde gördük ve bundan sonra ne yapabiliriz sorusuna daha gerçekçi yaklaşabiliyoruz. Bu doğrultuda attığımız yeni ve güzel bir adımı da iletmek istiyoruz: Buradaki yaşamı kolaylaştıracak öncelikli gereksinim banyo ve çamaşırların yıkanması (elbette pek çok zorluk var; ancak bunlar diğerlerine göre biraz daha öncelikli olanlar) idi. Bir velimizin desteği ile küçük bir çamaşırhane kuruluyor(iki çamaşır makinesive bir kurutma makinesi). Bugünlerde bu gelişmenin telaşı ve sevincini yaşıyoruz. Bundan sonra da adım adım bu zor süreci birlikte aşacağız.

Bütün bu gelişmeler yaşanırken bizi yalnız bırakmayan Frerlerimize, okul idaremize, Okul Aile Birliğimize, öğrenci-öğretmen-veli-görevlilerimize şükranlarımızı sunmak istiyoruz. Eğer aile sıcaklığımızı sürdürüyorsak sebebi başkalarına karşı ortak duyduğumuz sorumluluk ve bu sorumluluğun gereğini yerine getirmedeki içten davranışlarımızdır. Bizimle paylaştığınız her şey için sonsuz teşekkürler...

"Bu ziyaret Frer Ange, Aziz Bey ve depremde kaybettiğimiz öğretmenlerimizin anısındır... Onları hatırlayacağız. "

Sosyal Yardım Kolu

Yukarı Bakraçlı İlköğretim Okulu

Van'daki Yukarı Bakraçlı İlköğretim Okulu, benim de katıldığım Van gezisinde ilk durağımızdı. İki günlük gezimizde bu okul, gerek restoranımız gerek otelimiz gerekse birbirinden özel ve sıcak anların yaşandığı yer oldu. Bu okulun , kardeş okulumuz olduğu sene dokuzuncu sınıftım. Sosyal yardım kulübünde olduğum için de bu olaydan ilk haberdar olanlardan biriydim. Daha o zamandan Van'a gidip, kardeş okulumuzu ziyaret etme düşüncesi ortaya atılmış ama şu an hatırlamadığım bazı nedenler yüzünden gerçekleşememişti.

Aradan geçen üç sene, bağları koparmadı; aksine, hemen hepimizin katkılarıyla daha da güçlendirdi. Van'da meydana gelen ve etkileri özellikle Erzişte hissedilen deprem, Van'a bir gezi düzenleme fikrini yeniden gündeme getirince, beş öğrenci ve dokuz öğretmenden oluşan bir grupla bu geziyi gerçekleştirdik. Kurban Bayramı arefesine denk gelen 5 Kasım Cumartesi sabahı havaalanında buluştuk ve öğle saatlerine doğru, İstanbul'a ve buradaki hayatlarımıza çok uzakta, bambaşka bir dünyadaydık artık. Servisimize binip kardeş okulumuzun bulunduğu Yukarı Bakraçlı Köyüne doğru yola koyulduk. İstanbul'da havaalanında tanıştığımız, Bakraçlı'nın Hakan Öğretmeni de bizleri hiç yalnız bırakmadı. Aslında Ankaralı olan ve bu köye altı yılını veren Hakan Öğretmen, günümüzde rastlayabilmenin çok zorlaştığı idealist insanlardan biri. Onun anlattıklarını dinlerken kimi zaman şaşırmadan edemiyor insan ve içinize sonsuz bir takdir duygusu doluyor. Burada karşılaştığımız herkesin gülyüzü ve konuksever tavrı, yaşadıkları deprem felaketine rağmen bizleri hiç çekinmeden evlerinde, daha doğrusu çadırlarında, kendi imkanlarıncı ağırlamaları köye kolayca ısınmamızı sağladı. Okulları depremden dolayı tatil olmasına rağmen, oyunları için okul bahçesini kullanan çocuklarla ilgilendik, anneleriyle sohbet ettik, elimizden geldiğince destek olmaya çalıştık. Türkiye'nin en doğusunda olduğumuzu bir an unutup, saat dört buçukta kararar hava, bir an şaşırttı herkesi. Ama ziyaret etmemiz gereken bir yer daha vardı; Akın Köyü. Burada burs yardımımızla eğitimlerini başarılı bir şekilde sürdüren Azat ve Çiçek isimli iki kardeşi ve ailelerini evlerinde ziyaret ettik. Burada da durum farklı değildi; insanlar gündüz saatlerinde evlerine girebiliyor; ancak olası yeni bir depremden korktuklarından geceyi çadırlarında geçiriyorlardı. Bütün bu zor şartlara rağmen güler yüzleri insanı şaşırtıyor ama bir o kadar da mutlu ediyordu. Saat yediye doğru yeniden Bakraçlı'ya döndük ve okul binasının tek sınıfında, köyün çocukları ve büyükleriyle keyifli bir akşam geçirdik; şarkılar söylendi, oyunlar oynandı, sıcak sohbetler edildi.

Bayram sabahı ise, büyük umutlarla beklediğimiz, yardım

kolilerimizi taşıyan kamyon hala Van'a ulaşamamıştı. Önceden hazırlanan bayram şekerleri de kamyonu taşıyan için, dağıtabileceğimiz tek şey yanımda getirdiğim bir torba lolipop ve bolca çikolataydı. Beş arkadaş, elimizde şekerlerle, gördüğümüz büyük küçük herkesle bayramlaşıp şekerleri dağıttık. Bu arada birden bire başlayan kar her yanı bembeyaz yapıvermişti. Artık dönüş saatimiz de yaklaşıyordu.

Fotoğraflar çekildi, tekrar tekrar bayramlaşıldı, gelmek üzere olan kamyonla ilgili gerekli kişiler bilgilendirildi; vedalaşma faslı da böylece sona ermiş oluyordu. Havaalanına doğru ilerlerken, depremin etkisinin en şiddetli hissedildiği Erciş ya da şehir merkezi yerine, buralara daha uzakta kalan köyleri ziyaret etmiş olmamızın ne kadar doğru bir karar olduğunu konuştuk. Zaten çok az olan vaktimizi, kimsenin uğramayı aklından bile geçirmedikleri köylerde geçirmiş, buradaki insanları da hatırladığımızı ve önemseyeceğimizi göstermiştik. Bambaşka hayatları ve yaşam koşullarını görmüş, kitaplardan tanıdığımız Anadoluluların sıcaklığına birebir tanık olmuştuk.

İstanbul'a varır varmaz, yardım kolilerimizi taşıyan kamyonun Bakraçlı'ya ulaştığı haberini de alınca, herkes derin bir nefes aldı. Yardımları kendimiz dağıtma fırsatımız olsabilseydi, daha da çok anımız olurdu elbette; yine de bu kadarı bile benim için çok önemli bir tecrübe oldu. Van'da gördüklerimi ve yaşadıklarımı uzun süre hatırlayacağıma emin olduğum gibi, böyle faaliyetlerin yaşadığımız dünyanın ve özellikle de kendi ülkemizin gerçeklerini daha iyi anlayabilmemizin adına önemini çok büyük olduğuna ve bu tarz çalışmaların içinde gelecekte de sıkça bulunacağıma inanıyorum; çünkü Van gezimiz bana, toplumsal sorunlara duyarsız kalmamanın, ihtiyacı olanlara onların yanlarında olduğumuzu göstermenin kendi ruhlarımıza da iyi geldiğini bir kez daha öğretmiş oldu.

Ezgi ÖZEN

Yardım

Van depremi hepimizi gerçekten çok üzdü. Maddi ve manevi büyük kayıplar verdik. Hep beraber zor durumdaki halka yardım etmek için kollarımızı sıvadık. Elimizden geldiğince çeşitli yardımlar topladık ve depremzedelere bu yardımların ulaşması için özenle çalıştık. Amacımız, maddi yardımlar toplayarak bu insanların temel ihtiyaçlarını karşılayabilmelerinde onlara destek olmaktı. Bunu gönderdiğimiz yiyeceklerle, eşyalarla, malzemelerle ya da parayla da sağlayabilirdik; ama öğretmenlerimizin bizleri yönlendirmeleriyle gördük ki her ne kadar bu yardımlara ihtiyaç duyuyor olsalar da onların asıl ihtiyaç duydukları bizim varlığımız, manevi desteğimizdi. Onların dostluğa, yakınlığa, ilgiye kısacası sevgiye ihtiyaçları vardı. İşte bu yüzden öğretmenlerden ve öğrencilerden oluşan bir grup olarak Van'a ziyarete gittik.

Yola çıktığımızda her birimiz içinde bulunulan durumun farkındaydı. Hiçbirimiz lüks evler, varlıklı aileler görmeyi beklemiyordu. Zaten maddi durumu yetersiz olan insanlar, depremin de etkisiyle mutsuzluk ve sefalet içinde olacaktı. Kendimizi bu felaket tablosunu görmeye hazırlamıştık. Oraya vardığımızda, ilk başta beklediğimizden farklı bir manzarayla karşılaşmadık. Yıkılan veya hasarlı olan evler sebebiyle halk çadırlarda ve konteyner evlerde kalıyordu. Tahmin edilebileceği gibi, aile planlamasının var olmadığı bir bölgedeydik ve bir aile en az sekiz kişiden oluşuyordu. Bu da, bu çadırlarda yaşamayı daha da güç hale getiriyordu. Hava koşulları da oldukça zorluydu. Bir de bunun üzerine, maddi yetersizlik hatta yokluk buradaki halkı büsbütün perişan etmişti. İnsanlar, elinde avucunda olanları da depremde kaybetmişti; fakat buna rağmen beklemediğimiz bir şeyle de karşılaştık. İçlerindeki umutla, gülen gözlerle...

Köy halkı, bizi oldukça sıcak karşıladı. Yediklerini, içtiklerini hatta üzerlerine örttükları battaniyelerini bile hiç düşünmeden bizimle paylaştılar. Bizi samimiyet ve misafirperverlikle ağırladılar. Tüm vakitlerini bize ayırdılar, bizi gezdirdiler, bizle sohbet ettiler. Hepimizle yakından ilgilendiler. Biz, onlara yük olmaktan korkuyorken onlar bizimle olmaktan bir hayli memnundu. Sanki yıllardır görüşemedikleri akrabaları veya ahbabları gelmişti.

Bir de o köyün öğretmeni vardı, Hakan Öğretmen. Beş altı yıl önce bu köye gelmiş. Sırf öğrencileri için değil, tüm köy halkı için çalışan, herkesi okumaya teşvik eden idealist bir öğretmen. Halkla yakından ilgilenen, sayısız çocuğun geleceğini kurtarmış olan fedakar biri. Köylülerin hepsi ona hayran. Kız çocuklarının çoğu onun sayesinde okula başlamış. Her birinin aileleriyle tek tek görüşmüş. Sayısız zorlukla savaşmış bir kahraman. Bize de çok yardım etti. Ona ne kadar teşekkür etsek azdır.

Bayram zamanıydı gittiğimizde. Sanki hayatlarında kötü giden hiçbir şey yokmuş gibi coşkuyla kutluyorlardı bayramı. Bu kadar zor şartlar altında bile; mutlulukla, heyecanla, birlik içinde en önemlisi umutla yaşıyorlardı bu önemli günü. Şekerleri ve çikolatalarıyla birlikte dostluklarını da paylaşıyorlardı bizle. En iyi şekilde de uğurladılar bizi. Daha çok kalmamız, bir daha gelmemiz için de epey ısrar ettiler. Araca binene kadar çantalarımızı bile taşıdılar.

İstanbul'a döndüğümüzde uzun uzadıya düşündüm. Van'a zor durumdaki insanlara yardımlarımızı iletmek ve onlara moral vermek amacıyla gitmiştik. Onlarsa gönüllü zengin insanlardı. En kötü durumda bile paylaşmayı haline şükretmeyi bilen, vefalı, bir o kadar da dost canlısı olan iyi kalpli insanlar... Durumları kötüydü, halkın çoğu okumamış kimselerden oluşuyordu. Hala görücü usulüyle genç yaşta evlenen gençleri, boyun eğdikleri töreleri vardı. Kendi savundukları düşünceleri yoktu. Başka bir çağda yaşayan başka bir dünyanın insanları gibiydiler. Bizse çağa ayak uydurmuş, modern bir hayat yaşıyoruz, irademiz kendi elimizde. Aynı zamanda; şehir yaşamı içinde kaybolmuş, yabancılaşmış, maddi şeylerden başka bir şey düşünemeyen ve gözlerini hayatın gerçeklerine kapamış insanlarız. Bu ziyarette bunu fark ettim. Bu yüzden belki de yardıma ihtiyacı olan biziz. Onlar bize; özümüzü dönebilirmemiz, içimizdeki iyilikleri ve insanlığı fark edebilmemiz için yardım ettiler.

Teşekkürler!

Anais TANYER

L'aide sociale à Van

Le tremblement de terre survenu à Van nous a vraiment et énormément attristés. Nous avons subi de grandes pertes matérielles et spirituelles. Tous ensemble, nous avons retroussé les manches pour courir aider les gens en difficulté. Nous avons travaillé avec soin pour que la collecte puisse arriver aux mains des sinistrés souffrants. Notre but était de subvenir aux besoins de ces gens infortunés grâce aux soutiens financiers. Nous aurions pu envoyer des aliments, des produits ou de l'argent; mais suivant les conseils de nos professeurs, nous avons remarqué que ces gens avaient besoin de notre présence. Ils avaient besoin d'amis, de compagnes, d'amour. C'est pourquoi, un groupe de professeurs et d'élèves, nous sommes partis pour Van.

En route, nous étions au courant de la situation, personne parmi nous n'attendait voir ni des maisons luxueuses, ni des familles riches. Ces gens ayant des moyens bas seraient dans la misère et le malheur sous l'influence du séisme. Nous étions prêts à voir un tableau de catastrophe. Ce que nous avons vu lorsque nous sommes arrivés à Van c'était des maisons détruites ou en mauvais état, les gens vivaient sous les tentes. Toutes les familles se composaient au moins de huit personnes. Il faisait très froid, il neigeait. Bref, c'était la misère complète. Pourtant, les survivants étaient pleins d'espoir.

Les habitants du village nous ont chaleureusement accueillis. Ils ont partagé avec nous leur pain, et même leur couverture, ils ont passé tout leur temps avec nous. Ils étaient contents d'être avec nous: nous étions pour eux de vieux amis.

Dans ce village, nous avons fait la connaissance de l'instituteur, Monsieur Hakan; il était arrivé dans le village il y a cinq ou

six ans. Il travaillait non seulement pour ses élèves mais pour tous les habitants. C'était un instituteur idéaliste qui avait sauvé l'avenir de plusieurs problèmes. Il nous a aidé aussi, nous lui devons notre reconnaissance et un grand remerciement.

Nous étions à Van pendant la Fête de Sacrifice. Malgré le séisme, les gens célébraient la fête avec enthousiasme, même dans les conditions si difficiles. Ils partageaient avec nous leurs bonbons, leur chocolat et leur amitié. Ils ont insisté pour que nous restions encore quelques jours. Ils ont porté nos valises jusqu'au car.

Quand je suis revenue à Istanbul, j'ai longtemps réfléchi. Nous étions allés à Van pour aider les gens en difficulté, pour leur offrir notre aide et pour les encourager. Eux, ils étaient des gens serviables, généreux, fidèles et bons amis. Ils se mariaient très jeunes d'après la volonté de leur parents, beaucoup parmi eux étaient ignorants, illettrés, ils vivaient suivant les coutumes. Ils étaient privés de jugement clair. C'est comme s'ils vivaient sur une autre planète, leur vie était différente de la nôtre.

Quant à nous, nous menons une existence moderne dans une ville civilisée. Mais en même temps, nous sommes des personnes aveugles, perdues dans la vie d'une grande ville, étrangères et ne pensant qu'à l'argent. J'ai remarqué cela pendant ce voyage. C'est peut-être nous qui avons besoin d'aide. Ils nous ont aidé pour que nous nous rendions compte de ce qui nous manquait et retrouvions notre humanité éclipsée par notre aveuglement.

Anais TANYER

Anne - Baba - Öğrenci İletişimi

Ergenlik çağındaki bir öğrenciye ailesinin yapabileceği en büyük yardım; onu anlamak, sorunları konusunda, yanında olduğunu hissettirebilmektir; ancak, ne var ki bu dönemde anne-baba ile öğrenci arasındaki ilişkiler çoğu zaman olumsuz olabilmektedir. Anne-babaların sık sık "Oğlum çok değişti, eskiden hiç böyle yapmazdı", "Kızım hiç sözümü dinlemiyor, her zaman dediklerimin tersini yapıyor" gibi yakınmalarını duymaktayız. Bu gibi yakınmalar ergenler tarafından da dile getirilmektedir. Problemin çözümü ise ebeveyn ile öğrenci arasında etkili ve sağlıklı iletişim kurulmasından geçmektedir.

Gençlerin sağlıklı gelişmesi için onlarla sürekli iletişim halinde olmak, özelliklerini bilmek, kişiliklerine saygı göstermek gereklidir. Böyle davranılmadığında gençler ile erişkinler arasında çatışma başlar. Kuşak çatışması denen bu durumda, gençler ve yetişkinler arasında ilişki kurma, etkileşim ve iletişim oluşturma olanağı bulunamaz.

Kuşak çatışmasının onarılmaz boyutlara ulaşması, genç ile aileyi birbirinden koparır. Ailesiyle sağlıklı ve doyurucu ilişkiler kuramayan genç, bu gereksinimini başka kişiler ve gruplarda arar. Gençlerin bir arkadaş grubunun olması onun kimliğini bulması, sosyalleşmesi ve kendini ifade edebilmesi için doğal olarak çok gereklidir; ancak ailesinden kopmuş bir genç, çok farklı ve tehlikeli grupların etkisinde de kalabilmektedir.

Anne-babalar kuşak çatışmasının onarılmaz boyutlara ulaşmasını önlemek için şu ilkelere dikkat etmelidirler:

Her şeyden önce genç, artık kendisini bir yetişkin gibi görmektedir, siz de öyle görün ve ona saygı gösterin .

"Hadi ordan, daha dünkü çocuğun söylediğine bak" türü yaklaşımlardan kaçının.

Gençlik çağına ait ruhsal, fiziksel özelliklerin neler olduğunu ve bunun gence olan etkisini öğrenip göz önünde bulundurun.

Gencin bu dönemde birbiriyle tutarsız olan davranışları karşısında soğukkanlı olun, kırıncı ve yıkıcı tepkiler göstermeyin.

Eviniz ve ailenizle ilgili alacağınız kararlarda onun da görüşünü almaktan çekinmeyin. Konuşma ve tartışmalarda doğru düşündüğü, gerçeği bulup söylediği durumlarda ona hak verip, ona katıldığınızı söylemekten çekinmeyin. Bir genç, arkadaş grubuyla ilişkileri ne boyutta olursa olsun, problemleri, sıkıntıları ve sevinçlerinde ailesinin yanında olduğunu hissetmelidir. · Gencin tutum ve davranışlarına yön verirken "Benim gençliğimde..." diye başlayan nutuk ve öğütlerden kaçınin.

Ona öğüt vermek yerine örnek davranışlarda bulunun.

Tabii ki çatışmalarda gençlerin de üzerine düşen bazı görev ve sorumluluklar vardır. Gençlere şunları öğütlebiliriz:

"Gençler bilse, yaşlılar yapabilse" deyişini unutmayınız.

Bütün isteklerinizin hemen, tümüyle o anda gerçekleşemeyebileceğini bilin.

Her yerde ve her zaman yetişkinlerden öğreneceğiniz bilgi ve deneyimler olduğunu kabul edin!

Konuşma ve tartışmalarda kırıncı ve sert olmayın! Engeller ve sorunlar karşısında en büyük destekçinizin anne ve babanız olduğunu unutmayın!

Motivasyonun sağlanmasında ailenin olumlu rol oynayabilmesinin ilk şartı, genci anlamaktır. Ne denli zor bir dönem yaşadığının farkında olmak ve bunu da gence yansıtmak gerekmektedir.

Bu da ancak aile içinde "olumlu bir iletişim ortamı" kurulmasıyla olur. Olumlu bir iletişim ortamının olduğu ailelerde, aile üyeleri birbirini anlar, olduğu gibi kabul eder, hiçbir koşula bağlı olmaksızın sever ve birbirine güvenirlir. Böyle bir ortamda yetişen genç, sevildiğini, kendisine güven duyulduğunu, anlaşıldığını bilir, bu da ona güç verir.

Rehberlik Servisi

Çocuk İletişiminde Zaman Yönetimi

Yapılan araştırmalar özellikle ilk beş yaşta çocukların gelişimi üzerine anne ve babaların duygusal açıdan vakit ayırmasının çok önemli olduğunu göstermektedir. Özellikle bu yıllarda çocukların merkezi sinir sistemine çok olumlu katkıları olduğu belirtilmektedir. Anne ve babanın günlük işlerin yoğunluğunu bir tarafa bırakıp sadece çocuklarına ayırdıkları vakit olması gerekmektedir. Babaların çocuklara vakit ayırmada zorluk çektikleri değişik nedenler ile çocukları ile daha az zaman harcadıkları sık karşılaşılan bir durumdur. Ayrılan bu vakit çocuğunuz ile ilgili kısa ve uzun vadede birçok fayda sağlayacaktır, bu faydalar o kadar çok ki hemen birkaç tanesini sayabiliriz.

Çocuğunuz ile geçirdiğiniz vakit onun özgüven gelişimi açısından çok önemli olmaktadır, çünkü ona vakit ayırmanız ona verdiğiniz değeri göstermektedir. Bilinç dışına "ben sana değer veriyorum, çünkü vakit ayırıyorum" mesajı vermektedir. Varlığı ile yokluğu hesaba katılmayan ve sanki o evde yokmuş gibi davranmak çocuğun kendine olan güvenini dolaylı olarak negatif etkilemektedir. Özellikle çocuk sayısının fazla olduğu ailelerde her bir çocuğun eşit şekilde vakit ayrılması önemlidir. Çocuk sayısının az olduğu veya tek çocuklu ailelerde ise diğer kardeşler olmadığı veya sayı az olduğu için çocuğun daha fazla sıklıcağı hesap edilerek zaman geçirme görevi anne babaya biraz daha fazla düşmektedir.

Çocuğunuz ile geçirdiğiniz vakit onun stres ile daha kolay baş etmesini ve karşısına çıkan zorlukları daha kolay yenmesini sağlayacaktır. Özellikle erişkinlik dönemine kadar yapılan araştırmalara baktığımızda çocukluğunda anne baba ve aile ile yakın bağları olan ve daha fazla vakit geçiren kişilerin karşılaştıkları stres durumu ile daha kolay mücadele ettikleri ve depresyon gibi durumlarda daha kolay iyileştikleri görülmüş. Bu durum çocuğunuzun kısa ve uzun vadede stres karşısında daha güçlü olmasını sağlayacaktır.

Çocuğunuz ile geçirdiğiniz vakit onun ile aranızda bir yakınlık sağlayarak onun size karşı daha rahat duygusal ifade sağlamasını ve buna bağlı olarak onun duygusal anlamda ve iç dünyasında hissettiklerini daha kolay anlamanızı sağlayacaktır. Diğer türlü sizden uzak, duygularını size ifade edemeyen, içe dönük, birçok sorunu olduğu halde aile ile paylaşımı olmayan bir çocuk haline gelecektir. Uzun vadede bu durumun birçok psikiyatrik soruna yol açması muhtemel gözükmektedir.

Çocuğunuz ile geçirdiğiniz zamanın uzunluğu değil kalitesi önemlidir diyebiliriz. Özellikle çalışan anneler için önemli bir sorun olan vakit meselesi sık sorulan sorular arasındadır. Burada önemle vurguladığımız konu; Çocuğunuz ile geçirdiğiniz vaktin kalitesini artırarak onun bu konudaki ihtiyacını rahatlıkla karşılayabilirsiniz. Günlük hayat akışı içerisinde kendinize bir program yapıp yemek yemeye, TV izlemeye, uyumaya ve buna benzer birçok yaptığımız günlük işler yanında çocuğunuza vakit ayırmayı unutmayınız. Her yaş grubuna göre hem anne hem baba olarak ayıracağınız vakit çocuğunuzun mutluluğunu sağlayacak ve onun normal psikolojik gelişimine katkıda

bulunacaktır. Aksi takdirde çocuğunuz sizden davranış problemleri ile vakit isteyecek ve onunla zoraki ilgilenmek zorunda kalacaksınız.

Sağlıklı nesiller için çocuğa ayrılan vaktin önemi büyük olup klinik gözlemler anne babaların vakit ayırma konusunda eksikliklerinin olduğunu göstermektedir. Anne babalar çocuk yanımızda iken vakit ayırmış oluyoruz gibi düşünebilirler. Burada şunu vurgulamak gerekir, vakit ayırmak dediğimiz şey "sadece" çocuğunuz için ayırdığımız vaktır. TV izlerken veya kendi işinizi yaparken çocuğunuzun yanınızda bulunması elbette ki tamamen yalnız olmasından iyi olmakla birlikte yeterli değildir. Önemle vurgulamak gerekir ki çocuklar onlara sağlanan maddi imkanlar ile geçici mutluluklar sağlayabileceklerdir. Asıl mutluluk çocuk için onu sevenler ile belli zaman dilimlerinde bir arada bulunmaktır.

Yapılan araştırmalarda çocukların anne babalarından aldıkları sevgi ve mutluluk ile hayata daha olumlu ve mutlu bakabildikleri, daha az zarar verici davranışlarda buldukları, insanlara karşı daha sevgi dolu oldukları, arkadaşları ile daha uyumlu halde oldukları gösterilmiştir.

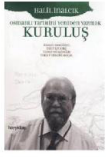
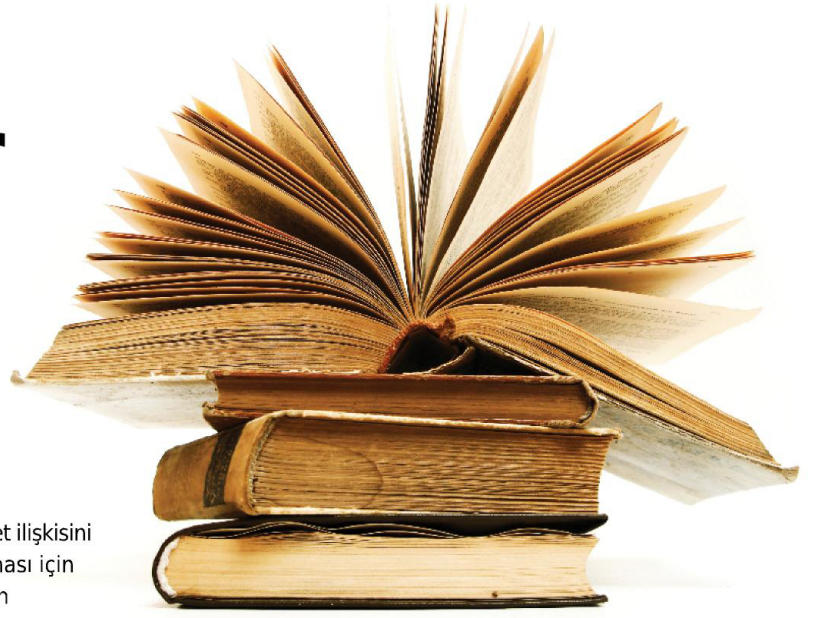
Bazen tam tersi olarak çocuklara anne babalar o kadar çok vakit ayırmaktalar ki o zamanda çocuklar bunalmakta, anne babalarına daha kolay karşı gelmekte, çok aşırı müdahale olduğu için de onların yaşlarına uygun bireyselliklerinin gelişiminde sorunlar yaşanmaktadır. Bu konuyu çok abartıp hayatın ve ailenin "tek gündemini" çocuk veya çocuklar yapmamak da önemlidir. Çocukların kendi başına da geçirdikleri zamanın onların gelişiminde önemli katkıları vardır. Bu konuda denge önemlidir.

Kitle iletişim araçlarının yaygınlaştığı ve insanların bireysel meşguliyetlerinin arttığı günümüzde adı geçen konular için en önemli tehlike çocukların duygusal ihtiyaçlarının karşılanmaması olmaktadır. Bu günden atılan tohumlar yarınlar için çok güzel sonuçlar verecektir. Eğer bu konuda bir gayret yok ise yarın oldukça geç olabilir.

Önerilen kaynaklar: Gordon, Thomas (1996). E.A.E. Etkili Anababa Eğitimi: Aile İletişim Dili. Sistem Yayıncılık. Navaro, Leyla. Beni Duyuyor Musun? Ya-Pa yayınları: İstanbul. Yörükoğlu A. Çocuk ruh sağlığı. Ankara: Türkiye İş Bankası Kültür Yayınları, 1986. D.Çüceloğlu: Başarıya Götüren Aile, 'Mış Gibi' Yaşamlar, Keşke'siz Bir Yaşam İçin İletişim, Remzi Kitabevi

Rehberlik Servisi

Önerdiğim Kitaplar

Kuruluş

Halil İnalçık, Hayy Kitap
Osmanlı'nın kuruluşunu yeniden yazan İnalçık "1299'da kurulmadı" diyor ve okuyucuyu tarihine daha bilinçli bir şekilde eğilmeye davet ediyor.

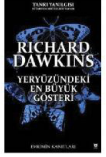
Asker Bize İktidarı Verir mi

İsmet Berkan, Everest Yayınları
KKitap Cumhuriyet boyunca ordu - siyaset ilişkisini gözler önüne seriyor. Dengenin korunması için nelere dikkat edilmesi gerektiğine yakın tarihimizden çarpıcı örnekler vererek dikkat çekiyor.

İslamsız Dünya

Graham Fuller, Profil Yayınları
Fuller, islâm dini olmasaydı dünya nasıl bir yer olurdu sorusunu irdeliyor. Değişik bir açıdan bakabilmek için yararlı olacaktır.

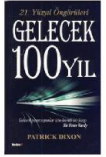
Yeryüzündeki En Büyük Gösteri

Richard Dawkins, Kuzey Yayınları
Yazar, bilimsel verilere dayanarak evrimin gerçekliğini vurguluyor. Doğada görülen hayranlık uyandıracak derecede kusursuz varlıkların evrim sayesinde akıl almaz derecede uzun süreçler sonunda nasıl oluştuğunu gözler önüne seriyor. Mutlaka okunmalı.

Adı Bilgisayar Olsun

Aydın Köksal, Cumhuriyet Kitapları
Bir bilişim ve Türk dili sevdalısı olan Köksal'ın son 40 yılda yayınlanmış yazılarından bir seçki. Yazar bir çok bilgisayar teriminin karşılığını Türkçeye kazandırmıştır.

Gelecek 100 Yıl

Patrick Dixon, Neden Kitap
Yazar, bireylerin ve şirketlerin 21. yüzyılda var olabilmeleri için gelecekte hangi eğilimlerin baskın geleceğini, hangi teknolojilerin daha da gelişeceğini ve hangi görüşlerin yaygınlaşacağını tahmin etmeye çalışıyor.

Steve Jobs

Walter Isaacson, Bkz Yayıncılık
Steve Jobs'un yaşamını adadığı firmasından ayrılışları, geri dönüşleri, hayal kırıklıkları... Tüm bunlara ek olarak Jobs'un kişiliğini oluşturan olayların perde arkası. Teknoloji ikonu hakkında duyduklarınız ve hiç bilmediğiniz...

Bisküviyi Çaya Yatay Bandırın

Rik Kuiper, Tonie Mudde, NTV Yayınları
Kitabın komik görünen ismi sizi yanıltmasın. Garip ama gerçek bilgilere yer verilmiş ilginç bir kitap. Bu türden hoşlananların kaçırmaması gerek.

Zihin ve Beyin

Angus Gellatly ve Oscar Zarate, NTV Yayınları
NTV Yayınları değişik bir türe ev sahipliği yapmaya başladı : Çizgibilim. Her türden kitabın, özellikle de bilimsel kitapların daha kolay okunabilmesi için bol çizimle desteklenmiş yeni kitapları seri halinde yayınlıyor. Bu kitapta beyin ve beynin yaptıkları yani zihin üzerine çalışılmış.

Nietzsche Öldü

Bir Hipopotam Olarak Geri Döndü

Thomas Cathcart ve Daniel Klein, Aylak Kitap
Felsefeyi esprili biçimde anlatmayı ve bu yolla sevdirmeyi amaçlayan bir kitap serisi. Bu kitap yaşarken ölümün bir gün geleceğini bilen ama bunu sıklıkla unutanların okuması için yazılmış. Ölümü nasıl karşılayacağını bilmeyenler için yararlı olabilir.

Okul Sıkıntısı

Daniel Pennac, Can Yayınları
Tembel bir öğrenci olan yazarın kişisel deneyimlerini paylaştığı bir roman.

60 Saniyede Moral Depolama

Patricia Muradi, Neden Kitap
Öğrenciler bazen dibe vuruyor. Kendilerini hızlı biçimde toparlamaları ve morallerini yükseltmeleri için basit ve bazen havada kalan uygulamalar öneren bu kitap işe yarayabilir.

Münazara
10 C - 10 D

"Atatürk'ün
Sevdiği
Şarkılar" ve
"Osmanlı'yı
Biriktirmek"
Sergisi

30 Ağustos
İlköğretim
Okulumuzu
ziyareti

SLAM
Atölyeleri

Mfinue 2011

***İstanbul Özel
Saint-Joseph Fransız Lisesi***
Dr. Esat Işık Cad. No: 66
34710 Kadıköy - İSTANBUL
T: +90 216 336 17 28
F: +90 216 348 71 69
www.sj.k12.tr

